

8 april 2025- nr. 416 Het blad van/voor muzikliefhebbers

mania

NO RISK DISC **Bon Iver** GRAND CRU **Supersister** DESERT ISLAND DISC

INTERVIEW **Julien Baker & Torres**

Music On Vinyl®

Record Store Day releases

Golden Earring
The N.E.W.S. Sessions

T.C. Matic
T.C. Matic

Jimmy Urine
The Secret Cinematic
Sounds Of Jimmy Urine

Kytoman's HipHop Orkest
The Hermit Sessions Live

V/A
Timeless Jazz
Classics Volume 2

Dead Or Alive
You Spin Me Round
(Like A Record) Version 1 & 2

Everything Everything
Get To Heaven
(The B-Sides)

Matching Mole
Matching Mole's
Little Red Record

The Scene
The Scene

Magma
Slag Tanz

Boeijen, Hofstede, Vrienten
Aardige Jongens

Monaco
I've Got A Feeling

Lieve muziekfanaten,

Waar het maart misschien wat aan opvallende releases ontbrak, waren er aan zonnestralen geen gebrek. De zomer zit inmiddels al flink in de bol. Hopelijk zijn jullie ook goed opgeladen, want in april moeten jullie toch echt in de platenzaak en naast de stereo-installatie gaan vertoeven. Wat een giga-lijst aan prachtige muziek. En dan hebben we het nog niet eens over Record Store Day...

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Stef Mul

Hoofdredactie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman, Lotte Hurkens

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Tuijtel

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Cornelis Groot, Joost van Loo, Sjef Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Jos Mauro Witteveen, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 417 ligt 6 mei in de winkels. Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE**6 NO RISK DISC**

Bon Iver

8 INTERVIEW

Saya Gray

20 GRAND CRU

Supersister

39 Krenten uit de Pop

O.a. Reb Fountain

40 INTERVIEW

The Horrors

42 GEZIEN

O.a. Ichiko Aoba

44 INTERVIEW

Julien Baker & Torres

48 GESPOT

O.a. Marijn S

50 INTERVIEW

Perfume Genius

55 JORN'S KWARTEEUWTJE

Disturbed

55 VERGETEN MEESTERWERKEN

Rob de Nijs

57 HIP HOP HISTORY

Killarmy

59 CLASSIC JAZZ VINYL

O.a. Archie Shepp

61 DESERT ISLAND DISC

Lewis Parker

66 Achter de Schermen

Maya Delilah

68 BOEKEN

O.a. Polderpower

67 FILMS

O.a. No Other Land

Luistertrip: Sam Akpro

Massive Attack en Morrissey, Tricky en New Order, Giggs en Grace Wale Bonner, Mike Leigh en Steve McQueen, 4AD en XL Recordings, Ninja Tune en Obscure Records, Joe Harriott en Hugh Hopper: dat is ongeveer -maar bij lange na niet volledig- Sam Akpro's Evenfall. De plaat is als een moestuin in de straten van een Britse stad, waar tussen het onkruid de mooiste bloemetjes groeien. Een takje new wave, een steeltje punk, een blaadje tr/hiphop, een wortel grunge.

Sam Akpro is een granieten jungle. Sam Akpro is schoonheid in tegenspoed. Sam Akpro is een liefdesbrief aan de hedendaagse Britse cultuur. En Evenfall is een debuut dat je als vanouds van de sokken blaast.

Interview: Julien Baker & Torres

"Dit was echt mijn favoriete interview tot nu toe," appte schrijver Lotte vol enthousiasme nadat ze het nieuwbakken popfolk duo Julien Baker & Torres kon spreken. Dat zegt wat, want Lotte heeft vele mooie gesprekken kunnen voeren de laatste maanden. Het zegt ook wat over de plaat, die barst van de prettige in het gehoor liggende, met country flirtende, maar stiekem diepgaande songs. De liefde spat van hun plaat *Send A Prayer My Way* af en dat is terug te lezen in het gesprek. Lotte is nog aan het nagenieten.

17

Grand Cru: Supersister

Het beste wat progressief Nederland ooit heeft voortgebracht? Als het gaat om het symfonische genre zeker! Na vijf albums in even zoveel jaren, begin 70s, keerde Robert-Jan Stips in 2019 ineens terug met een geluid dat zo erg dichtbij de oorspronkelijke band kwam, dat je bijna zou vergeten dat er bijna 50 jaar tussen zat. Ook met Nancy Never Knew verrasten ze ons enigszins. Wederom vinden ze het perfecte midden tussen Canterbury en Den Haag. Supersister weet de tand des tijds als geen ander te verslaan. Fijn dat Nancy weer van de partij is trouwens!

20

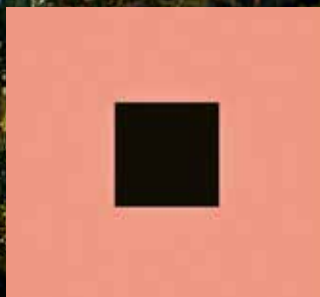

44

Desert Island Disc: Lewis Parker

Waar de UK inmiddels een gigantische speler is binnen de hiphop, lag dat vroeger toch wat genuanceerder. In de jaren '90 bleek het moeilijk om tussen al het boombap-geweld van de Amerikanen te komen. Misschien dat ze zich daarom wat vaker inlieten met dub, jungle en trip hop, zoals Roots Manuva en The Herbaliser. Maar vergis je niet: jazzy beats en 16 bars waren er ook genoeg te vinden op Brits grondgebied. Lewis Parker was misschien wel de beste in zijn era. Destijds uitgebracht op Massive Attack's Melankolic label, maar toch eventjes verbannen tot de vergetelheid, kunnen we nu eindelijk weer genieten van deze ondergrondse parel.

61

BON IVER

Sable, Fable

(Jagjaguwar/Konkurrent)

2LP coloured, 2LP, CD, Cassette

Luister naar het eerste deel van het nieuwe Bon Iver-album van en je keert meerdere keren terug naar het magistrale debuut (For Emma, Forever Ago) waarmee Justin Vernon de wereld in 2007 verblijdde. Je zou dat op zich al kunnen weten, want in oktober 2024 verscheen 'dat eerste deel' Sable (geschreven als SABLE) al als EP. Het volledige album Sable, Fable begint dus met exact diezelfde reeks intieme nummers. De truc waarbij meerdere Vernon-vocalen met een korte delay over elkaar liggen (Speyside), de fraaie akoestische gitaartokkels (Things Behind Things Behind Things), de zoemende intieme keyboardklanken onder prachtige zanglijnen (Awards Season), het is allemaal prominent aanwezig. En een paar maanden na Sable is er nu dus ook een Fable (de maker zelf noemt Sable 'de proloog' en Fable 'het boek'). Fable (geschreven als fABLE) verken muzikale grenzen, zo vindt Vernon zelf. Hij meldt daarover: "Daar waar SABLE de eenzaamheid vertegenwoordigt, voelt fABLE als een uitgestoken hand." Om even op die laatste negen nummers in te zoomen. Soms voelt die uitgestoken hand verrassend soulvol (Everything Is Peaceful Love, I'll Be There en From), andere keren zijn het juist ietwat lompe industriële samples en andere ingenieuze muzikale knipsels die zijn nummers (Day One, Walk Home) vormen. Nummers als Short Story, If Only I Could Wait (met gastrol van Daniëlle Haim) en Walk Home bewandelen het welbekende Bon Iverpad waarbij instrumentarium lekker breed uitwaaiert. Voor alle songs op dit vijfde Bon Iver-album geldt: het resultaat klinkt vooral erg fijn en vertrouwd. (Dennis Dekker)

DISC

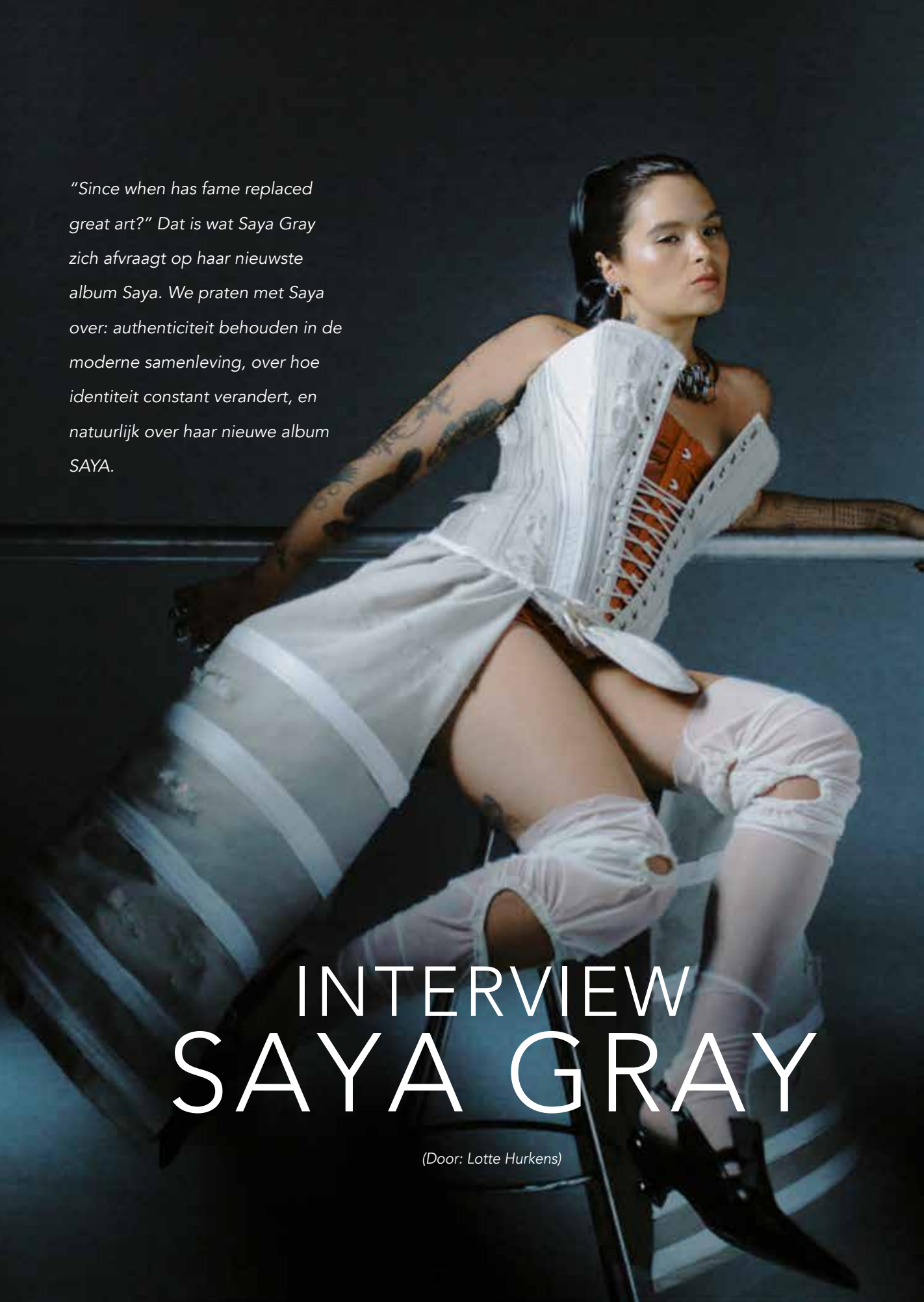
NORISK

"Since when has fame replaced great art?" Dat is wat Saya Gray zich afvraagt op haar nieuwste album Saya. We praten met Saya over: authenticiteit behouden in de moderne samenleving, over hoe identiteit constant verandert, en natuurlijk over haar nieuwe album SAYA.

INTERVIEW SAYA GRAY

(Door: Lotte Hurkens)

Op basis van haar eerdere werk wordt Saya Gray vaak omschreven als een sonische non-conformist. Haar album 19MASTERS en de EP's QWERTY en QWERTY II voelen aan als gelaagde, bijna hallucinerende collages van geluid. Ze verweeft uiteenlopende genres tot dromerige soundscapes en combineert poëtische, soms bizarre teksten met een naadloze samensmelting van akoestische en elektronische elementen. Het resultaat is een luisterervaring die even desoriënterend als betoverend is—uniek, oprecht en grenzeloos creatief. Zoals Saya zelf zegt: "Ik stop duizend persoonlijkheden in één nummer."

Een 'Lone Wolf'

"Ik was altijd al anders. Ik heb er nooit bij gehoord", vertelt Saya. Een gemeenschap kan geweldig zijn, maar Saya was meer een einzalgänger, of een "lone wolf", zoals ze het zelf noemt. "Ik was als kind zwaar gepest, heb veel trauma's ervaren en ben mensen verloren gaandeweg. Dat soort ervaringen haalt de bijenkormentaliteit weg—het gevoel dat je erbij moet horen. Het heeft me authentiek gemaakt. Een gemeenschap is geweldig, maar je gaat automatisch meer klinken als de mensen om je heen." Niet alleen bracht ze veel tijd door in haar eentje, maar daarbij had ze een onconventionele opvoeding gehad. Muziek was er altijd al in overvloed. "Ik kon piano spelen voordat ik kon praten", vertelt Saya. In het huis waar Saya opgroeide was er niet aan te ontsnappen. Haar Japanse moeder startte een van de grootste muziekscholen in Toronto, Canada. Saya's vader was een Schots-Canadese trompettist die met grote jazznamen speelde. Muziek werd met de paplepel ingegoten, van klassiek tot jazz.

SAYA

Haar nieuwste album ontstond tijdens een soloreis dwars door Japan, een roadtrip die ze ondernam om een recente break-up te verwerken. "Ik ging naar de geboorteplaats van mijn oma, dus het album is deels geïnspireerd door mijn grootmoeder. Ze was een geisha uit het Shizuoka-gebied van Japan. Het was geweldig om terug te gaan en haar te voelen."

Op SHELL (OF A MAN) klinken zachte country-achtige gitaarpartijen onder Saya's ijle, melancholische stem, terwijl ze waarschuwt: "If you don't like me now, you're gonna hate me later." De harpklanken die door het album heen verweven zijn, versterken de dromerige sfeer. Een van de meest opvallende tracks is H.B.W., die balanceert tussen etherische schoonheid en industriële ruwheid. Saya wilde met dit album niet meer alles achter de computer maken. Geïnspireerd door mede-Canadees Joni Mitchell schreef ze onderweg nummers met alleen haar akoestische gitaar—ruwe demo's die later uitgroeiden tot de tracks op haar debuutalbum. Het resultaat is minder radicaal experimenteel dan haar eerdere werk, maar blijft een surreëel meesterwerk.

Identiteit is een terugkerend onderwerp in Saya's werk.

"Je identiteit verandert.", vertelt Saya. Ook tijdens het maken van dit album ging Saya door verandering heen. "Ik wilde de verandering documenteren in een album". En hoe gaat Saya om met die verandering? "Als de mensen om je heen de verandering kunnen omarmen, dan zit het goed. Er zijn dagen dat ik helemaal in mijn vrouwelijkheid ben en sommige dagen helemaal in mijn mannelijkheid. Mijn leven gaat over het omarmen van beide dingen."

In de huidige maatschappij, met name in de muziekindustrie, lijkt het omarmen van je eigen identiteit soms een uitdaging. Op dit album vraagt Saya zich hardop af: "Since when has fame replaced great art?" En hoe blijf je authentiek in een industrie die jouw kunst probeert te verkopen? Saya is zich meer dan anderen bewust van het feit dat ze onderdeel is van een industrie, die niet per se authenticiteit en oprechte artistieke expressie prioriteert over iets dat makkelijker te verkopen is, vaak door middel van conformiteit aan trends of normen.

Social media

Social media is nog een onderwerp waar Saya mee worstelt. "Het is tegenwoordig moeilijk om een rebel te zijn met zoveel tussenpersonen. Ik voel me online een eindimensionale versie van mezelf. Het is moeilijk voor mij, ik vrees de gevolgen van sociale media. Nu gaat het er vooral om hoe je eruitziet op sociale media, om wie je heen bent en of het algoritme je ondersteunt of niet. Dat vind ik echt verdrietig. Rebelle en sociale rechtvaardigheid door middel van kunst—en niet door posts op sociale media—nemen af. Ik heb wel een oude-ziel-mentaliteit als het daarop aankomt."

Saya zit zelf ook niet op social media. "Ik zal af en toe een update plaatsen, maar ik ga er niet op... ik vind het zo giftig voor mijn brein en mijn creativiteit. Ik verlies dan compleet het gevoel voor dingen als schoonheidsnormen en je eigen pad. Focus zou op je eigen pad moeten liggen, in plaats van dat van iedereen anders in je gezicht te hebben. Het is behoorlijk stressvol", lacht ze. "Ik hou enorm van mensen die de tijd weerspiegelen, en niet doen alsof. In plaats van te imiteren. Er zijn veel mensen die kunstenaars imiteren. Kunst komt voort uit pijn, en oorlog, ervaringen en het observeren ervan, niet het imiteren van waar iemand anders beroemd om is geworden."

Verwacht het onverwachte

Wat kunnen we verwachten voor de toekomst van Saya? Allereerst een tour, maar die moet nog even in elkaar worden gezet met de band. "Hij wordt fijn en rustig, is het plan", vertelt Saya. Ten tweede staan er samenwerkingen op de planning. Welke samenwerkingen is echter nog geheim. Ten slotte is ze ook al bezig met album nummer drie! En wat we daarvan kunnen verwachten? "Some more turns and curves", lacht Saya. Eigenlijk kunnen we het onverwachte verwachten. Tot die tijd kunnen we genieten van album SAYA.

ETHEL CAIN
Preacher's Daughter
(Daughters of Cain)

De Amerikaanse muzikante Ethel Cain leverde aan het begin van dit jaar met *Perverts* een op zijn zachtst gezegd lastig te doorgronden album af met helaas slechts een beperkt aantal songs met een kop en een staart, maar met *Preacher's Daughter* maakte ze in het voorjaar van 2022 een van de allermooiste albums van het betreffende jaar, wat haar eind 2022 een mooie plek in flink wat jaarliktjes en een jaar later een snel uitverkocht Paradiso opleverde. Ethel Cain, het alter ego van Hayden Silas Anhedonia, groeide op in een streng gelovig gezin in Florida, wat zijn sporen heeft nagelaten op de Amerikaanse muzikante, die de nodige trauma's verwerkt op haar album. *Preacher's Daughter* is in tekstueel opzicht een loodzwaar album en ook in muzikaal opzicht is het een zwaar en donker album, een enkele net wat lichtvoetigere track daargelaten. Veel songs op het album slepen zich in laag tempo voort en zijn gevuld met stemmige en vaak wat weemoedige of zelfs spookachtige klanken met hier en daar stevige gitaarmuren. Het past uitstekend bij de zang van de Amerikaanse muzikante, die de persoonlijke songs op het album met hart en ziel vertolkt. Het album is inmiddels bijna drie jaar oud, maar verschijnt nu in een fraaie uitgave op vinyl. Het nieuwe album van Ethel Cain zal begin dit jaar waarschijnlijk niet aan ieders verwachting hebben voldaan, maar het indrukwekkende *Preacher's Daughter* is alleen maar mooier en indringender geworden. (Erwin Zijleman)

TUNDE ADEBIMPE Thee Black Boltz

Tunde Adebimpe is zanger en co-founder van de dampende Amerikaanse rockband TV on the Radio (TVotR). Een band die, na

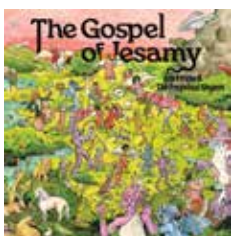
zo'n tien jaren van stilte, sinds kort weer aan het toeren is en komende zomer zelfs Nederland aandoet (Best Kept Secret). Goed nieuws, dus! Best verrassend dat Adebimpe als soloartiest ineens zijn debuut Thee Black Boltz uitbrengt. Wél een verrekt goed album, trouwens. De gevarieerde gekte, het tomeloze experiment: die typische TVotR-ingrediënten zitten ook hierin perfect verpakt. En dat is minstens zo goed nieuws! (Dennis Dekker)

ADJA Golden Retriever Her (Sdban)

De Brusselse zangeres Adja debuteerde sterk met de EP IRONEYE, maar we moesten toch nog twee jaartjes wachten op haar volwaardige debuut. Opererend aan de jazz kant

van de nu-soul, werkte ze voor dit debuut samen met Adam Scrimshire, die in de UK in één adem genoemd wordt met Inflo en Swindle, en met Koen Gisen, die in België met iedereen werkte tussen The Bony King Of Nowhere en Oscar & The Wolf. Adja geluid valt op door de prachtige arrangementen, niet opgebouwd door de in dit genre nog wel toegepaste elektronica, maar door prachtige blazers en strijkers. Die eerste vooral in het zeer sterke en meest naar de classic soul neigende A Moment, terwijl de violen vooral met de eer gaan strijken in Better Bitter, waarin Adja zichzelf in de traditie van de grote jazzzangeressen plaatst. Een zeer geslaagd debuut, ons achterlatend met veel goesting naar meer. (Jurgen Vreugdenhil)

ARP FRIQUE & THE PERPETUAL SINGERS The Gospel Of Jesamy (Colorful World)

Arp Frique is het muzikale alter ego van muzikant Niels Nieuborg, de man achter de zevenkoppige liveband, die eigenlijk alles schrijft,

de meeste instrumenten speelt en produceert in zijn studio. Al sinds 2018 weet hij elk publiek om te toveren tot een feestende massa met zijn opzweepende discofunk, refererend aan de onmiskenbare sound van de Arpsynths en Chic's Le Freak. The Gospel Of Jesamy is zijn derde album en zit vol obscure synths, bruisende baslijnen en wervelende gitaren. The Perpetual Singers zijn uitdrukkelijk vermeld op de hoes om te benadrukken dat allen belangrijk zijn voor het groepsgeluid dat is geïnspireerd door Stevie Wonder en de rijke historie van gospelmuziek. Het echte gospelgeluid zou niet compleet zijn zonder de hulp van Brandon Delagraentiss, 'zoon van een prediker' uit Houston, Texas, wiens Amerikaanse Amsterdamse

koor The Gospel Experience een aantal geweldige vocalen levert en die zelf de lead vocal-partijen deelt op de meeste nummers samen met de legendarische zangeres Rocq-E Harrell. P-funk meets gospel-disco. (Erik Damen)

BEIRUT Study Of Losses (Pompeii)

Zodra ik een album van Beirut opzet, voel ik enige weemoed. Muziek als een vergeelde ansichtkaart uit lang vervlogen tijden. Nantes, Postcards From

Italy, A Sunday Smile, The Rip Tide – mooi, zó mooi. Eind vorig jaar was daar Caspian Tiger, een ingetogen nummer met subtiele blazers, een kabbelende melodie en de karakteristieke stem van Zach Condon. Het is een van de hoogtepunten op A Study Of Losses, een album waarop Condon zich liet inspireren door oude verhalen, verdwenen diersoorten, verloren architectuur en vergeten boeken. Dit resulteert in een dromerige, filmische plaat met maar liefst achttien nummers. Vanaf de instrumentale opener Disappearances & Losses ga je mee op reis. Die dromerige tocht eindigt met het prachtige Mare Tranquillitatis. Latijn voor 'Zee der Rust.' A Study Of Losses is geen treurzang, maar een ode aan wat ooit was en in klank voortleeft. (Jelle Teitsma)

ANOUAR BRAHEM After The Last Sky

De Tunesische musicus Anouar Brahem heeft de rol van de oud, een Midden-Oosters snaarinstrument,

gerevolutioneerd door samen te spelen met muzikanten uit alle windrichtingen, op een reeks prachtige platen die hij sinds 1991 opnam voor ECM. De titel van zijn nieuwe plaat is ontleend aan de woorden van de Palestijnse dichter Mahmoud Darwish en is diep geïnspireerd door de afschuwelijke ervaringen van het Palestijnse volk in Gaza. Een emotioneel album, waarop Brahem wordt bijgestaan door bassist Dave Holland, pianist Django Bates en celliste Anja Lechner. (Jos van den Berg)

MIKI BERENYI TRIO Tripla (Believe)

Miki Berenyi vormde samen met Emma Anderson de basis van de Britse band Lush, die moet worden gezien als een van de vaandeldragers van de dreampop. De band maakte

tussen 1992 en 1996 drie dreampop klassiekers, maar kwam de trieste dood van haar drummer helaas nooit te boven. In 2015 kwam de band weer bij elkaar, maar meer dan een EP leverde dit niet op. Miki Berenyi maakte de afgelopen jaren twee prima albums met de band Piroshka, maar duikt nu op met Miki Berenyi Trio, dat verder bestaat uit KJ 'Moose' McKillop en

Paradiso

- 14 apr Fat Dog
- 17 apr ECHT!
- 19 apr Jools Holland
- 21 apr Josephine Odhil
- 22 apr The Slow Readers Club
- 23 apr The Soulful Sessions presents Jesse Gold
- 25 apr Gurriers
- 28 apr Oscar Jerome
- 02 mei Dawn Brothers
- 05 mei Sirens of Lesbos
- 07 mei S10
- 07 mei Judy Blank
- 08 mei Cosmic Crooner
- 09 mei Declan Welsh & The Decadent West
- 11 mei Gaye Su Akyol
- 13 mei Bonnie 'Prince' Billy
- 19 mei Scott Bradlee's Postmodern Jukebox
- 31 mei Yukimi
- 23 mei Stereolab

Sirens Of Lesbos

Declan Welsh

INDIE SLEAZE LIVE

11 APR 2025

PARADISO, AMSTERDAM

BABY BERSERK • HOUSEPAINTERS • LENA HESSELS
CHARLIE AVALON • HANDSHAKE COLLECTIVE

S U P R I S E A C T

Tolhuistuin
29.04.2025

Motorpsycho

Paradiso Grote Zaal Dinsdag 29 april IJpromenade 2 Amsterdam
Tickets on informatie via www.paradiso.nl

DEAFHEAVEN
Lonely People With Power
(Warner)

2LP coke bottle green, 2LP light violet, CD

Deafheaven bewijst sinds Sunbather - het album met de iconische roze hoes - dat black metal je niet altijd naar de duistere, Scandinavische wouden hoeft te transporteren. In plaats daarvan zet de band je in het felle zonlicht van San Francisco, door de intense invloeden van het genre te verveven met dromerige shoegaze en kwetsbare teksten. Toch was de verrassing groot toen Infinite Granite in 2021 uitkwam. Dit album was volledig ontdaan van alle metal-

invloeden en bevatte enkel warme dream pop. De hoes van Lonely People With Power insinueert dat we weer de softe kant van Deafheaven zullen horen, maar niets blijkt minder waar. Na een hallucinante opener pakt de band je direct bij je strot, om zijn grip een uur lang geleidelijk te verstevigen. Op deze kolos van een plaat horen we de terugkeer van George Clarke's ijselijke geschreeuw en klinken de black metal-gitaren net zo agressief als voorheen, maar ook melodischer dan ooit. De groovende riffs zijn in sludge gedrenkt en zelfs de shoegaze-gitaren stralen een benevelende hitte af. Vooral de samenwerkingen met Jae Matthews (Boy Harsher) en Paul Banks (Interpol) bieden adempauzes, al zijn deze van korte duur. Zo zingt Matthews bezwerend over elektronische loops, tot het nummer uitmondt in verpulverende industrial. Banks draagt op zijn beurt een gedicht voor dat de romantiek van de albumhoes nog enigszins verantwoordt. Met Lonely People With Power horen we een band die tegen alle verwachtingen in zijn eigen pad blijft volgen, en daarmee wederom een nieuwe standaard voor de extreme muziek neerzet. (Laurence Tanamal)

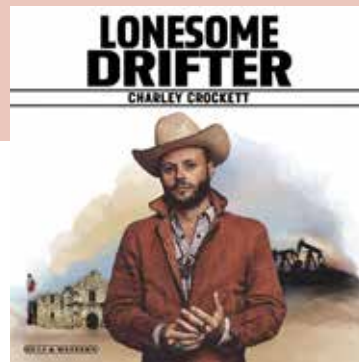

AMENRA
De Toorn / With Fang And Claw
(Suburban/Relapse)
LP coloured, CD

Met Roadburn Festival voor de deur is dit hét moment voor Relapse Records om twee EP's van de Belgische doom metal band Amenra uit te brengen. De EP's De Toorn en With Fang & Claw zijn min of meer de slotakkoorden voor het era waarvoor het album De Doorn het intro vormde. De Nederlandstalige doom op de tracks Heden en De Toorn (Talisman) zijn even poëtisch als ongrijpbaar spannend, geheel in lijn met voorgenoemde album. Waarbij het semi-akoestische gefluister opzwellt om in een black metal-esque schreeuwend hoogtepunt te ontluiken. Je zou 't ook prima post-rock kunnen noemen. Lekker lang uitgesponnen met flinke emotionele uitbarstingen. Op de EP "With Fang & Claw" laat Amenra echter de wat hardere kant op en is er minder ruimte voor de opbouw van semi-akoestisch geweld naar een dergelijk hoogtepunt. De stilte is hier ver te zoeken, maar de nummers blijven even spannend en poëtisch. Zoals je van Amenra gewend bent. Je kunt dan ook "De Toorn" het beste vergelijken met het late werk "De Doorn", waarbij "With Fang & Claw" zeer duidelijk teruggrijpt op het vroege "Mass I". Je kunt hierin dus ook prima de ontwikkeling horen welke deze band in 30 jaar heeft doorgemaakt. Zeer benieuwd waar deze reis

hen in de toekomst nog naar toe zal brengen. (Remco Moonen-Emmerink)

CHARLEY CROCKETT
Lonesome Drifter
(Island)
LP, CD

In Mania/RecorZine nummer 407 gaf ik reeds aan dat Charley Crockett een bezige bij is. Nu nog geen jaar later staat alweer het nieuwe album van onze Lonesome Drifter (Mania/Recordzine nummer 416) in de spotlights. Welgeteld het 14de album in 10 jaar tijd! De vraag is of je zoveel kwantiteit kunt combineren met evenveel kwaliteit. Mijn antwoord hierop is ja en nee. Titelnummer en opener Lonesome Drifter is meteen het prijsnummer van het album. Alles wat goed aan Charley Crockett is, komt hierin terug. De stem, de laid back sfeer en de heerlijke gitaarlicks. Charley Crockett is een prima zanger en een uitstekende verhalenverteller (zoals in het voortreffelijke This Crazy Life), maar muzikaal had ik stiekem op meer variatie en iets meer uptempo nummers gehoopt, zoals op voorganger \$10 Cowboy. Ik weet dat dit uiteraard een kwestie van smaak is. Never No More en One Trick Pony zijn hierdoor meer mijn ding, maar anderen zullen ongetwijfeld smullen van weer andere songs. Daarom kan ik iedereen die van countrymuziek houdt dit album zonder meer aanraden! (Said Ait Abbou)

Oliver Cherer. Op Tripla, het debuutalbum van de band, laat Miki Berenyi horen dat ze de hoogtijdagen van Lush niet is vergeten. Miki Berenyi Trio, ook bekend als MB3, citeert nadrukkelijk uit de archieven van de dreampop die Lush maakte, maar het is wel dreampop die de jaren 90 van de vorige eeuw op fraaie wijze heeft verruild voor de jaren twintig van nu. Het is een mooie verrassing. (Erwin Zijleman)

BUTCHER BROWN 👍
Letters From The Atlantic
 (Concord)

De Amerikaanse band Butcher Brown combineert jazz met een grote passie voor hiphop en grijpt terug naar de progressieve jazz-funkbands uit de jaren 70,

met een 21e-eeuwse twist. De opvolger van het succesvolle Solar Twist gaat meer richting een indie groove, en bevat gastbijdragen van zangeressen Yaya Bey, Melanie Charles, Leanor Wolf, Mia Gladstone en Victoria Victoria. Het album is opgezet als een muzikale reis, van New York naar Florida en vervolgens Europa, en de muziek past zich gedurende de reis aan. Zo is bijvoorbeeld 'Ibiza' een eerbetoon aan de sfeer van het eiland, en combineert het de kwaliteiten van Butcher Brown met een passie voor deep house. (Jos van den Berg)

CIRCUIT DES YEUX 👍
Halo On The Inside
 (Matador)

Stukjes pennen over nieuwe albums komt niet met vallen en opstaan. Sowieso 'n aantal of soms zelfs flink meer keren luisteren, je ondertussen inlezend her&der op 't Web,

wat soms ook geen sinecure is. Het wordt aangenaam als een album zich als het ware aan je ontvouwt, openbaart. Nóg leuker als het een groeiparel blijkt te zijn. Dit is er een en wat voor maar en als ik een album op repeat ga draaien dan is er iets positiefs gaande. De in Chicago gevestigde muzikante, componiste en multidisciplinaire kunstenaar Haley Fohr laat zich moeilijk in hokjes plaatsen. Voor dit 7de album sloot zij zich meer dan acht maanden iedere dag van 21:00 tot 5 in de ochtend op in haar kelderstudio in Chitown. Zo boetseerde en creëerde zij haar band met de eenzaamheid, met zichzelf, wat uiteindelijk resulteerde in dit best wel bijzondere album. Centraal staat Fohr's vier octaven bestrijkende stemgeluid. Werkelijk frappant. Ik ben niet zo van 'vergelijken' of met namen smijten maar op m'n kladje hier naast de typemachien prijken de namen van Anohni (Anthony), Mark Almond, Phil Von, Scott Walker; daar het beste uit gehaald in de mixer gedaan en voilà hoor hier het resultaat. De daarbij meanderende composities die onverschrokken tussen genres en stijlen bewegen geven het geheel nog meer content; introspectief alswel dwingend. Een album tussen thuis, club en kosmos. (Paul Maas)

HANNAH COHEN 👍
Earthstar Mountain
 (Believe)

Het is een tijdje stil geweest rond de Amerikaanse singer-songwriter Hannah Cohen, die tussen 2012 en 2019 drie veelbelovende albums maakte. Na haar derde album verruilde

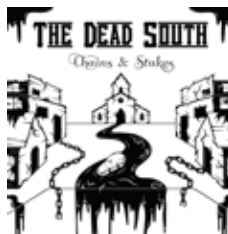
ze samen met haar partner Sam Owens, die we ook kennen als de muzikant Sam Evian, het mondaine San Francisco voor de Catskill Mountains bij New York. Ze bracht veel tijd door in het bos en nam de tijd voor Earthstar Mountain, dat Hannah Cohen definitief op de kaart moet gaan zetten als een van de betere singer-songwriters van het moment. Earthstar Mountain is een liefdesbetuiging aan de Catskill Mountains, maar het is ook een loom, dromerig, tijdloos en zonnig popalbum, dat zeer doet uitzien naar een mooie zomer. Naast Sam Evian spelen ook onder andere Clairo en Sufjan Stevens een rol op het album, maar ster van het album is Hannah Cohen zelf, die de belofte van haar eerste drie albums meer dan waar maakt op album nummer vier. (Erwin Zijleman)

THE DARKNESS 👍
Dreams On Toast
 (V2/Cooking Vinyl)

Wie moest er bij het debuut van The Darkness, denk aan hun hit I Believe in a Thing Called Love, niet glimlachen om de mix van hardrock en glamrock, met invloeden van

Queen en, vooruit, AC/DC. De band van de broertjes Hawkins is een blijvertje, want met Dreams on Toast brengen ze hun achtste album uit met 10 afwisselende nummers. Het begin is overdoenderend met twee stevige rocknummers waarbij I Hate Myself iets weg heeft van The Ramones. De afwisseling zit onder andere in twee nummers met een country inslag, waarvan Cold Hearted Woman zeer fraai is en het verrassende bombastische slotnummer Weekend in Rome. Naast een rustpunt halverwege zit er ook een ouderwets Darkness nummer bij: Walking Through Fire rockt als een bezetene, inclusief jaren 70 gitaarsolo, en komt de hoge kopstem van Justin Hawkins voorbij. Ook al is het album relatief kort, hier krijgt de rockliefhebber geen spijt van. (Joost van Loo)

THE DEAD SOUTH 👍
Chains & Stakes
 (Six Shooter)

De naam van de band, de plaat en één blik op de hoes geven het al een beetje weg: dit is muziek geënt op de muziek uit de zuidelijke staten van Amerika, met een

verhalend, zwartkomisch karakter. Het is vlot getokkel op een banjo terwijl we horen over liefdesperikelen die eindigen met een fles whisky en een kater. Nate

RECORD
STORE DAY

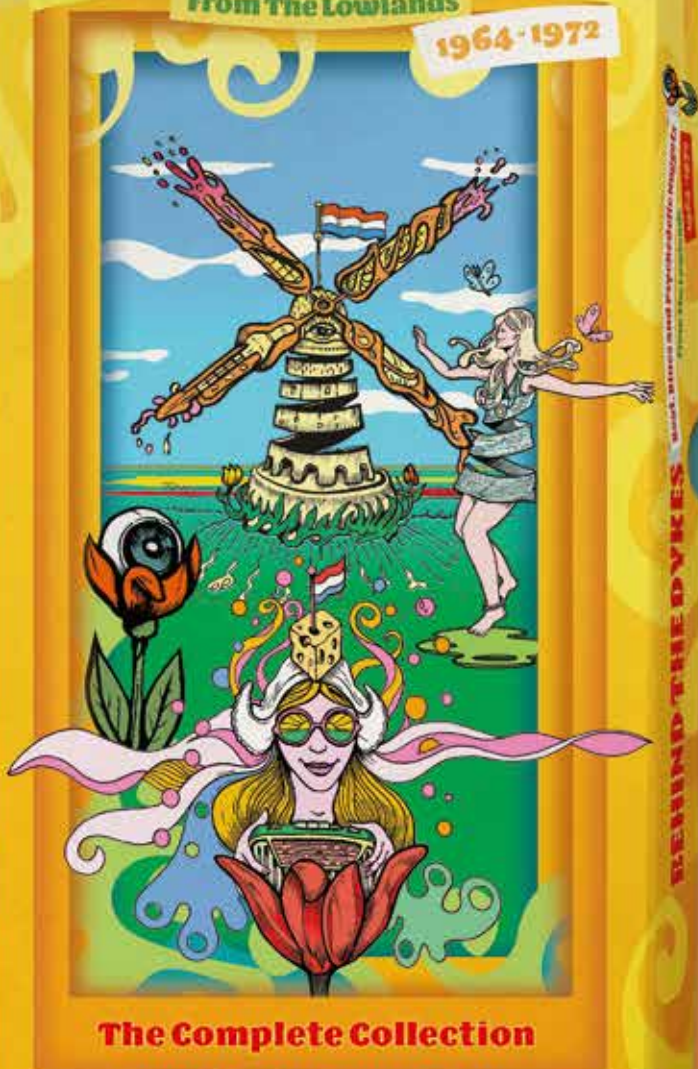
DECCA

BEHIND THE DYKES

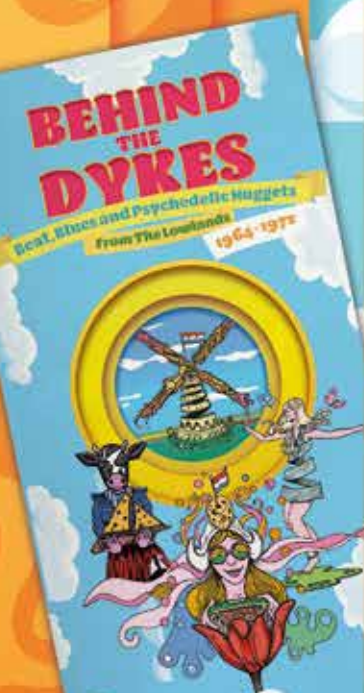
Beat, Blues and Psychedelic Nuggets

From The Lowlands

1964-1972

The Complete Collection

107 veelal obscure Nederbeat tracks op 4 CD's
Alle nummers opnieuw gemastered van de originele tapes
Inclusief 72-pagina's tellend boek met liner-notes, foto's en memorabilia

Verkrijgbaar op Record Store Day 2025

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC

Hilts zingt met zijn raspende, maar soulvolle stem over foute vrienden, onkuise gelovigen en andere tuig van de richel. Country liefhebbers zullen er murder ballads in herkennen, bluegrass fans kunnen zich opmaken voor heerlijk getik met hun tenen door het vlotte spel op bas, gitaar, banjo, mandolin en her en der een viool. Dat de bandleiden ooit begonnen als grungeband op de middelbare school, hoor je terug in de momenten dat ze de lage e-snaren lekker dik aanzetten. Een bijzondere band die met Chains & Stakes wederom een ijzersterke folk-plaat afleveren die fans van de eerdergenoemde genres blind kunnen aanschaffen. (Stef Mul)

DESTROYER **Dan's Boogie**

Dan Bejar's liefdeskindje mag inmiddels worden gezien als ware indie-cult.

Nooit zal hij eens hetzelfde doen,

daarmee mogelijk zijn eigen graf gravend als het gaat om commercieel succes. Maar wat een onwaarschijnlijk mooie discografie komt eruit voort. De rode draad is zijn ongewone stemgeluid, dat een midden houdt tussen het peinzende gebrabbel van de grootste folk-dichters (en volksdichters) en de gebroken stembanden van een oud soulzanger. Muzikaal kent Bejar geen grenzen, dus wil het ook niet labelen. Om toch iets van een idee te geven: Cataract Time heeft de meditatieve doch eigenaardige kracht van een Yasuaki Shimizu (denk Umi No Ue Kara). Dit moet je gewoon ondergaan. (Stef Mul)

DIVIDE AND DISSOLVE **Insatiable**

Uit het immer zonnige Melbourne komt de duisterste doom van Divide and Dissolve. Geen gegil en gegrom, wel

loodzware gitaren. Lange tijd speelde Sylvie Nehill -met Māori roots- mee, nu is alleen nog Takiaya Reed over. Haar wortels liggen in Afrika en de inheemse bevolking van Amerika (Tsalagi, beter bekend als Cherokee). Waarom is dat zo belangrijk om te noemen? Onder de noemer Divide and Dissolve wordt er gevochten tegen alle vormen van neokolonialisme, racisme en alle vele vormen van ongelijkheid die onze wereld teisteren. Dit is muziek waarin een historische woede schuilgaat. (Stef Mul)

DJ KOZE **Music Can Hear Us** **(Pampa)**

De Duitse DJ Stefan Kozella, beter bekend als DJ Koze, brengt 7 jaar na "Knock, Knock" eindelijk zijn vijfde album Music Can Hear Us uit.

Wederom laveert deze plaat

tussen hip-hop, trip-hop, elektronica en dance, waarbij een chille zomergroove de overhangende koepel vormt. Het geheel vormt een multi-linguaal project met Engels, Duits en Spaans als voertalen. Ook om legendarische samenwerkingen zit DJ Koze zelden verlegen. Zo is er het prachtige Pure Love met Damon Albarn (Blur, Gorillaz), en vindt hij de weg naar mijn Duitse Hip-

SAM AKPRO

Evenfall

(Epitaph/Anti-)

Oplettende bezoekers van festivals als Left of the Dial en London Calling kennen deze debutant al. Sam Akpro, een vrij ongrijpbare artiest uit Zuid-Londen waar niet echt een genrelabel op te plakken is. Het neigt het meest naar avontuurlijke en avant-gardistische indie, waarbij het atmosferische gevoel voorop staat. Zijn debuutalbum Evenfall voelt als een donkere Londense nacht, dromerig en psychedelisch. De verbeeldende titeltrack vat het overkoepelende sentiment goed samen: een track over het leven in een grote stad als Londen. Omringd door miljoenen personen. Je voelt jezelf verdwijnen naar de achtergrond. Het klinkt een beetje als de Man Alive!-era van King Krulle, met de toevoeging van subtiele elektronica. Maar het bespreken van één track doet dit geen eer aan de veelzijdigheid van Sam Akpro, die met vlagen ook juist punky en energiek klinkt. Luister maar naar 'Death By Entertainment', met die dikke baslijn en dat catchy refrein. Of de grungy gitaren op het refrein van 'Chicago Town'. Heel vet. Sam Akpro is er eentje om in de gaten te houden. Evenfall is namelijk echt een indrukwekkend debuut van een artiest die al vroeg in zijn carrière durft te experimenteren en verrassen. (Daan van Eck)

BRYAN FERRY

Loose Talk (Suburban)

LP coloured, LP, CD

Bryan Ferry heeft zowel met Roxy Music als solo een paar ijzersterke en zeer bekende albums uitgebracht. Ferry geeft aan dat hij graag verrassend uit de hoek wil komen wat hij al eerder heeft gedaan met diverse coveralbums en een album met het Bryan Ferry Orchestra. Loose Talk, zijn nieuwste album, is met recht een verrassend album. Enerzijds door de samenwerking met performancekunstenaar Amelia Barratt die de teksten schreef, waarna Ferry de bijbehorende muziek componeerde. Anderzijds door het ontbreken van zang op het hele album, hooguit in de verte als achtergrond. De teksten worden voorgedragen door Amelia Barratt, ondersteund door voornamelijk rustige achtergrondmuziek. Bij een aantal nummers minimale begeleiding via piano en bas, denk aan de opener Big Things, Cowboy Hat of Landscape. Andere nummers hebben meer ritme, zoals Stand Near Me en het prachtige Florist. Holiday en Loose Talks komen nog het meest in de buurt van 'bekende' Bryan Ferry nummers: je hoort een volledige band, zonder de zang van Bryan Ferry maar met gesproken woord. Met recht een verrassend album, maar ga niet af op de eerste indruk of slechts één luisterbeurt. Luister dit album diverse keren, bij voorkeur via een koptelefoon of in een ruimte zonder storende afleiding. Dan pas zal de schoonheid van dit album tot je doordringen, een perfect album om bij te onthaasten. (Joost van Loo)

Hop collectie met onder meer Der Fall en Die Gondel met vocalen van Sophia Kennedy. Op de Spaanse tracks Vamos A La Playa en A Donde Vas? krijgt hij bijval van Soap & Skin, ofwel de 35-jarige Oostenrijkse Anja Plaschg. Naarmate het album vordert wordt de intensiteit versterkt en gaat het tempo licht omhoog, om op track Buschtaxi daadwerkelijk in een club aan het dansen te zijn. (Remco Moonen-Emmerink)

ELEPHANT

**III
(Excelsior)**

De 3e van Elephant! Sinds hun debuutalbum in 2022 schiet het Rotterdamse Elephant als een komeet de lucht in. Uitverkochte tours, 3FM Talent, Lowlands en deze zomer Pinkpop. Met

III kiest Elephant - met lef - nog steviger voor een eigen sound en persoonlijke richting en vestigt daarmee definitief haar naam en positie. Naast de onvervalste Elephant sound die we kennen (zomerse melancholische gitaarpop in majeure) voegt het 4-tal een tweede gezicht toe: donker, experiment, synths en ambient layers. En dat is mega-tof en staat ze goed. Het geeft de band extra reliëf en is een veelbelovende richting. Het werkt ook erg goed voor de balans van het album en de attentie die het bij de luisteraar brengt. De vrouwelijke vocalen van muzikale geestverwante Sofie Winterson (zoek haar op!) passen Elephant als een kroon en het Always is van een tijdloze pracht. Pablo van de Poel van DeWolff tekende opnieuw voor de productie en de vintage klankkleur van het geheel. Taperecorders en analoog zit de sound van Elephant als gegoten. Dit album gaat waarschijnlijk bij velen nu al de lijstjes in voor 2025. Speciale aandacht voor de Rotterdamse beeldend kunstenaar Goslink: hij toverde een mooie sfeervolle appel in pastel op het doek als platenhoes. Check ook zijn werk uit! (Frank Renooij)

FIEP

**Fried, Rice, Moon Bliss
(Excelsior)**

Op Record Store Day 2024 was één van de releases Fried Rice, een ep in een oplage van 300 exemplaren van Fiep, die meteen een collectors item werd. En laat deze plaat nu

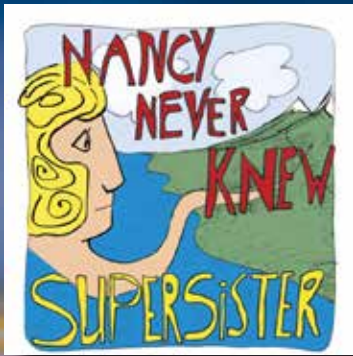
heruitgebracht worden samen met een tweede ep: Moon Bliss! De indiepopband ontleent de naam Fiep aan het koosnaampje dat vader Driessen zijn dochtertje Veerle toedichtte. Sedert de oprichting van de band in 2021 is deze een graag geziene gast in het popcircuit, mede te danken aan de diversiteit van hun muziek: postpunk, praatrock, shoegaze. Op de "nieuwe" tweede ep Moon Bliss zijn het weer Veerle Driessen en Willem Smit van Personal Trainer, die de muziek voor hun rekening nemen. Geniet van het energieke Same Boat, het integere o, zo fraaie Smoke Signals, het zwaarmoedige World Leader 2.0, en R U Reading, een song die refereert naar hun idool Wet Leg! Een frisse kijk op de toekomst sluit de dubbel-ep af: Let The Verb Do The Work. Een album dat geen moment verveelt! (Koos Schulte)

LUISTERTRIP

JOE ARMON-JONES All The Quiet (Part I) (V2/Aquarii)

Toetsenist en producer Armon-Jones is een van de grote talenten die de Londense jazzscene heeft voortgebracht. Zijn meeslepemde mix van jazz, R&B, hiphop en funk heeft inmiddels een breed publiek bereikt. De afgelopen jaren leende Joe, naast zijn werk als lid van het Ezra Collective, zijn diensten vooral aan andere artiesten, zoals Nubya Garcia. Maar na zes jaar vond hij eindelijk tijd om weer een eigen plaat te maken. All The Quiet (Part I) is het eerste hoofdstuk van een tweedelig album, uitgebracht op zijn eigen label, Aquarii Records. Gastmuzikanten zijn onder andere Nubya Garcia, Oscar Jerome en Goya Gumbani. Het album zit vol contrasten. Kingfisher leunt richting Afro-funk, met Asheber's warme stem over een onvoorspelbare baslijn, waarna we in Nothing Noble worden vergast op krachtige jazz-funk. Eye Swear, met Goya Gumbani, is experimentele jazz-hiphop-fusie, The Citadel is lekkere afro-jazz met veel koper en het album sluit af met Hurry Up and Wait, een modern jazz-funknummer dat zich langzaam ontvouwt, begeleid door verspreide drums en een Latijns-Amerikaanse Rhodes-piano. Joe weet structuur perfect te combineren met improvisatie, zodat de muziek moeiteloos overgaat van soepele grooves naar vrijere, meer experimentele passages. Het levert een plaat op die diepgeworteld is in de traditie maar gelijktijdig vooruitstrevend aanvoelt, vol ritmische energie en weelderige instrumentatie. (Jos van den Berg)

SUPERSISTER

Nancy Never Knew

(SOSS Music)

LP, CD

Eh..., de oudere jongeren onder ons, Stichting Morekop generatie, mogen nu even door scrollen, verder swipen (zwiepen) of de pagina omslaan. Dit handelt over nu, anno 2025 en is gericht aan degenen onder ons die open oren hebben en geïnteresseerd zijn in goeie muziek. Dit is natuurlijk 'n knipoog:-) SuperMister Robert Jan Stips komt 55 jaar na de eerste met een sterk verfrissend nieuwe 'Nancy' die hij schreef en produceerde. In zijn eigen woorden: "Het is natuurlijk best wel een soort van risico als je zoiets gaat doen als wat je in de stijl van vijftig jaar geleden deed. Het kan iets ranzigs hebben. Maar het is vrij schone

muziek die wij spelen". Het toont z'n scherpte, bewust bezig zijn met wat hij doet. Het is een eigentijds album geworden wat ook refereert aan de 'psychedelica' waar de oorspronkelijke band eind zestiger jaren mee voor de dag kwam met die geheel eigen kenmerkende stijl die het schoolbandje in zich had. Er is door iemand geopperd, het is mij ontschoten wie, dat Stips 'zuurstof met zich meebrengt'; dat is echt een rake typering, ook voor dit album. Het klinkt modern, tijdloos, eigen en speels. Nancy mag het misschien dan wel niet weten, ik weet het wel. Zonder meer Blij met wat deze man voor het voetlicht brengt. Applaus! Far out man, daar valt niet tegenop te blowen..... Als laatste raad ik iedereen van harte aan de Toveraar van de Nederpop (Uur van de Wolf/NTR) te kijken. Geeft een goed inzicht in 'smans levenswijze, visie en drijfveren. (Paul Maas)

GRANDCRU

PERFUME GENIUS Glory

(Beggars/Matador)

LP coloured, LP, CD

Elders in dit nummer lees je wat er allemaal afspeelt in het hoofd van Michael Alden Hadreas, schepper van Perfume Genius. Al een aantal albums horen we hoe hij zijn geesteskindje uitbouwt van ingetogen ballades achter de piano tot heuse glampop, met Ugly Season, een interdisciplinaire kunstinstallatie van een plaat, als meest recente topprestatie. Met het door de evenzo eigenzinnige Blake Mills geproduceerde Glory keert Perfume Genius terug naar iets behapbaardere songsstructuren, waar Ugly Season soms Glassiaanse wendingen nam. Dat betekent echter niet een gebrek aan diepgang, want de plaat wint aan reflectie en Hadreas' immer bedachtzame overpeinzingen. Left For Tomorrow bijvoorbeeld. Een nummer over rouw dat geen duidelijk begin en zeker geen uitgemaakt einde bevat - en daardoor eigenlijk het eeuwige leven lijkt te hebben. Als een jam die maar niet kan stoppen. Of het nummer Queen. Over zijn seksuele identiteit, die hij niet langer wilt verhullen maar juist als wapen inzet en daardoor krachtiger dan ooit klinkt - in een tijd waarin juist zijn geaardheid vanuit alle kanten wordt aangevallen. Maar er is ook nog genoeg ruimte voor de subtiliteit die Perfume Genius kenmerkt. Voor ingetogen stukken en stukjes bezinning. Glory is een plaat over het loslaten van schaamte, het omarmen van angsten en de zoektocht naar de volgende stap in het leven. Dit is een glorieuze eerste stap, als je het ons vraagt. (Stef Mul)

SVEN HAMMOND
Cosmic Gold
(PIAS)

De band rondom Sven Hammond hoeft natuurlijk geen enkele introductie. De core van de big band zoals we die van TV kennen is al jaren op elkaar ingespeeld, en het is meer de vraag waar hun muzikale trip hun dit keer voert, dan of het de moeite waard zal zijn. Op Cosmic Gold is het vooral een zeer fijne jaren zeventig funk/disco vibe die de boventoon voert. Zangers Jared Grant en John Harris voelen zich hoorbaar thuis in het genre, en weten in een opzweepende track als Tonight de betere herinneringen aan Kool & The Gang en EWF levend te houden. Uiteraard is er altijd ruimte voor de Hammond, welk geluid wonderbaarlijk genoeg bij elk genre blijkt te passen. Op Music Makes Me Move This Way komt ook Michelle David langs, die zich bij deze sound natuurlijk ook als een vis in het water voelt. Verplicht luisteren voor iedereen die een heerlijk avond in de discotheek wil (her)beleven. (Jurgen Vreugdenhil)

LAWRENCE HART
Come In Out Of The Rain
(Domino)

Lawrence Hart is een Britse DJ, producer en multi-instrumentalist die met Come In Out of the Rain zijn debuutalbum uitbrengt. Zoals hij het zelf aangeeft is het een 'emotionele garageplaat, euforisch en therapeutisch' en is het voor hem belangrijk om op deze plaat de mechanische en technische kant van zijn muziek in balans te brengen met het innerlijke gevoel. Met dit album waan je je op je eigen dancefeest. Elk nummer nodigt uit om te bewegen: op een ondergrond van synths heeft Lawrence Hart de nummers gebouwd, variërend van vervormde vocalen op NoMoreLuv4u tot het betere dancewerk op Closer to You en Out of the Rain. Tussendoor zijn twee rustpuntjes opgenomen, Still But Still Moving en The Wind Cry, maar daarna vliegen de beats je weer om de oren, waarbij het zeer fraaie Fucking Mega niet onvermeld mag blijven. Het album eindigt zoals het begint: met fraaie rustgevende synthesizer geluidsgolven. (Joost van Loo)

ALISON KRAUSS & UNION STATION
Arcadia
(Down The Road Records)
LP, CD

Vanaf de fraaie eerste tonen van Arcadia is duidelijk dat veertien jaar zonder nieuw werk van Alison Krauss & Union Station echt veel te lang is. Wat een schitterend nummer is opener Looks Like The End Of The Road, gezongen met die kristalheldere stem. De inmiddels ruim vier decennia actieve (en nog altijd maar 53-jarige) Krauss rustte na het sterke Paper Airplane uit 2011 niet op haar lauweren, maar op het soloalbum Windy City (2017) en haar tweede duetplaat met rocklegende Robert Plant, Raise The Roof (2021) – hoe mooi deze platen ook klonken – dreef ze toch wat af van de bluegrass, het genre waarbinnen Union Station zich sinds de jaren '80 had ontwikkeld tot een van de meest toonaangevende acts. En dat blijft nog wel even zo, getuige dit nieuwe album dat direct vertrouwd klinkt. Wel blijkt uit het tweede nummer dat niet alles bij het oude is gebleven. De mannenstem die het huiveringwekkende en uiterst actuele op muziek gezette gedicht The Hangman van Maurice Ogden zingt, is namelijk niet van Dan Tyminski, maar van Russell Moore, frontman van Illrd Tyme Out en een grootheid in het genre. Hoewel Tyminski, die zich op zijn solocarrière richt, een grote rol had, wordt hij dankzij de voortreffelijk spelende en zingende Moore eigenlijk niet gemist. Temeer daar Ron Block, Jerry Douglas, Barry Bales en Krauss zelf ook uiterst geïnspireerd voor de dag komen. Een nieuw hoogtepunt. (Marco van Ravenhorst)

JULIEN BAKER & TORRES

JULIEN BAKER & TORRES Send A Prayer My Way (Beggars/Matador)

Van Boygenius naar Cowboygenius? Julien Baker en Torres (Mackenzie Scott) slaan een onverwachte weg in: een countryalbum. Wat misschien als een stijlbreuk voelt, is voor hen een logische stap. Beiden groeiden op in Tennessee, waar countrymuziek met de paplepel werd ingegoten. Julien's kenmerkende eerlijke, kwetsbare songwriting blijft overeind, maar krijgt een nieuwe kleur door countrymetaforen: woestijnbloemen, showdowns en stoffige wegen. Dit is een queer countryalbum—maar je mag het ook gewoon een countryalbum noemen. De outlaw-traditie is immers van nature subversief, goudeerlijk en geworteld in de arbeidersklasse. Torres' verhalende nummers, zoals Tuesday, zijn recht voor zijn raap, geschreven volgens de klassieke countrytraditie. Ze verweeft humor en, zoals ze het zelf noemt, een subtiele dubbelzinnigheid of een onverwacht A-ha!-moment. Wat Julien en Torres vooral willen overbrengen, is vreugde. De vrijheid om een cowboyhoed op te zetten en te line-dancen, om nieuwe versies van jezelf te verkennen zonder onoprecht te zijn. De speelsheid van dit album voelt niet als een act, maar als een viering. "Vreugde is op dit moment de grootste daad van verzet die een persoon—vooral een queer of gemarginaliseerd persoon—kan leveren. Vreugde is de ultieme daad van verzet." (Lotte Hurkens)

HIROMI Out There (Concord)

De Japanse pianiste Hiromi vervolgt hier de weg die ze twee jaar geleden insloeg met het zeer succesvolle Sonicwonderland. Na intensief getoerd te hebben met haar powerband Sonicwonder, schreef ze de muziek voor dit nieuwe album specifiek voor haar band, bestaande uit basgitarist Hadrien Feraud, drummer Gene Coye en trompettist Adam O'Farrill. Deze band heeft Hiromi's kenmerkende muzikale alchemie verder ontwikkeld: de geest van klassieke jazzrockfusion vermengd met klassiek gewortelde virtuositeit, betoverende funk en akoestische jazz, met een pop-randje. Hun diepe chemie en gevoel voor interactie maken van Out There een nieuw hoogtepunt in Hiromi's oeuvre. (Jos van den Berg)

SJ HOFFMAN Redeeming Grace (Polymoon)

43 was 'ie. Steven Borgerhoff. De Vlaming heeft lang zitten broeden op zijn eerste plaat en had een steuntje in de rug nodig van Mikey Rowe (Noel Gallagher) en Luuk Cox (o.a. Stromae). Zijn langverbeide debuut op het muziektoneel kreeg uiteindelijk in 2019 gestalte onder de alias SJ Hoffman. Geduld is een schone zaak, bleek maar weer eens. Want meteen bleek het hek van de dam. In de jaren erna volgden nog twee studioplaten, een samenwerking met Clairval en een soundtrack voor de Belgische wielerdocu Het Scheldepeloton, met diezelfde componist voor film en televisie. Filmisch is de muziek van Hoffman zeker, met op dit nieuwe album een hoofdrol voor de piano in plaats van de gitaar. Daarop blijkt hij minstens net zo bedreven, waarbij de intro's en apotheose van nummers als Little Love en Afraid Of What You Might Find grenzen aan jazz. Hoffmans inmiddels herkenbare gecroon klinkt haast Waitsiaans op de dromerige woestijn van Same Old Storm. Gefluister, trompetgeschal en lichte oosterse timbres in een onheilspellende compositie die zelfs niet zou misstaan op het ECM label. Prachtplaat. (Stef Mul)

LONNIE HOLLEY Tonky

In 2022 was de Amerikaanse performer, kunstenaar en kunstpedagoog Lonnie Holley al de revelatie van het Haagse Crossing Border Festival. Dat muziek soms meer is dan de optelsom van noten, ritme en hier en daar een dissonant, bewijst Lonnie Holley met zijn muzikale werk keer op keer. Holley heeft voor zijn nieuwe album zijn rolodex met creatieve bondgenoten geraadpleegd. Tonky wordt opgeluisterd door onder andere dichter, schrijver en muzikant Saul Williams, de Engelse jazzmuzikant, saxofonist Alabaster DePlume en de

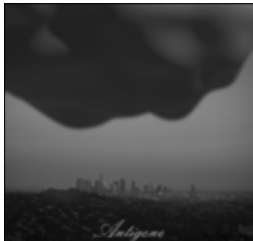
klassiek geschoolde harpiste Mary Lattimore. Tranceachtige mantra's vormen samen met de spoken woordvoordracht van Holley een nieuwe muzikale realiteit. Lonnie Holley's muziek laat zich niet etiketteren. Het is een perpetuum mobile waar de geluidscollages en dwingende stuwende ritmes de bewegende decorstukken zijn. Hoogtepunten noemen is dit album te kort doen. Ga zitten, sluit je ogen en ondergaan is het devies. (Jeroen van der Vring)

I AM OAK
No Known Known

Thijs Kuijken, de folkartiest achter I Am Oak, reflecteerde tijdens de lockdown op de alsmaar veranderende wereld. Je

hoort de gedachten die hieruit voortvloeiden terug op Time Drifts, zijn eerste album sinds 2019. Het thuiszitten beïnvloedde niet alleen zijn tekstuele, maar ook zijn muzikale stijl. Zo hoor je de cello en synthesizer die hij zichzelf leerde spelen geregeld opdoemen rondom zijn melancholieke gitaarspel. Het maakt van Time Drifts een verzameling van kleine droomwerelden die de tijd even doen vergeten. (Laurence Tanamal)

EIKO ISHIBASHI
Antigone
(Drag City)

De Japanse componist/singersongwriter brak voor het westerse publiek relatief laat door. Maar dan gaat het ook ineens snel. Na haar werk

voor de film Drive My Car (2021), een grote hit in de filmhuizen, op de festivals en met een niet aan te slepen soundtrack als gevolg, werd Eiko Ishibashi opgepikt door Drag City, bracht ze meerdere platen uit met o.a. Jim O'Rourke en maakte ze nog een soundtrack voor een Japanse film die hoge ogen gooit - Evil Does Not Exist. Op hetzelfde label is daar nu Antigone, een plaat waarop ze haar eigen verhaal vertelt. Wat meteen opvalt, is dat de muziek een duidelijkere kop en staart heeft. Ze omschrijft het zelf ook als haar eerste echt "traditional songcraft" album. Maar alles wordt nog steeds ingekleurd met vele verrassingen, jazzy wendingen en aparte instrumentatie. Op October klinkt ze dromerig doch onheilspellend en vallen de fretless bas en synths op. Trial is groovy, Nothing As minimalistisch en abstract, Mona Lisa een prachtige ballad met geweldige blazers. En zo kan je doorgaan. Het doet bij tijd en wijle denken aan de betere werken van Junko Ohashi, Taeko Ohnuki en dip in the pool. Avonturiers kunnen hun lol hier niet mee op. (Stef Mul)

JEBROER
Leeft
(Suburban)

Een gevalletje love it or hate it. Maar dat hij keihard werkt, is een feit. Jebroer

rapt en gabbert, twee dingen die ergens ver uit elkaar lijken te liggen maar verrassend goed samen gaan. De ene keer houdt hij het iets dichterbij de hiphop, zoals met het hiphopcollectief Nouveau Riche waarin

LUISTERTRIP

BLACK COUNTRY, NEW ROAD
Forever Howlong
(PIAS)

Black Country, New Order—ehh, ik bedoel natuurlijk Road—is terug met hun eerste studioalbum sinds zanger Isaac Wood de band verliet (als je Live at Bush Hall niet meetelt). Bush Hall gaf al een voorproefje van het nieuwe geluid van BCNR. Waar ze eerder een duister post-punkgeluid hadden, is de band nu geëvolueerd naar een lichtere, heldere mix van chamber pop en barokke folk met jazz-invloeden. Ook hebben ze conventionele liedstructuren daarbij het raam uit gegooid. De drie vrouwelijke bandleden—Georgia Ellery, Tyler Hyde en May Kershaw—wisselen elkaar af achter de microfoon, elk met prachtige vocalen en teksten over demonen, appeltaart en paarden. De lyrics voelen absurd en ouderwets, bijna middeleeuws, maar tegelijkertijd ook tijdloos. Waar de vorige albums een mannenlijk perspectief boden, bekijkt dit album verschillende thema's door een vrouwelijke lens. BCNR geeft zelf toe dat het nieuwe album misschien niet bij alle fans in de smaak zal vallen—en dat is oké. Maar voor wie het wel klikt, biedt het album eindelijk veel herbeluisterplezier. De onconventionele liedstructuren, de gelaagdheid, de prachtige productie en de mysterieuze teksten zorgen ervoor dat je niet echt uitgeluisterd raakt. BCNR heeft een nieuw geluid, maar weet ook een deel van hun kern te behouden. (Lotte Hurkens)

COURTING

Lust For Life Or How To Thread The Needle And Come Out The Other Side To Tell The Story

(PIAS/Lower Third)

Het Britse kwartet Courting mixt elektronica en rock tot een heerlijk catchy geheel, maar is vooral een indie gitaarbandje! Beginnend met een klassiek intro vol strijkers, gaat 't op track 2 keihard los in beats waar The Prodigy in 1994 jaloers op zou zijn geweest, om in dezelfde track "Stealth Rollback" halverwege een switch te maken naar een hardcore achtig schreeuwend einde. Dat pakt meteen de veelzijdigheid van Courting samen. Voor post-punk liefhebbers is er Pause At You wat tevens de voorlopende single van dit album is. Lust For Life is al het derde album van deze Britten, wat ondanks de schizofrenie in genre-mix een heerlijk geheel vormt. Courting is overal origineel en nergens saai, zelfs wanneer je denkt dat je iets ergens al gehoord hebt, neemt Courting net een andere afslag dan je van de doorgewinterde Britpop-acts gewend bent. Catchy en abstract volgen elkaar naadloos op, al kan ik de gitaargedreven tracks ook wel vergelijken met indie-rock bandjes als The Cribs, Maxïmo Park of The Enemy. Echter klinkt het nooit geleend en altijd fris en origineel. Voor de hedendaagse indie-liefhebber een absolute must! (Remco Moonen-Emmerink)

ook Mr. Polska, Kalibwoy en Ronnie Flex hun kunsten vertoonden. Maar sinds zijn succesvolle samenwerking met hardcore-legende Paul Elstak op Kind Van De Duivel, zien we hem steeds vaker grote loodsen vol naakte, opgepompte lijven ophypen. Dat laatste horen we op Leeft, toch alweer het 9e soloalbum in een goede 10 jaar tijd. Het is niet alleen gabber wat de klok slaat, maar ook de hardtechno die tegenwoordig de Johan Cruiff Arena uitverkoopt komt langs. 'T Kortste Eind ga je ongetwijfeld terughoren op Defqon deze zomer, maar de snelle techno van Veel Te Hard gaat een veel breder publiek bekoren. Het absolute hoogtepunt is Als Een God, waarmee Jebroer stiekem misschien wel gewoon de drum 'n' bass hit van het jaar heeft gemaakt. Daarop kan je niet haten - hoe graag je het ook wilt. De hiphop houdt hij hoog door Nederhop legende als Sjaak, Willie Wartaal en Adje uit te nodigen. Voor ieder wat wils, zolang je leeft op hoge snelheid. (Stef Mul)

VALERIE JUNE

Owls, Omens, And Oracles

Van huis uit een traditionele blues gitariste, heeft Valerie June zich inmiddels ontwikkeld tot de voorhoede van de

moderne blues en soul sound waarin ook mensen als Dan Auerbach en Eli Reed zich begeven. Op dit nieuwe album opent ze verrassend vrolijk met Joy, Joy en weet ze ook verder een toegankelijke, up tempo sound neer te zetten, ongetwijfeld door producer M.Ward, die wel raad weet met echte pop, getuige de Spector-achtige drum sound in All I Really Wanna Do. Een prachtige aanvulling op haar al mooie oeuvre. (Jurgen Vreugdenhil)

LADY GAGA

Mayhem

(Interscope Records)

Lady Gaga's rol in de film Joker: Folie à Deux en de bijhorende soundtrack die ze daarvoor maakte (Harlequin) werden vorig jaar matig ontvangen. Gelukkig was

het succes rondom Die With A Smile - het hit-duet met Bruno Mars - enorm, waardoor de honger naar het album nieuwe Mayhem sterk bleef. Op haar zevende studioplaat horen we Mother Monster aan de ene kant rondzwieren op een retrofeest van herkenning. Synthpop met dikke beats als hartslag en catchy hit-refreinen is dan wat de klok slaat. De herkenning zit hem in verwijzingen naar oude Gaga-hits. Zo doet Abracadabra denken aan Bad Romance en Born This Way en lijkt Don't Call Tonight enigszins op Alejandro. Aan de andere kant is Gaga gelukkig nog steeds gedreven genoeg om nieuwe dingen uit te proberen. Perfect Celebrity is bijvoorbeeld een tikkeltje ruiger en rockier dan je van haar gewend bent en in Killah (feat. Gesaffelstein) gaat de zangeres vol goede moed met electro funk aan de haal. Toch blijft ze in strak geproduceerde pop-dampers op haar best. Probeer het heerlijke Garden Of Eden maar eens te weerstaan. De ballads The Beast en Blade Of Grass vallen wat uit de toon bij de rest, maar laten wel zien dat Gaga niet

continue of safe speelt. Er gebeurt op dit album in ieder geval genoeg om geboeid te blijven. (Stef Ketelaar)

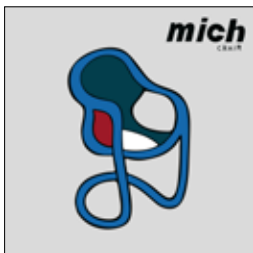
L.A. WITCH **Doggod**

L.A. Witch uit jeeuwel timmert al twee lp's lang aan hun psychedelische/dark wave weg. Hun vorige galbums waren ok, maar voor mij nog niet echt overtuigend. De vorm stond de songs soms in de weg. Hun nieuwe geeft gelukkig meer ruimte aan de inhoud. Wat mij betreft een enorme vooruitgang. Je hoort een wonderlijke mix van Cure, QOTSA, Joy Division, Kurt Vile, Cramps, Siouxsie enz. gelardeerd met een stem die, als het tempo naar beneden gaat, doet denken aan Hope Sandoval. Heerlijke plaat! (Marcel van Vliet)

LITTLE BARRIE & MALCOLM CATTO **Electric War** 👍 (Easy Eye Sound)

Little Barrie zijn eigenlijk twee mensen, wat dit gezelschap tot een trio maakt, maar is opgebouwd rond zanger/gitarist Barrie Cadogan. Zijn CV is onwaarschijnlijk indrukwekkend, zo speelde hij op de soundtracks van Better Call Saul en Peaky Blinders, en deed sessiewerk voor onder andere Primal Scream, The The en Dan Auerbach. Op het Easy Eye label van die laatste is er nu het tweede album van deze combinatie. Ze maakten al indruk in de psychedelische jazz/funk scene van thuishaven London, maar gecombineerd met de typische Auerbach productie is het onmogelijk dat deze sound niet wereldwijd aansluit. Iets meer rock en soul dan hun eerdere werk, lijkt het wel een hedendaagse versie van Country Joe And The Fish die tot ons komt. Het lekker puntige gitaarwerk, de altijd wat dromerige stem van Cadogan en de lichte psychedelica van Auerbach's productie maken dit weer een hoogwaardige aanvulling het oeuvre van alle betrokkenen. (Jurgen Vreugdenhil)

MICH 👍 **Chair** (Excelsior)

Zoals de muziek van Supersister nog telkens vereenzelvigd wordt met The Soft Machine, zo wordt The Cure gezien als het lichtend voorbeeld van Mich. Weliswaar sneller en uiterst poppy, postpunk, shoegaze, en new wave all inn. Maar evenals op de drie vorige albums van Mich zijn de overwegend korte songs vrolijk van toon, hoewel schijn bedriegt: de teksten, veelal in mineur, gaan over veroudering, leegheid, stilstand. Zoals Mich het zelf omschrijft: "Rijden in een oude Fiat Panda op een Italiaanse snelweg in 1992!" Hoe dan ook: liefhebbers van dit studioproject kunnen helemaal uit hun dak gaan wanneer Piet Parra, Sofie Winterson en de overige musici los gaan. Heerlijk relaxen met deze nieuwe Mich! (KooS Schulte)

LUISTERTRIP

LUCY DACUS **Forever Is A Feeling** (Geffen)

Lucy Dacus is waarschijnlijk het minst bekende lid van het trio Boygenius, al heeft ze inmiddels wel vier albums op haar naam staan, waarmee ze productiever is dan Phoebe Bridgers en Julien Baker. Met Forever Is A Feeling levert de Amerikaanse muzikante haar beste album tot dusver af en het is een album dat niet onder doet voor de albums van haar Boygenius collega's, die overigens ook zijn te horen op het album. Lucy Dacus vond de liefde bij Julien Baker en de liefde is een belangrijk thema op het album, dat dertien songs lang indruk maakt. Lucy Dacus was altijd al een uitstekend songwriter, maar op Forever Is A Feeling zijn de songs van een nog wat hoger niveau. Lucy Dacus heeft ook een veelzijdig album gemaakt, dat in een aantal tracks aansluit bij de indie-rock van het moment, maar dat ook kan opschuiven richting tijdloze en zeer sfeervolle singer-songwriter muziek. De Amerikaanse muzikante werkt op haar nieuwe album met meerdere producers en flink wat gastmuzikanten, maar Forever Is A Feeling is een typisch Lucy Dacus album, dat in het verlengde ligt van zijn voorgangers, maar in alle opzichten nog net wat beter is. Dat Lucy Dacus niet meer onder doet voor Phoebe Bridgers en Julien Baker zal inmiddels duidelijk zijn. (Erwin Zijleman)

2 x halve universal

Reeb de Nij's
MALLE BABBE
ZIJN MUZIEK • ZIJN HITS • ZIJN CARRIÈRE

Alle nummers uit de musical in de originele uitvoeringen • Verkrijgbaar als CD en 2LP

LL COOL J
BACK ON VINYL

RELEASE: 11 APRIL

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC

SYML
Nobody Lives Here
(Nettwerk)

LP coloured, LP, CD

Sommige artiesten winnen je hart door iets heel kleins. Zelfs als de muziek niet per se in je straatje past. Het kan een kleine geste zijn. In het geval van SYML heeft hij altijd aan welwillendheid gewonnen bij het Mania-team, door zijn enthousiasme om langs te komen in Concerto Amsterdam, een fan uit te nodigen om platen te scoren en ook nog eens een intieme set neer te zetten. Hij deed dit met een oprecht enthousiasme en warmte die nog altijd ergens rondhangt ergens tussen de houten bakken. Met Nobody Lives Here is hij aangekomen bij alweer zijn vierde album. Een plaat waarop hij op zoek gaat naar een gevoel van thuis, iets dat vooralsnog altijd vergankelijk heeft gevoeld voor hem. Comfort vindt hij echter in zijn gitaar. Of een paar galmende saxofoonklanken. Een slide guitar die huilt. Blazers die zachtjes aanzetten. Het zijn deze details die zijn muziek rijk maken - rijker dan ooit. Het zijn de details die het leven rijk maken. Fans zullen trouwens comfort vinden in zijn nog altijd herkenbare stem en vermogen om muziek te maken die niet zou misstaan in een stadion vol brandende aanstekers, maar toch intiem en bereikbaar is. Geen valse sentimenten, wel veel hartzeer. Op zoek naar een opgewekte liedjes om je dag mee te beginnen? Dan ben je bij SYML misschien aan het verkeerde adres. Op zoek naar warmte en begrip? Dan weet SYML je ongetwijfeld te raken. Mocht hij nog lang op zoek zijn naar een thuis, is hij bij Concerto in ieder geval nog altijd welkom! (Stef Mul)

MOMMA 👍
Welcome To My Blue Sky
(News)

Momma's *Welcome To My Blue Sky* zweeft tussen nostalgie en nieuwe hoop. De band, ooit een ruwe diamant in de lo-fi grunge-scene, heeft zijn randen

niet gladgestreken, maar ze fonkelen nu in een ander licht. *I Want You (Fever)* zet direct de toon: een broeierige, verslavende riff die zich als een koortsige droom in je hoofd nestelt, met vocalen die verleidelijk heen en weer golven tussen verlangen en afstandelijkheid. Dit is geen blind omarmen van de toekomst, maar een bedachtzame omhelzing van het verleden—met gitaren die de lucht openscheuren als een op hol geslagen zomerstorm. *Sincerely* opent met 90s-indierockinvloeden, maar Momma voegt melancholie en speelse melodieën toe. De zang van Etta Friedman en Allegra Weingarten danst tussen nonchalance en urgentie, alsof Kim Deal en Liz Phair samen een dagboek bijhouden. Het titelnummer zweeft dromerig voort, als een Sonic Youth-lied dat reflectie boven chaos verkiest. Hoogtepunten als *Rodeo* en *Bottle Blonde* combineren gruiszige riffs met melodieuze kracht. De productie blijft helder zonder steriel te klinken; ruis en chaos voelen als gecontroleerde vonken van een vuur dat nooit dooft. *Welcome To My Blue Sky* is een ansichtkaart uit een wereld die ooit de onze was, maar nu alleen nog in muziek bestaat. Gelukkig is dat meer dan genoeg. (Max Majorana)

MOREISH IDOLS
All In The Game

De huidige postpunkscene in Londen is een brede speeltuin: van de parlando-gekte van *Dry Cleaning* tot de jazzy uitwaaieringen van *Squid*. *Moreish Idols* laveert op hun debuutalbum *All In The Game* (geproduceerd door de enige echte Dan Carey) tussen strakke, ritmische precisie en losse, experimentele wendingen. Daarmee toont ze zich vooral een adept van *Radiohead*. Openingstrack *Ambergrin* bouwt langzaam op en roept een aangename melancholische sfeer op, die vervolgens vakkundig de nek wordt omgedraaid door de energieke beat van *Railway*. "She knows from this line, there ain't no going back", rapt Jude Lilly; onbewust vat hij er de heropleving van postpunk treffend mee samen. We horen trouwens opvallend vaak een akoestische gitaar, zoals ook op *Pale Blue Dot*, het lied dat als logische single vooruit werd geschoven. Een veelbelovend debuut? Zeker. Maar je hoopt dat ze bij de volgende worp écht losgaan. In weerwil van de titel voelt het alsof *Moreish Idols* nog niet alles op het spel durft te zetten. (Max Majorana)

MESS ESQUE 👍
Jay Marie, Comfort Me
(Drag City)

Het nieuwe album van het Australische duo *Mess Esque* is dromerig, psychedelisch en uniek. De groffe instrumentatie van Mick Turner (Bandlid van *Jim White* in de

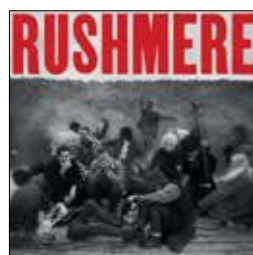
band *Dirty Three*) is onvoorspelbaar en op momenten bijna rommelig, maar samen met de prachtige zang en de cryptische poëzie van Helen Franzmann valt alles op zijn plek en ontstaat er iets unieks. De plaat start met het prachtige 'Light Showroom'. We horen een paar orgelnoten, vervolgens wat rommelig gitaargepieel, dan trage slepende percussie en dan begint Franzmann te zingen en zak je door je stoel heen. *Jay Marie, Comfort Me* is zo'n plaat waarbij je binnen een paar seconden hoort dat het iets ongelofelijks bijzonders is. Andere favorieten zijn het bizarre *Take Me To Your Infinite Garden*, het meeslepende *Crow's Ash Tree* en het ontwapenende *No Snow*. Dit is een onbeschrijfelijk mooi album en perfect om tijdens de lentemaanden bij weg te dromen. (Nijs Flesseman)

MÀIRI MORRISON & ALISDAIR ROBERTS 👍
Remember In Exile
(Drag City)

Het is belangrijk om tradities steeds nieuw leven in te blazen. Met dit in het achterhoofd maakten Màiri Morrison en Alasdair

Roberts in 2009 het album *Urstan*, waarop het tweetal traditionele Gaelische liedjes zingt geïnspireerd door de zangers van *Lewis*, een deel van het grote eiland links van de kop van Schotland, het eiland waarop Morrison geboren werd. Veertien jaar later trekt het tweetal op initiatief van bassist en arrangeur Pete Johnston naar Nova Scotia om daar tien traditionele Canadese liedjes met een Schotse oorsprong op te nemen. Wat betreft zang neemt Màiri de leiding op de Gaelische en Alasdair op de Canadese bewerkingen van de Schotse ballads en zijn er enkele liedjes waarop beide talen klinken. Muzikaal is er een standvastige basis rondom Johnston's bas en het gitaarspel van Roberts, aangevuld met drums, viool, banjo en harmonium. Zo is het mede dankzij spannende folksongs als *The Bonny House* of *Airlie* aangenaam verpozen tijdens het innemende *Remembered in Exile*. (Corné Ooijman)

MUMFORD & SONS 👍
Rushmere
(Universal)

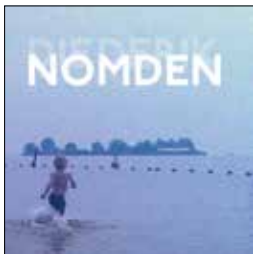
Mumford & Sons deed iets bijzonders: op tour gaan voor hun nieuwe album uitkwam. De tour kreeg de toepasselijke naam: *The Tour Before The Tour*. Noem

het een warming up want het is zeven jaar geleden dat Mumford & Sons laatste album verscheen. Zanger Marcus Mumford deed wel een soloproject. Veel fans die bij het concert op 5 maart in de Melkweg in Amsterdam waren, hoopten een voorproefje te krijgen van het nieuwe album. Maar Mumford & Sons onthulde slechts twee extra tracks waaronder het energieke Caroline dat lekker rockt en ook een bluesy feel het. De in januari en februari verschenen singles Rushmere en Malibu werden enthousiast meegezongen. Het nieuwe album heeft een persoonlijk tintje en alle nummers worden opgediend met een melancholisch sausje dat soms bluesy gekruid is. De openingstrack Malibu (de tweede single) kent een prachtige opbouw. Rushmere heeft meer een folky insteek en doet denken aan de eerste albums van de Britten. Where It Belongs is een dromerig liedje met een pittige twist. 'Laat je boosheid varen. Stuur deze naar de hel waar kwaadheid behoort', zingt Marcus. Hij haalt vaak inspiratie uit wat hij vroeger in de kerk leerde en zingt over thema's als vergeving, berouw en overgave. Zijn ouders waren nationale leiders van de christelijke Vineyard-gemeenschap. Hij noemt zichzelf geen christen omdat hij dit woord te beladen vindt, maar zegt wel gefascineerd te zijn door geloof. Hij put ook veel inspiratie uit boeken en toneelstukken. Zo kun je in zijn teksten citaten van Shakespeare vinden. Benieuwd naar hoe de nieuwe nummers live klinken? Mumford & Sons belofde in de Melkweg in het najaar terug te komen naar Nederland. (Rosanne de Boer)

NIGHTINGALES
The Awful Truth

The Nightingales, uit Birmingham. Band rond Robert Lloyd "Britain's ultimate post-punk survivor". Actief sinds vroege jaren 80. John Peel was fan en gunde ze een paar sessies. Ondanks drie albums braken ze nooit door. Sinds de hervorming (2006) brengen ze kwalitatief hoogstaande albums uit. Hun nieuwste staat in teken van een tirade tegen de moderne tijd. En wat voor een! Volgens eigen zeggen een muzikaal afwisselend modern variététheater-interpretatie van het late avondnieuws, voorgelezen door een ietwat onverzorgde nieuwlezer. (Marcel van Vliet)

DIEDERIK NOMDEN 👍
Sooner/Later
(Eigen Beheer)

Het jongetje rent het water in. Onder angst, zichtbaar enthousiast. Deze cover heeft patent op het woordje onbezonnen. Dat jongetje is Diederik Nomden. Ooit enthousiast bandlid van onder andere Redivider, Johan, Awkward I, Ellen ten Damme, Daryll-Ann en The Analogues. Maar hij is ook al jaren een zeer gewaardeerde, heerlijk onbezonnen opererende, soloartiest. Dat deed hij als Royal Parks, als Nomden, maar dit keer onder zijn volledige naam. Het album heet Sooner/Later. De opener Save Me laat direct zijn muzikale klasse horen. Prachtige koortjes, schitterende

LUISTER TRIP

DJO
The Crux
(Djo Music)

Die hard fans van Stranger Things zullen het misschien al weten, maar die Steve Harrington uit de serie is stiekem een hele begaafde singer-songwriter in het echie. Toch kwam zijn doorbraak als muzikant pas twee jaar na de release van Decide (2022), toen het briljante nummer End Of The Beginning eindelijk werd begrepen door het grote publiek. Nu is het multitalent toe aan zijn derde album. The Crux in de titel is een hotel waar gasten uit verschillende uithoeken van de samenleving verzamelen, die allemaal hun eigen verhalen en smaken toevoegen. Die verschillende smaken hoor je ook terug in het klankpalet. Fans van het eerste uur (en Stranger Things) zullen zich herkennen in de opgewekte, in de jaren 80 gedrenkte synth-pop van nummers als Basic Being Basic en Link. Nieuw zijn echter de folky gitaartokkels en mellotron op Potion. De gitaren voeren sowieso meer de boventoon, zoals op het schitterende Fly. Zo durft Djo naast de jaren 80 ook steeds meer te kijken naar de decennia ervoor. Nummers schrijven kon hij al als de beste. De opnames uit de vermaarde Electric Ladyland Studios in New York laten bovendien niks te wensen over. Een prachtig midden tussen de digitale jaren 80, zwoele AOR (Egg!), classic rock (Back On You!) en stukjes van The Beatles (Charlie's Garden!) en The Beach Boys (Golden Line!). De tijd is rijp om Djo serieus te nemen als volwaardig muzikant. (Stef Mul)

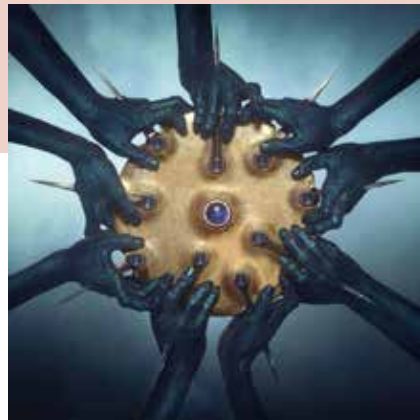
DEF P
Losse Eindjes
(Suburban)
LP coloured, LP, CD

Een compilatie van niet eerder uitgebracht materiaal dat rapper Def P (Osdorp Posse, maar dat weet je wel) nog op de plank had liggen, waarbij nu de 'Losse Eindjes' aan elkaar geknoopt worden. Overigens doe ik met 't woord compilatie het album te kort, want dit is een collectie mooie woorden en groovy beats, die voelt als een doordacht album. Old-school ode aan de Boom-Bap op opener Nekkeboppen zet de toon voor een album wat even fris als old-school klinkt en hierbij diverse stijlen aan hip-hop verkend.

Derhalve is het uiteraard een feest om Def P weer eens in 'nieuw' werk te horen. Het werk is opgetrommeld uit het 35-jarig archief van de meester der Nederhop, waarbij vooral uit de laatste twintig jaar veel bijzonder en uniek materiaal is gevonden. Een prachtige kroon op het werk van de meester, die zich sinds 2023 van het podium heeft teruggetrokken en zich nu volledig richt op zijn kunstenaarschap. Losse Eindjes is een dwarsdoorsnede van de veelzijdigheid van Def P, algeheel wat minder hard dan zijn oorspronkelijke Osdorp Posse werk. Overigens wel onbegrijpelijk dat we tot nu hebben moeten wachten om de grooves van Mooie Woorden en Scheepsrecht te kunnen horen. (Remco Moonen-Emmerink)

EPICA
Aspiral
(Nuclear Blast)

4CD + Blu-ray, 2LP coloured, 2LP, CD + Blu-ray, CD

Als Epica met wat nieuws op de proppen komt ben ik altijd nieuwsgierig. De band draait al ruim twee decennia mee aan de top van de symfonische metalscene en heeft in die periode een grote wereldwijde fanbase opgebouwd. Hun groots en meeslepende show "The Symphonic Synergy" in Afas gaf vorig jaar al een klein voorproefje van wat ons te wachten staat: de nieuwe nummers als "Arcana" en "Aspiral" deden verlangen naar veel meer! Ook "The Ghost In Me" (muziek voor de Efteling attractie Dance Macabre) werd toen gebracht, compleet met orkest en (kinder) koor. Schitterend! Tussen de elf gloednieuwe songs op "Aspiral" is het helaas niet terug te vinden. Gelukkig is er genoeg om wél van te genieten! De plaat trapt af met het energieke "Cross The Divide", waarin Simone Simons haar vocale kwaliteiten direct ten toon spreidt. De koren en strijkers zijn overal op het album aanwezig, maar vooral op Obsidian Heart maken ze veel indruk. Het nummer T.I.M.E. (nee, niet de tijd maar Transformation, Integration, Metamorphosis, Evolution) gaat over de dood van het ego en is een soort samenvatting van wat Epica te bieden heeft: djent en grunts omlijst door engelenkoren en orkestrale arrangementen. Mijn nieuwsgierigheid is bevredigd: dit is (opnieuw) een heerlijke plaat die klinkt als de spreekwoordelijke klok! (Gert van Engelenburg)

wendingen. In Little Child kopieert Nomden zonder schroom of angst zijn idool Paul McCartney. Dat is op zich al verbluffend goed gelukt, maar ineens worden er ook nog eens ELO-koortjes aan dit te gekke nummer toegevoegd. En dan zijn er nóg acht topsongs te gaan. Heerlijke zanglijnen worden onder meer gecombineerd met een prominente pedal steel (Getting Away From It All), fenomenale blazers (Return Of The Child), dartelende pianopartijen (Take Me Down, Feigning Shallowness) en zelfs een onbetwiste Harrisonlick (Nothing Can Hurt Me Today). Het perfecte popliedje? Nomden heeft er patent op. Of eigenlijk tien patenten. (Dennis Dekker)

PIGS PIGS PIGS PIGS PIGS **PIGS PIGS**

Death Hilarious
(Rocket Recordings)

Eerst even tellen of wel vaak genoeg het woord Pigs heb opgeschreven... de Britse lolbroeken zijn met hun naam de nachtmerrie

van iedere schrijver (en dyslect). Maar het typeert de Pigs x7, die ook op hun nieuwe plaat weer de bloedserieuze stoner metal juxtaposer met Geordie humor. Achter de 200 kilometer per uur riffage op opener Blockage gaan teksten schuil, neergepend in vlagen van pure angst. Ook op het zompig trage Detroit teksten over angst, met als gevolg een escapisme gevonden in verslaving. Zanger Matthew Baty klinkt als een nog woestere Joe Talbot. Maar horen we op Stitches nou synthesizerklanken waar normaal een gierende gitaarsolo zou zitten? En is dat rapper El-P van Run The Jewels? Het zijn die onverwachte keuzes die toch een bepaalde vrijheid en lichtheid meegeven. De wereld is kommer en kwel, dus je kan maar beter een beetje lachen. Pigs x7 doet met Death Hilarious een doodserieuze maar enthousiaste gooi naar de eindejaarslijstjes! (Stef Mul)

POTHAMUS **Another Place** (Pelagic Records)

Het Belgische trio Pothamus is in 2013 geformeerd met het ambitieuze doel om muziek en metafysica te combineren en zo op zoek te gaan naar het wezen van de werkelijkheid en

wat daar achter zit. Die muzikale zoektocht onderneemt de band op het nieuwe album Abur met verdragende post-metal sludge waarin repetitieve gitaarriffs, zwevende geluidscapes, donker uitwaaierende drones, inheemse drumpartijen en dreigende baslijnen verdoven en desoriënteren. De extreme en bezwerende grom- en schreeuwpartijen van Sam Coussens en Mattias van Hulle tenslotte, dienen als ultieme en wanhopige ondersteuning van de filosofische zoektocht. Het concept van Pothamus klinkt allemaal erg zwaar, maar

GREENTEA PENG **Tell Dem It's Sunny** (Bertus)

Vier jaar na haar debuutalbum Man Made is de Zuid-Londense Greentea Peng terug en getuige de track I Am (Reborn) als herboren. De inmiddels 30-jarige zangeres werd geboren als Aria Wells en weet een scala aan genres samen te voegen, van hiphop tot jazz, neo-soul tot triphop, ragga en rock tot dub en drum & bass — allemaal verankerd door haar rauw-warme stemgeluid. Tell Dem It's Sunny is een meer introspectief dan haar vorige album. Het gaat over levenservaringen van deze opvallende verschijning, maar nog meer over zelfbewustzijn, zoals in de single TARDIS (Hardest) waarin ze zingt om weg te blijven van haar donkere gedachten. In One Foot omschrijft ze zichzelf als "messed up". Er is een onderkoelde bijdrage van lo-fi hiphopvernieuwer Wu-Lu. De sound blijft het hele album lang broeierig vergelijkbaar met Massive Attack. Sensueel zoals Erykah Badu en in het ijzersterke Stones Throw klinkend als Amy Winehouse. Muziek die werkt als een medicijn. (Erik Damen)

LUISTERTRIP

MARATHON **Fading Image** **(V2)**

Langzaam meldt de levendige Nederlandse postpunk underground scene zich bovengronds. Was het onlangs al Dorpsstraat 3 die een indrukwekkend album op de mensheid losliet, is het nu de beurt aan het Amsterdamse Marathon (niet de renwedstrijd, iedere derde zondag in oktober van ieder jaar) om het langverwachte debuutalbum te presenteren. Met Fading Image krijgen we een heerlijke mix van punk, indie en shoegaze voorgeschoteld. Hoewel op het moment van schrijven de volgorde van de 11 tracks nog niet duidelijk is, staat wel als een paal boven water dat elk nummer individueel van een zeer hoog niveau is. Luister bijvoorbeeld maar een naar het The Cure achtige Gold, het puntige Out Of The Depth of het heerlijke up-tempo nummer Shot Away. Dat de band voor de release van dit debuut al op de radar stond van de serieuze muziekzenders en concertzalen is dan ook geenszins een verrassing. Nummers als het fijne tegendraadse Fall, of het geweldige Disorder maken duidelijk dat we hier te maken hebben met een band die ook buiten de grenzen van ons kikkerlandje hoge ogen zal gaan gooien. Weinig bands weten zo'n overrompeld debuut te overleggen maar Marathon slaagt met vlag en wimpel. Het onvermijdelijke aanstaande succes is ze van harte gegund en dik verdiend! (Emiel Schuurman)

de lange en etherische songs brengen ook prachtige hypnotiserende verlichting en verleiden tot diepe en vrije gedachten over de zin van het bestaan en de zoektocht naar kennis en wijsheid. Abur is dan ook een ontspannende en hele natuurlijke manier om je eigen bewustzijn te verkennen en op te rekken. (Menno Valk)

JAAP REESEMA 👍 **Sprakeloos** **(Cloud 9)**

Jaap Reesema heeft succes met het maken van zoete Nederpop liedjes. Dat is de afgelopen jaren wel gebleken. Op zijn nieuwe album Sprakeloos zet hij dezelfde formule door. Zijn lekkere stemgeluid zit gegoten in tien songs waarin voornamelijk zijn liefdevolle leven centraal staat. Echtgenoot Kim Kötter is duidelijk de inspiratiebron geweest voor liedjes als Jij Bent De Reden, Alles Van Jou en Het Heeft Zo Moeten Zijn. Wie Ik Ben is een ode aan Reesema's moeder en Allerlaatste Keer een ingetogen ballad, gericht op een dierbaar iemand waarvan het leven bijna voorbij is. De meest opvallende liedjes zijn de albumtiteltrack Sprakeloos (waarvan het refrein een Nederlandse bewerking is van Céline Dion's It's All Coming Back To Me Now) en het vrolijke Dag & Nacht, samen met Ronnie Flex & Trobi. Een tikkeltje ironisch misschien, maar met dit album heeft Reesema onbewust de verlate Valentijnsplaat van het jaar gemaakt. (Stef Ketelaar)

SANTANA 👍 **Sentient** **(Candid)**

Best wel bijzonder dat Santana nog een 'nieuw' album uitbrengt. Carlos Santana, naamgever en de enige constante factor in de band, is tenslotte alweer 77 en heeft al geruime tijd niets meer uitgebracht. Dus toen het nieuws naar buiten kwam dat Sentient eraan kwam, was ik best wel een beetje sceptisch. Maar ik had de oude meester onderschat. Het album bevat weliswaar geen echt nieuw materiaal, maar oude nummers in een nieuw jasje of covers. Het is echter volledig Santana. Het album opent met Let The Music Play, een heerlijk nummer met subliem gitaarspel met daartussendoor rapper DMC McDaniels. Vervolgens het inmiddels op single uitgebrachte Stranger in Moscow, een live uitvoering van het bekende nummer van Michael Jackson. Zo gaat het eigenlijk het hele album door: we horen iets van Miles Davis, Paolo Rustichelli's piano en Cindy Blackman, de echtgenote van Carlos. (Jurriën van Rheede)

SCOWL **Are We All Angels**

Op hun tweede album zijn de Californische hardcore punkers Scowl minder boos dan we de afgelopen jaren

van ze gewend zijn. Qua sound, dan. Op Are We All Angels bewegen ze namelijk steeds meer weg van hun kenmerkende post hardcore sounds met agressieve vocalen van zangeres Kat Moss. In plaats daarvan klinken poppy melodieën en Paramore-achtige pop-punk. Het levert onmiskenbare bangers op, die je zowaar kan meezingen. Zo verliest Scowl een klein beetje agressie, maar winnen ze aan plezier. (Daan van Eck)

SMIFF-N-WESSUN

Infinity

Dertig jaar na hun grootste hit 'Bucktown' verblijden Tek & Steele ons met een hele fijne plaat die zowel de 90's HipHop puristen zal bekoren als de new school fijnproevers. Infinity, geproduceerd door de gelauwerde producer 9th Wonder en het Soul Council collectief, is hun achtste album en na een paar mindere platen, lijkt het elan bij beide mannen helemaal terug. Met gastoptredens van onder andere Pharoahe Monch, Prodigy, Sean Price en Conway kom je als HipHop-liefhebber allesbehalve bedrogen uit. (Dirk Monsma)

NELL SMITH

Anxious (PIAS/Believe)

De van oorsprong Britse Nell Smith baarde aan het eind van 2021 opzien met haar album Where The Viaduct Looms, waarop de destijds pas 14 jaar oude muzikante songs van Nick Cave vertolkte met de Amerikaanse band The Flaming Lips als begeleidingsband. Het album werd met de nodige scepsis ontvangen, maar uiteindelijk bleek het, mede dankzij het talent van Nell Smith, toch een geslaagd experiment. Nell Smith begon vervolgens aan het opnemen van haar eerste echte soloalbum, waarbij ze hulp kreeg van Jack en Lily Wolter van het duo Penelope Isles. Anxious is een mooi en interessant popalbum geworden, maar het is helaas wel een album dat postuum wordt uitgebracht. Nell Smith kwam vorig jaar immers om het leven bij een verkeersongeval en heeft de release van haar debuutalbum helaas niet mee mogen maken. Doodzonde dat we maar zo kort van het talent van Nell Smith hebben kunnen genieten, maar ze laat ons een sterk album na. (Erwin Zijleman)

SUNFLOWER BEAN

Mortal Primetime

Deze Amerikaanse rockformatie is in 2013 opgericht en brengt met Mortal Primetime haar vierde album uit. Ik zeg rockformatie, maar daar doe ik deze driekoppige band toch wel te kort mee. Ik ken Sunflower Bean van de stevigere nummers, maar er is behoorlijk wat afwisseling terug te horen op het nieuwe album. Van stevige rock tot pop, van ballad tot psychedelica. Prima album met als grootste troef het gitaarwerk van gitarist Nick Kivlen. (Said Ait Abbou)

LUISTERTRIP

PANCHIKO

Ginkgo (Netwerk)

Wat een verhaal zit achter de Britse band Panchiko. Een band uit de jaren negentig, toen nog bestaande uit tieners die probeerden te klinken als Radiohead. Nooit doorgebroken, en daarom vlak na 2000 gestopt. Niet voordat ze nog een EP hadden uitgebracht, getiteld D>E>A>T>H>M>E>T>A>L, waarvan ze minder dan 100 versies maakten. De bandleden gingen door met hun leven, niet langer als muzikanten. Totdat iemand in 2016 een kopie van deze EP vond in een tweedehandswinkel in Nottingham. Hij postte het online en het ging viraal, voornamelijk omdat niemand wist wie de bandleden van Panchiko waren. Vier jaar later werden hun identiteiten achterhaald en konden ze vanwege de nieuwe, mystieke populariteit weer muziek maken. Nu verschijnt alweer hun tweede album sinds de herontdekking: Ginkgo. Een album waar ze hun dromerige kant omarmen. Het is psychedelische droompop met een vleugje indierock, wat zachter dan de meer noisy elementen op D>E>A>T>H>M>E>T>A>L. Dat is ook niet vreemd, het is nota bene 25 jaar later. Maar de mannen van Panchiko blijven dus wel lekker evolueren als band. Ze gaan zelfs vette samenwerkingen aan, want wie had ooit gedacht dat underground hiphopartiest billy woods zou aanschuiven voor een feature? (Daan van Eck)

ZA 3 MEI
RHYTHM & BLUES NIGHT

O.A. LAURENCE JONES, TOMMY CASTRO & THE PAINKILLERS, ROBERT JON & THE WRECK, BLIND BOYS OF ALABAMA EN FANTASTIC NEGRITO

DI 13 MEI
RICK WAKEMAN

ZA 24 MEI
COLORS OF MENA

O.A. ALTIN GÜN, AL-QASAR, EMEL EN MIN TAKA

WO 28 MEI
JERRY HARRISON & ADRIAN BELEW

(TALKING HEADS)

DO 29 MEI
S10

ZO 1 JUN
PSYCHEDELIC PORN CRUMPETS

ZO 8 JUN
THE FLOWER KINGS + NEAL MORSE & THE RESONANCE

WO 18 JUN
THE HU

VR 20 JUN
ALIEN ANT FARM

WO 25 JUN
TRAIN

VR 27 JUN
MARC BROUSSARD

SUMMERSTAGE
GRONINGEN

DI 1 JUL
NEIL YOUNG AND THE CHROME HEARTS + VAN MORRISON

VR 4 JUL
ACDA EN DE MUNNIK

ZA 5 JUL
THE TESKEY BROTHERS

DO 10 JUL
RIVAL SONS

MA 25 AUG
THE WATERBOYS

DO 25 SEP
MY BABY

DO 16 OKT
GOODWIN
FT. LAMBERT

ZO 19 OKT
MARCUS MILLER

YANN TIERSEN

Rathlin From A Distance | The Liquid Hour

Yann Tiersen werd wereldberoemd met de soundtrack voor de film Le Fabuleux

Destin D'Amélie Poulain. Inmiddels heeft Tiersen een geheel eigen niche in het muzieklandschap gecreëerd met intrigerende elektronische soundscape-achtige muziek alsmede met contemplatieve, aan minimal music grenzende, stukken voor piano. Deze nieuwe release van Tiersen bestaat uit Rathlin From A Distance, met 8 stukken voor solo-piano en het elektronische The Liquid Hour, met energieke en dromerige hypnotische klanken. De bijzondere zang van Émilie Quinquis maakt het album extra intrigerend. (Luc van Gaans)

PENELOPE TRAPPES

In Requiem

Hoe kwetsbaar kun je zijn in je muziek?

Luister naar A Requiem van Penelope Trappes en misschien vind je een

schim van het antwoord. De in Brighton (UK) levende Australische muzikante heeft tien zeer persoonlijke, ambient getinte soundscapes gemaakt over dood en sterfelijkheid. Als ongeïmproviseerd cellospeler liet het trillen van de snaren van dit prachtige instrument haar voelen wat verdriet is. A Requiem is geen vrolijke trip, maar een ruige spirituele reis met als eindbestemming: leven met het onmetelijke verdriet, dat je overweldigt na het overlijden van loved-ones. (Fons Delemarre)

VARIOUS

Chet Baker: Re:imagined

Dit album verschijnt ter gelegenheid van de 70e verjaardag van het invloedrijke album Chet Baker Sings, waarmee de

legendarische trompettist Chet Baker ook naam maakte als zanger. Zijn zang was revolutionair; net zo delicaat en helder als zijn trompetspel, met een even heldere en vibratovrije toon, klonk Chet als geen enkel andere jazz-zanger. Op dit tribute album zingt een gevarieerde selectie van hedendaags internationaal talent, waaronder onze eigen Benny Sings, moderne bewerkingen van Baker's repertoire en onderstreept de blijvende invloed van een van de meest creatieve artiesten uit de 20e eeuw. (Jos van den Berg)

VIC WILLEMS 🍷

Meester van Niks (Polymoon)

Op z'n debuutalbum was Vic Willems een Doemdenker, nu is het een Meester Van Niks. Weinig positieve woorden over zichzelf, zeker voor een Utrechtse songwriter die al

vroeg in zijn carrière wel lovende woorden ontving van o.a. Spinvis en Henny Vrienten. Je mag best wat liever voor jezelf zijn, Vic! Het is geen verrassing dat Meester Van Niks over het algemeen een gevoelig album is. Een album dat ontstond tijdens de pandemie, toen Vic ook nog eens zijn moeder verloor. Een enorm

zware periode. Hij is de controle over zijn leven verloren, maar hij lijkt hier tegelijk ook vrede mee te hebben. Hij klinkt op zijn album bij vlagen namelijk frisser dan ooit, voornamelijk vanwege de interessante digitale producties van Rijnbaart. Zo klinken er af en toe dansbare bangers, banjo's en experimenten met stemvormers. Een nieuw, levendig hoofdstuk voor deze sympathieke liedjesschrijver uit Utrecht, die heel wat stoom af te blazen had. (Daan van Eck)

MARLON WILLIAMS
Te Whare Tiwēkaweka

De Maori is het Polynesisch volk dat Nieuw-Zeeland als eerste bewoonde. Hun taal heeft dezelfde naam. Marlon

Williams, de welbekende singer-songwriter uit dat land, heeft de afgelopen vijf jaar gewerkt aan een smaakvol muzikaal album met Maori-teksten. Al begrijp je niets van die woorden, Williams' nieuwe wapenfeit *Te Whare Tiwēkaweka* (vrij vertaald 'een rommelig huis') is erg bijzonder te noemen. Op internet stelt iemand voor om de Engelse vertaling van de teksten bij het album te voegen. Prima idee, al hoeft dat niet per se. De weelderige compositorische aanpak van Williams mag bekend geacht worden. Maar de prachtige zangerige teksten fungeren als onbetwiste meerwaarde. Het eerste nummer (*E Mawehe Ana Au*) is a cappella gezongen en de raadselachtige Maori-woorden snijden door je ziel. Elk nummer maakt je als luisteraar nieuwsgierig naar de boodschap. Of zoals Williams stelt: 'The Māori language is a window to the Māori world'. Een zeer geslaagd album dus. (Dennis Dekker)

ADRIAN YOUNGE
Presents: Something About April III

Met zijn band *Venice Dawn* is Adrian Young de uitvinder van de moderne lounge, de heerlijke mix van

bossa nova, jazz, crooner en sunshine pop die iedereen in liggend-met-een-cocktail stand krijgt. Het is vooral de Zuid-Amerikaanse variant die nu de hoofdrol speelt die het strand en de ondergaande zon bezingen. Het duet *Poxa Meu Amor* laat zelfs voor niet Portugees sprekende mensen geen enkele twijfel over wat het onderwerp is. (Jurgen Vreugdenhil)

YUKIMI 👍

For You
(PIAS/Ninja Tune)

Yukimi Nagano is frontvrouw van het Zweedse *Little Dragon*, waarmee ze inmiddels 7 albums heeft uitgebracht, met als meest recente *Slugs Of Love* uit

2023. Na al die bandalbums bevroop Yukimi het gevoel om zelf beslissingen te nemen en te doen wat ze zelf wilde zonder vast te zitten aan bandbeslissingen. Kortom tijd voor een soloalbum. Dit debuutalbum, *For You*, opent met een prelude (inclusief korte uitleg) gevolgd door 12 dromerige dan wel relaxed klinkende nummers met invloeden uit de jazz, soul, elektronische

pop en hiphop, met altijd de kenmerkende heldere zang van Yukimi duidelijk aanwezig. De meest fraaie nummers zijn *Make me Whole*, *Sad Make-up* en *Stream of Consciousness* met gastbijdrage van de Britse singer-songwriter Lianne La Havas. Met de zomer in het vooruitzicht is dit een ideaal album om te genieten van de zonsondergang en de hectiek van de dag van je af te laten glijden. (Joost van Loo)

smashing pumpkins * siamese dream

The long awaited 2LP reissue
Available on black and limited edition red vinyl
Release: 11 april

phaedra

50th Anniversary Edition

50th Anniversary 5CD+BluRay, including outtakes,
Live in London 1974 (previously unreleased),
Steven Wilson 5.1 mix, illustrated book

Release: 18 april

By tangerine dream

De krenten uit de pop

CONSTANT FOLLOWER

The Smile You Send Out Returns To You

Direct vanaf de eerste noten betovert de Schotse band Constant Follower op haar tweede album *The Smile You Send Out Returns To You* met prachtige klanken en met twee bijzonder mooi bij elkaar kleurende stemmen. Het is de tweede keer dat de band uit Glasgow zoveel indruk maakt, want het in 2021 verschenen *Neither Is, Nor Ever Was* hoorde bij de mooiste albums van het betreffende jaar. Op het tweede album gaat Constant Follower verder waar het in 2021 ophield, maar alles klinkt nog net wat mooier. De van melancholie overlopende songs zijn van een bijzondere schoonheid en die wordt alleen maar indrukwekkender door de prachtige muziek en de stemmen van Stephen McAll en Amy Campbell.

REB FOUNTAIN

How Love Bends

Voor de muziek van Reb Fountain gaat het gezegde "wat je van ver haalt is lekker" zeker op. Ik was diep onder de indruk van de vorige twee albums van de Nieuw-Zeelandse muzikante en ook het deze week verschenen *How Love Bends* imponeerde direct bij eerste beluistering. Het is voor een belangrijk deel de verdienste van de echt prachtige stem van de muzikante uit Auckland, maar ook de muziek op haar nieuwe album is echt bijzonder mooi. Reb Fountain schrijft ook nog eens prachtige songs, waardoor ook *How Love Bends* zich weer met gemak kan meten met de beste albums in het genre. Iedereen die de muziek van Reb Fountain niet kent adviseer ik om zo snel mogelijk te gaan luisteren.

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

CARI CARI

One More Trip Around The Sun

Bij Cari Cari denk ook ik altijd nog in eerste instantie aan het geweldige debuutalbum *ANAANA* uit 2018, dat ik reken tot de allerbeste albums van dat jaar. Ook het tweede album van het duo uit Wenen was echter bovengemiddeld goed en ook over het deze week verschenen derde album van Cari Cari ben ik weer zeer te spreken. *One More Trip Around The Sun* is wat aan de korte kant, maar wat gebeurt er veel. Stephanie Widmer en Alexander Köck gaan op het derde album verder waar het tweede album ophield, maar het Oostenrijkse duo verlegt ook dit keer haar grenzen en verbreedt haar muzikale horizon. Iedereen die Cari Car niet kent mist inmiddels drie fantastische albums.

INTERVIEW THE HORRORS

(Door: Daan van Eck)

Het is alweer acht jaar geleden dat de duistere Engelse rockband The Horrors voor het laatst een album uitbracht. Het was even stilzitten voor originele leden Faris Blawan en Rhys Webb, die zich tijdens de pandemie lieten omringen door twee nieuwe bandleden. Want stoppen? Dat heeft er nooit ingezeten voor The Horrors; gruwelijkheden zijn van alle tijden. Het nieuwe album heet Night Life. The Horrors omarmen opnieuw hun gotische kant op dit zware rockalbum. Niets is namelijk duisterder dan de nacht. Zeker de nachten van de Brits-Palestijnse zanger Faris, zo vertelt hij zelf vanuit zijn Londense woonkamer.

Het is al bijna tijd voor het twintigjarig jubileum van The Horrors, is dat iets waar je bij stilstaat?

'Ja, uiteraard. Deze week realiseerde ik het me nog. Het is meer dan de helft van mijn leven, weet je. Dat is echt iets geeks om je te beseffen. Ik kan me ook geen leven voorstellen zonder The Horrors. Onderdeel zijn van deze band heeft mijn hele volwassen leven gekenmerkt.'

Ga je het vieren?

'Ik ben niet iemand die zulke dingen snel viert, en zeker niet uitgebreid. Maar ik had het er laatst over met Rhys (bassist, red.). Zulke dingen moet je niet als vanzelfsprekend beschouwen. Je moet niet vergeten af en toe stil te staan bij de kleine, mooie dingen.'

Het is acht jaar geleden sinds jullie laatste album. In de tussentijd verschenen nog twee EP's, maar de laatste

vier jaar écht niets meer. Hoe zagen de afgelopen vier jaar er voor jou uit?

'Voor een groot deel waren ze heel eenzaam. Of samen met Rhys. Ik weet het niet zo goed... Ik kan altijd alleen leven in extremen, dus als ik niet bezig ben met de band kan ik me altijd alleen maar 100% ergens anders op concentreren. Het ene moment was ik dus alleen maar bezig met schilderen, het andere moment was ik compleet bezig met Night Life.'

Hoe kwamen jullie terecht bij Jordan Cook als nieuwe drummer en Amelia Kidd als nieuwe keyboardiste? 'Het kan altijd een lastig proces zijn om nieuwe bandleden te vinden. Zeker bij een project dat je zo dierbaar is. Maar dat was het eigenlijk helemaal niet voor ons. Jordan Cook zit natuurlijk in Telegram en October and the Eyes, hij is simpelweg een van mijn favoriete hedendaagse

drummers. Oh, en we zijn al jaren bevriend, dus eigenlijk ging het heel snel. En Amelia kende ik al omdat ik haar soloalbum heb geproduceerd, zij is een ongelooflijk goede muzikant.'

Wat voegen de twee toe aan The Horrors?

'Veel. Niet alleen op muzikaal gebied. Het is in een band misschien wel belangrijker om een persoonlijke klik te hebben dan dat iedereen goed hun instrument kan bespelen. Je wil kunnen communiceren, elkaar goed kunnen begrijpen. Die klik was er gelijk, met allebei. En daarnaast heeft vooral Amelia veel toegevoegd qua geluid. Ik hou van samenwerken met andere mensen. Ik leer daar zelf nog altijd heel veel van. Zij kwam voor Night Life altijd met ideeën om extra geluiden of instrumenten toe te voegen.'

Nu verschijnt dan eindelijk Night Life. Vertel: hoe is jouw relatie met het nachtleven van Londen?

'Nou, in ieder geval een groot contrast met die van Rhys. Dat is wel grappig eigenlijk. De grootste reden dat we deze albumtitel hebben gekozen. Ik heb enorm last van slapeloosheid, dus hoe mijn nachtleven er uitziet? Niet per se plezierig, ik wandel veel door de stad omdat ik niet kan slapen. Rhys daarentegen... die houdt wel van een avondje uit. Zijn nachtleven staat in het teken van plezier en hedonisme.'

Dus een liedje als The Silence That Remains is gebaseerd op jouw nachtleven?

'Zeker! Dat is een exacte beschrijving van wat ik net vertelde. Een nacht in mijn leven. Slapeloosheid, doelloos rondwalen. Best een zware track, denk ik. Ook vanwege de sound. Voor mij voelt het erg melancholisch en somber. Maar dat is dus precies waar we naar streefden met dit album. Terwijl ik rondwaalde, was Rhys waarschijnlijk aan het feesten. Een liedje als Lotus Eater vangt dat sentiment weer beter. Luister maar naar dat dance-y einde. Clubmuziek. Intense euforie. Het staat haaks op mijn intense somberheid. Op het album proberen we dat contrast te vangen.'

Wat riep het bij je op?

'Nou, het is bovenal gewoon heel intens. Beide kanten. De manier waarop mensen met elkaar omgaan in de club, hoe ze zich daar voelen, ik heb dat altijd interessant gevonden. Zoals ik net zei, die euforie die dat oproept is heel intens. Je kan uitgaan zien als iets betekenisloos of luchthartigs, maar het is veel meer dan dat. Het roept veel emoties op, en dat is waar muziek voor mij uiteindelijk om gaat.'

Wat kan je je herinneren van de nacht dat je dat liedje schreef?

'Pfff, ik heb zoveel slapeloze nachten, dus de specifieke avond weet ik niet zeker. Ik weet alleen dat ik het schreef toen mijn vader net een hartstilstand had gehad. Ik liep rond, wachtend op een update vanuit het ziekenhuis. Het was een heftige periode. Mijn vader komt uit Palestina, hij kan het niet aan om te zien wat er met zijn landgenoten gebeurt. Ik ook niet, laat dat duidelijk zijn. Het bracht ons dichter bij elkaar. Automatisch begon ik na te denken over connectie en afstand. Ik voelde me dichter bij mijn vader dan ik me in jaren had gevoeld, terwijl hij door de zwaarste periode van zijn leven ging. Dat is waar het liedje over gaat.'

Is dat ook waarom Night Life nog donkerder lijkt te klinken dan jullie eerdere albums, omdat jullie door een zware tijd gingen?

'Ja, sowieso de liedjes die ik voor het grootste deel heb geschreven. Mijn vader lag best een tijdje in een coma. Toen dat nog maar net het geval was, had ik een schrijfsessie geboekt. Ik wilde het eigenlijk cancelen, want ik voelde me behoorlijk down. Maar toch ging ik er naartoe. Ik schreef daar echt volledig automatisch het liedje When The Rhythym Breaks, zonder dat mijn gedachten echt daar waren. Ik kon alleen denken aan mijn vader. Het woord 'ritme' in de titel slaat op het ritme van een kloppend hart. Wat je daar hoort zijn extreme emoties in hun rauwste vorm. Ik had de teksten achteraf kunnen bijschaven, of de vocalen beter op kunnen nemen, maar we kozen ervoor om dat niet te doen. Dat vat Night Life goed samen, denk ik. Extreme emotie in rauwe vorm.'

Shaboozey, Paradiso Amsterdam

In afwachting van Shaboozey werd de uitverkochte zaal eerst opgewarmd door Luke Borchelt, ook een aanrader. Shaboozey opende met 'last of my kind', een perfect nummer waar van het refrein (tudetutu) door de hele zaal uit meteen uit volle borst werd mee gezongen. Meteen het dak eraf. Zelden een artiest gezien die zo snel de zaal op zijn kop zette. Zelfs in de wat rustiger nummers had hij met 1 zwaai van zijn arm iedereen mee. Jong en oud, Shaboozey spreekt iedereen aan. Met zijn enthousiasme en uitstraling en een geweldige driemansband zingt bijna iedereen alle nummers moeiteloos mee, ook in de wat minder opzweepende nummers waarbij hij zelf de gitaar speelde. Hij eindigde natuurlijk met 'a bar song', zijn doorbraakhit. Veel te snel was het alweer afgelopen, de zaal in verbijstering achterlatend. Wat een energie, wat een optreden. Ga dat zien! (Jurriën van Rheede)

Sam Fender, AFAS Amsterdam

In Engeland is hij inmiddels al een stadion-act geworden, maar hier in Nederland speelt Sam Fender nog "slechts" in een uitverkocht Afas-Live. Hij staat er met zijn eigen achtkoppige E-Street band, waarvan vooral de achtergrondzang van nieuw lid Brooke Bentham goed opvalt. Er wordt een muur van bombastische Heartland rock afgevuurd op het opgetogen publiek, dat gevuld is met een flinke hoeveelheid Britten. De nieuwe plaat, "People Watching" is nog geen maand uit, maar de nieuwe nummers worden al onthaald als publieksfavorieten. Ondanks de praatjes van Fender zit er een goede vaart in de set. Jammer genoeg heeft hij vaak last van stemproblemen waardoor hij zelfs al op deze tournee concerten moest afzeggen. Het valt hem daarom ook niet kwalijk te nemen dat hij slechts 14 nummers speelt. Afsluiten deed hij als gewoonlijk met de klapper "Hypersonic Missiles", waarvan de tekst nog nooit zo relevant is geweest als nu. (Mees de Zwart)

John Cale, TivoliVredenburg Utrecht

Steeds vaker ontvallen ons muzikhelden die in de jaren 60/70 de muziekwereld kleur gaven. Ex-Velvet Underground-lid John Cale heeft in zijn carrière aardig wat hoogtepunten geproduceerd. Solo of met anderen zoals Brian Eno, Lou Reed, Kevin Ayers of als producer voor o.a. Nico, Patti Smith, Happy Mondays, Siouxsie and the Banshees. Alle reden om deze allesvreter eens live aan het werk te zien nu het nog kan. Met 83 jaar op de teller oogt deze Welshman nog erg fris en fruitig, terwijl hij toch een heftig rock & roll leven achter de rug heeft. Bovendien weet je met John nooit wat hij gaat doen, want hij kan alle kanten op: van zeer experimenteel tot postpunk. Samen met een jonge band (gitaar, bas en drums) speelde hij een staalkaart van zijn 42! soloalbums, ondersteund met een fraaie lichtshow. Opener was Captain Hook dat in een sferische orgel uitvoering model stond voor deze avond, al kwamen er ook een paar swingende nummers langs waar het publiek enthousiast op reageerde. Opvallend: slechts één nummer Davies and Wales van zijn laatste soloalbum uit 2024 werd gespeeld. Minder was het stemgeluid van John Cale. Met grote moeite waren de teksten te volgen. De vraag is: kwam dat door technische falen of toch ouderdom? Ik hou het op het eerste. (Frank de Bruin)

Ichiko Aoba, TivoliVredenburg Utrecht

De Japanse folkzangeres Ichiko Aoba speelde tijdens haar vorige tournee met een ensemble, maar is vanavond alleen, enkel verlicht door een spotlight en een kamerlamp. Ze heeft simpelweg niet meer nodig dan haar gitaar, piano en engelachtige stem om het publiek te betoveren. Hoewel deze tournee in het teken staat van haar nieuwste album *Luminescent Creatures*, waaiert ze haar volledige catalogus uit. Zo houdt ze haar spel veelzijdig met invloeden die zowel uit de Japanse folkmuziek als westerse klassieke muziek en jazz voortkomen. Haar belangrijkste instrument blijft echter haar stem. Ze zingt loepzuiver, galmt als een mythologische sirene, blaast nummers leven in en maakt subtiele fluitgeluiden, waardoor het klinkt alsof vogels boven haar oceaan van geluid zweven. Als ze tijdens slotnummer *Mazel Tov* haar microfoon wegdraait, klinkt ze alsnog tot ver achter in de muisstille zaal. Een staande ovatie blijkt de enige passende manier die de betovering kan doorbreken. (Laurence Tanamal)

interview
**JULIEN BAKER
& TORRES**

(Door: Lotte Hurkens)

Van Boygenius naar Cowboygenius? Julien Baker, bekend van de indie-supergroep Boygenius, en Mackenzie Scott, beter bekend als TORRES, bundelen hun krachten voor een verrassend nieuw project. Hoewel beide artiesten naam hebben gemaakt als soloartiesten binnen de indie- en indie-rockscene, slaan ze nu een andere weg in: country. Op het eerste gezicht misschien een onverwachte wending, maar wij kregen de kans om met hen te praten én alvast naar het aankomende album te luisteren. Wat bleek? Country staat hen als een op maat gemaakte cowboyhoed. Dus trek je cowboylaarzen aan en geef je over aan de pedal steel gitaar, Yee-haw!

Country lijkt voor twee queer indie artiesten niet per se de meest voorspelbare stap. Toch voelde het met name voor Mackenzie als een onvermijdelijk lot om een countryalbum te maken. Het was iets wat eigenlijk al jaren jeukte. Julien en Mackenzie groeiden beiden op in het zuiden van de Verenigde Staten, in de staat Tennessee. Aan countrymuziek viel niet te ontsnappen, maar niet vanwege een gebrek van een poging daaraan. "Ik wilde niets met countrymuziek te maken hebben, maar wat ik ook deed, ik kon er niet aan ontsnappen omdat ik in Tennessee woonde.", vertelde Julien al eerder. Als tiener deed ze afstand van country en week ze uit naar de punk- en hardcore scene. Mackenzie had altijd wel een liefde voor country. Hoewel ze zich in haar carrière nooit volledig heeft overgegeven aan het genre, zat het subtiel verweven in alles wat ze deed.

Zo'n tien jaar geleden ontmoetten de twee elkaar voor het eerst backstage na een show waar ze beiden speelden. "Ik vond Mackenzie zo cool toen ik haar ontmoette", vertelt Julien. "Vind je het erg als ik dat verhaal vertel?", vraagt ze aan Mackenzie, "Ik wil je niet in verlegenheid brengen!". Mackenzie stemt lachend toe, "het is oké, het is geen geheim". Julien begint te vertellen: "Ik liep de kleedkamer van Mackenzie binnen, ze waren net klaar met hun set. Iedereen in de kleedkamer was een jointje aan het roken, gekleed in dezelfde coole witte jumpsuits en ik was gewoon zo... jong. Ik zei zoiets van: "hoi jongens, ik vond de set erg leuk." Waarop Mackenzie antwoordde: "Blij dat je kon spelen! Wil je wat wiet?" En ik had zoiets van: "nee, dank u wel, mevrouw".

Mackenzie lacht en kijkt naar Julien: "ahh, ik voel me slecht, heb ik je laten schrikken?". "Ik was een ongelooflijke braverik", verzucht Julien. "Maar je was ook zo jong, nog maar een 19-jarige baby!", protesteert Mackenzie. "Da's waar, 19 is jong." "En je was zo lief", vertelt Mackenzie op dien. "Je was zo geweldig in die show, Julien. Ze speelde in haar eentje voor een uitverkocht publiek; alleen zij en haar ruimteschip van een pedalboard. Ik herinner het me nog zo goed, omdat de hele menigte in vervoering was. Je vulde de ruimte met de mooiste ambient-gitaar en alleen je stem. Ik herinner me dat ik gewoon zoiets had van oh zij staat op het punt enorm te worden. En ik had gelijk. Je stond aan het begin van je traject."

De complimenten vliegen over en weer. De twee lijken enorm veel chemie te hebben met elkaar. Toch geven ze zelf toe: ze zijn elkaars tegenovergestelde. "We zijn heel verschillend en dat complementeert elkaar." Dat uit zich in aspecten die variëren van simpel, zoals eetpatronen –Julien die na shows ontzettende honger heeft en Mackenzie die na een optreden geen eetlust kan opwekken– tot fundamenteel, zoals stresspatronen. "We lijken totaal andere zenuwstelsels te hebben. Wat mij raakt, raakt jou niet per se. We hebben verschillende triggers. In sommige stressvolle situaties word ik gek terwijl Mackenzie zich prima voelt. En dan is het juist andersom."

Voor Julien is het niet de eerste keer dat ze samenwerkt, ze heeft al meerdere platen gemaakt met Boygenius, de indie supergroep bestaande uit Phoebe Bridgers, Lucy Dacus en Julien. "Elke keer is het weer anders, zelfs als je opnieuw werkt met dezelfde persoon. Beide keren dat Boygenius een plaat uitbracht was een compleet andere ervaring". Waar bij Boygenius het schrijven zelf een gezamenlijk proces was, was dat met Mackenzie meer een individueel proces. De samenwerking zat in de gedeelde visie en het gezamenlijke eindproduct.

Voor Mackenzie was het de eerste keer dat ze in deze mate samenwerkte op een album. "Ik heb ervan genoten! Ik heb het gevoel dat er minder druk is. Je hoeft minder te bewijzen." Het was Mackenzie die tijdens de COVID-pandemie Julien SMS'te en vroeg: "wil je een country album met me maken?". Mackenzie geeft wel toe dat ze niet zomaar zou samenwerken, en Julien specifiek heeft uitgekozen. "Ik vertrouw Julien compleet. Niet alleen haar smaak en stijl, maar ook hoe ze is als persoon. Daardoor kan vertrouwen en iets minder controlerend zijn. Het haalt de druk eraf." Julien voegt er nog aan toe: "De stress wordt verdeeld, maar het plezier wordt vermenigvuldigd."

Tuesday: queer love en religie in een countrylied

Wat maakt nou een countrynummer? "Ik denk dat het een combinatie is van eerlijkheid met een element van humor", legt Mackenzie uit. "En als het geen humor is moet het een soort dubbelzinnigheid zijn, of een a-ha!-moment, op een slimme manier gedaan. Er zijn ook melodieën of vocale verbuigingen die typerend zijn voor country. En natuurlijk pedal steel gitaren!" Ook zijn country nummers vaak heel verhalend en expliciet. Nummer Tuesday op de nieuwe plaat is een perfect voorbeeld hiervan. Het nummer vertelt een verhaal van Mackenzie die een relatie aanging met een meisje genaamd Tuesday. Op een dag belt haar strikt religieuze moeder op om haar te ondervragen over haar relatie, waarna Tuesday aan Mackenzie vraagt haar moeder te overtuigen dat ze van mannen en Jezus houdt. Er is in dit nummer nergens om achter te verbergen, de tekst is recht-voor-zijn-raap en er zijn geen geluidseffecten op de gitaren – compleet naakt. Mackenzie voelde zich met dit nummer dan ook kwetsbaarder dan normaal. "Ik was er aanvankelijk verlegen over. Ik was eigenlijk zelfs verlegen om het aan Julien te laten horen in de eerste instantie". Julien voegt eraan toe: "Ik voelde me ook kwetsbaarder als gitarist."

Sugar in the tank

Een ander belangrijk onderdeel van country is natuurlijk line dancing. In de videoclip van nummer Sugar In The Tank wordt er ook uitbundig ge-line-danced. "Het is gek, het is iets dat mijn tantes en ooms vroeger deden op familieëunies, en het was echt dorky.", vertelt Julien, "Nu is er een groep queer getatoeëerde mensen van begin twintig met een half geschoren hoofd die line-dancen". Line-dancen heeft een heropkomst onder jonge queer mensen in Amerika en de groep die meedanst en de videoclip zijn leden van de Stud-Country Community. "Ze hebben een Google Drive account waarop ze dans tutorials met elkaar delen", vertelt Julien, "het is geweldig". En hoe het was om met hen een videoclip op te nemen? Julien begint te stralen: "Het was oprecht magisch. Zó leuk."

**Ik kan een cowboyhoed
opzetten en country
zingen,
of juist rock zingen en
alsnog bij mijn
ware aard blijven.**

Sylvia

Een opmerkelijk nummer op het album is het nummer Sylvia. Dit nummer heeft Mackenzie voor haar hond, Sylvia, geschreven. Sylvia was vernoemd naar Sylvia Plath, Amerikaanse schrijfster. Niet alleen delen de twee Sylvia's een verjaardag, maar volgens

Mackenzie delen ze nog vele andere kwaliteiten. "Ze zijn beiden ontzettende scorpios." Ze kunnen beiden hun lachen niet inhouden, en ze gaat verder: "Sylvia [de hond] is extreem intens en bezitterig, maar ook heel loyaal, grappig, en goofy.". Net als Sylvia Plath.

Send A Prayer My Way

Waar Julien en Torres' over het algemeen vrij serieuze muziek maken, voelen ze op dit album meer vrijheid voor speelsheid. Julien: "Ik zie dit als oprechte en eerlijke muziek, waarbij ik alsnog me mag verkleden met een onserieuze cowboyhoed en gekke dansjes mag doen, zonder mijn geloofwaardigheid te verliezen. Het is fijn om flexibel te mogen zijn, en iteraties van mijn identiteit uit te mogen proberen. Ik kan een cowboyhoed opzetten en country zingen, of juist rock zingen en alsnog bij mijn ware aard blijven. Ik vind de speelsheid enorm fijn". Mackenzie: "Ik zou iets vergelijkbaars zeggen. Ik hoop dat dit album simpelweg vreugde overbrengt. Ik wil dat mensen hoop voelen en energie krijgen van elke interactie met mij, of dat nu via mijn muziek is of in het dagelijks leven. " "Ik denk dat gedeelde vreugde super besmettelijk is. Vreugde is op dit moment de grootste daad van verzet is die een persoon, vooral een queer of gemarginaliseerd persoon, kan leveren. Vreugde is de ultieme daad van verzet. " "Joy is the greatest act of resistance for a person, especially a queer or marginalized person. Joy is the ultimate act of resistance."

The Punk Principle

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten ragers worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Deze editie...

POISON IDEA **War All The Time** **(American Leather)**

"All up and down the avenues the people are in pain. They sleep in pain. They awaken in pain. Even the buildings are in pain. The bridges, the flowers are in pain. There's no release. Pain sits. Pain floats. Pain is." Dit is een stukje uit Charles Bukowski's dichtbundel War All The Time, waarnaar Poison Idea hun meesterwerk uit 1987 vernoemde. De pijn, woede en nihilisme spatten ervan af en resoneren hun wervelwind aan door drank en drugs doordrenkte hardcore punk. Ze stonden bekend om hun overvloedige middelenmisbruik en absolute krankzinnigheid op het podium. Bovendien zijn er tours afgezegd omdat onder andere frontgigant Jerry A. zo zwaar was, dat hij niet in de vliegtuigstoelen paste. Geen makkelijk band om mee te werken of live te zien. Als dat wel lukte, werd je voorgeschoteld op een van de beste shows uit je leven. Zeker nadat wijlen Steve "Thee Slayer Hippy" Hanford zich bij de band had gevoegd voor War All The Time. In slechts vijf dagen produceerde de nog maar 18-jarige drummer/producer een kleine dertig minuten aan furieuze, vliegenschlupe punk. Flirts met metal zijn nooit ver weg, getuige ook hun bulderende versie van Motörhead. Niet gek dat Pantera en Machine Head hun nummers hebben gecoverd; Nirvana gaf aan te zijn beïnvloed door deze DIY-herrie. Toch wordt Poison Idea te weinig genoemd in de punk-annalen. Tijd om daar verandering in te brengen met deze mooie -en broodnodige- reissue. (Stef Mul)

Marijn S

Een meester van de machines. Vanaf het conservatorium in Haarlem tot haar tijd nu als producer en dj in Amsterdam, weet Marijn S de vele geluiden uit al die prachtige analoge synthesizers en drumcomputers om te toveren tot dansbare electro, jungle en dub. Of de vreemdste soundscapes. Tevens is het ze een van de vaste gezichten van toffe lokale initiatieven zoals Radio Tempo Não Pára (Portugees voor “de tijd stopt niet”) en Kulture Lab. Liefhebbers van elektronische escapades moeten linea recta op zoek naar haar eerste twee ep’s op vinyl. Of de eerstvolgende keer dat je haar live bezig kan zien op een feest of festival. Wij wachten met smart op haar eerste langspeler, want de manier waarop ze haar muziek maakt smeekt om een langer verhaal dan vier nummers.

LIGHTSPEED

Even een keertje iets uit België in deze rubriek vol aanstormend talent. LIGHTSPEED verdient dat plekje. Stevige, geraffineerde rock vol vertrouwen. Rik Bontinck heeft een lekker herkenbare, snepende stem die perfect over de gitaarmuren uit schalt. Vorig jaar brachten ze The Guesthouse EP uit, waarmee ze duidelijk een opstapje maken voor meer. Ook op zo’n kort plaatje kiezen ze voor de bombastiek van een grote concertzaal. Of sterker nog: een festivalweide! Ze knalden al op Suikerrock, Lokerse Feesten en in ROTOWN. Wij durven te wedden dat ze snel een stapje verder zullen zetten. Eerst maar dat langspeeldebuut uitbrengen!

LifeLoan

Soms brengt Spotify naar verre uithoeken. Ons algoritmisch oog viel namelijk op twee liedjes van LifeLoan, de artiestennaam van de Amsterdamse Tatiana Smirnova. Betoverende, ruimtelijke pianoklanken, meeslepende gitaren en vooral een prachtig heldere stem die krachtige maar kwetsbare teksten opdreunt. Synthesizerklanken en geluidseffecten maken het geheel af. Denk aan James Blake, denk aan Imogen Heap, denk aan Jamie Woon. Twee nummers die smachten om meer. Hopelijk biedt een succesvolle Popronde uitkomst. Gaat dit luisteren!

INTERVIEW
PERFUME GENIUS

(Door: Lotte Hurkens)

Hoe neem je de dingen in het leven voor wat ze zijn: hoe slecht omstandigheden soms zijn, hoe mooi het leven is, hoe eng de wereld kan zijn. Hoe houd je dit alles tegelijkertijd vast zonder overweldigd te raken? Niet vermijden, maar het leven recht in de ogen aankijken: dat is wat Mike Hadreas (Perfume Genius) nastreeft met zijn nieuwste album Glory.

Mike Hadreas heeft in zijn leven al veel meegemaakt. Toen hij opgroeide in Seattle, was hij op zijn middelbare school als enige scholier openlijk homoseksueel, wat leidde tot pesterijen en zelfs doodsbedreigingen. Voordat hij zijn middelbareschooltijd kon afronden, besloot hij te stoppen. Hij vertrok naar Williamsburg en ging werken bij een club, maar hij raakte in het clubleven verslaafd aan drugs. Hij ontmoette muzikant Alan Wyffels, die hem vergezelde naar AA-meetings en hielp zijn verslaving te overwinnen. Wat begon als een vriendschap, groeide uit tot een muzikaal partnerschap. De muziek begon klein, met fragiele maar eerlijke liedjes op de piano, en ontwikkelde zich tot een geluid dat ergens tussen glamrock, artpop, barok en indie meandert. Het muzikale partnerschap groeide uit tot een levenslange liefde; recent zijn Mike en Alan zelfs getrouwd.

"Ik denk dat ik een heel vermijgend persoon kan zijn. Ik ben er ook best goed in," lacht Mike. "Ik kan grote gevoelens voor altijd vermijden, maar dat werkt niet zo goed. Naarmate ik ouder word, lijken de emoties die ik onderdruk er schots en scheef uit te komen. Zo had ik voor het eerst in mijn leven uit het niets vlieg angst! De wereld kan een enge plek zijn, met veel slechte ontwikkelingen, maar ook met schoonheid. Ik probeer het leven te nemen zoals het komt. Niet geobsedeerd raken of in een existentiële crisis belanden, ook al lijkt daar vaak reden voor te zijn."

Rouw

Een van de onderwerpen die Mike bezighoudt, is rouw. "Ik schrijf vaak in wartaal, dingen die later pas in iets werkelijks veranderen." Waar zijn teksten normaal gesproken vaak melodieuze brabbels waren, waren ze dit keer bijna spoken word. "Er was duidelijk iets wat ik kwijt moest," vertelt hij. "Ik merkte vrij snel dat rouw een terugkerend thema was. De gedachte dat mijn moeder of ikzelf zou sterven, zat in mijn hoofd. Hoe kan ik zo'n verlies overleven? En hoe heb je vrede met het onvermijdelijke?"

Het voelt voor Mike nu meer werkelijk dan vroeger. Zo ontstond uit rouw één van de liedjes op het nieuwe album: *Left for Tomorrow*. "Ik hou van dat nummer," vertelt Mike. "Alle akkoorden en teksten had ik al klaar, maar het nummer zou beginnen met een jam van de band. Ik zou wachten en pas inkomen met zang wanneer het goed voelde, maar ik liet de band doorspelen. Acht

hele minuten lang speelden ze voordat ik begon met zingen. Uiteindelijk hebben we het geknipt tot een minuut aan intro, maar dat is slechts een kleine snapshot in het midden ergens. Het nummer heeft niet echt een begin of een einde; dat voelt levend aan..."

"It feels really sweet to me that a song about an ending doesn't really have one, and it doesn't have a beginning either—it feels life-affirming."

Samenwerking

De band speelde dit keer een grotere rol bij het maken van het album. "Het album voelt meer als mij dan wanneer ik het alleen had gedaan," vertelt hij. Mike werkt al jaren samen met Alan, maar de afgelopen tijd ook met producer Blake Mills. Daarnaast kregen de andere bandleden een prominenter rol. De liedjes op het nieuwe album gaan over de wereld recht in de

ogen kijken en ermee in verbinding staan. Dat vraagt om afstand nemen van je eigen hoofd, en samenwerken met anderen helpt daarbij. Omdat hij zijn ideeën moest vertalen naar iets wat zijn team zou begrijpen, ontstond er meer betrokkenheid. "Mensen om je heen weten je te pushen op een manier die je zelf misschien niet zou doen."

"Sometimes you don't even know who you are. If I had to describe myself, I

probably would do it very differently than Alan would do it."

Identiteit

"Hoe ouder ik word, hoe minder geobsedeerd ik bezig ben mezelf proberen uit te vogelen en dat vervolgens te bewijzen aan mensen. Mijn identiteit, mijn seksualiteit... Ik hou me er minder mee bezig. Ik laat het gewoon zijn wat het is." Vroeger was dat anders. Dat inzicht maakt ook het terugkijken op zijn werk anders. Afgelopen jaar was het tienjarig jubileum van een van Perfume Genius' albums, *Too Bright*. Op dit album stond ook het nummer *Queen*. Dit was één van de weinige direct bewust politieke nummers die Mike heeft gemaakt. Dit nummer pakt een deel van identiteit op en steekt de draak ermee. "Als ik schaamte of schuldgevoel voel, wat nou als ik het gewoon als wapen zou gebruiken? In plaats van mezelf te veranderen of me te verontschuldigen, heb ik zoiets van: 'fuck you'."

Zijn laatste album voelt echter genuanceerder aan. "Toen ik stopte met mezelf overanalyseren, of boos te worden wanneer anderen dat deden, kreeg ik een

Toen ik opgroeide, gingen gays altijd dood in films!

breder blik, omdat ik het niet meer hoefde te verpakken in iets behapbaars." Met dit album probeerde Mike zijn gevoelens en omgeving te begrijpen, vaak op abstracte manieren. Door middel van filmscènes en andere personages laat hij zijn eigen emoties de vrije loop. "Het voelt op deze manier alsnog kwetsbaar, al helemaal omdat er nog niet opgeloste scenario's zijn." In tegenstelling tot een nummer als Queen, zijn deze liedjes subtieler. "Er zijn meer ingrediënten. Dat maakt ze niet beter of slechter, alleen anders."

Capezio is één van die nummers waarin personages een verhaal vertellen. Jason, het personage uit dit nummer, is een terugkerend figuur. Hij maakte al cameo's in twee eerdere nummers. "Het is niet dezelfde man, maar wel gebaseerd op echte mensen die ik in gedachten had. Ze vertegenwoordigen een soortgelijk archetype en een vergelijkbare dynamiek waarin ik met mannen heb gezeten. Mannelijkheid die ingehouden is, deels in, deels uit. Er is een connectie, maar die draait toch vooral om hen. Hoe je je daar toch steeds toe aangetrokken kunt voelen, ook al wil je dat intellectueel niet."

"Als iemand teruggetrokken en stil is, kun je veel op hem of haar projecteren, een verhaal op diegene plakken. Maar dit nummer gaat over hoe je dat met iemand

anders doet. Mijn vriendin en ik gebruiken dit archetype als een manier om met elkaar in contact te komen." Hij lacht. "Het is raar."

Ouder worden

"Now in quiet glory – Finding shade," klinkt het in het laatste nummer van het album. Nu Mike wat ouder wordt (hij is al boven de veertig, ook al ziet hij er nog uit als een twintiger of dertiger), betreedt hij een onbekend terrein. "Er is een kaart voor het eerste deel," zegt hij over jong en gay zijn. "Boeken vol over drinken, drugs en uitgaan." Maar daarna is er weinig. "Toen ik opgroeide, gingen gays altijd dood in films!" zegt Mike half lachend.

Wat ontbreekt? "Dat je een rustig leven kunt hebben, met stabiliteit en schoonheid, zonder dat het automatisch een heterovariant daarvan wordt." "Het is ergens ook heel mooi om geen uitgestippelde kaart te hebben," vindt Mike. "De manier waarop ik me gedroeg, klopte niet helemaal. Maar ik had zoveel plezier. Tegelijkertijd is het ook best magisch, alsof je deelneemt aan een soort geheim. Ook al kan je er soms onzeker van worden." Wat Mike met zijn album in ieder geval wil meegeven: "The way that you live now is OK. The way you'll learn to live in the future will be just fine, too."

REISSUES

BAG PEOPLE **Bag People**

Meer dan 40 jaar na het uit elkaar gaan van de band, verschijnt het eerste album van Bag People. De lang verloren opnamen met de latere bassist van Swans (Algis Kizys) passen perfect in het plaatje van de begin jaren '80' no-wave post-punk scene in New York. Nihilisme en desillusie voeren de boventoon in de teksten die zangeres Diane Wlezien brullend op de luisteraar projecteert. De lo-fi opnamen en het garagerock-achtige gevoel maken deze plaat een heerlijke rammelende golf takkenherrie. (Nijs Flesseman)

BIG BIG TRAIN 👍 **Bard**

(English Electric Recordings)

In 2002, toen dit album voor het eerst uitkwam, behoorde BBT nog niet tot de eredivisie van de progrock, hun stijl was nog niet volledig uitgekristalliseerd maar

desondanks is deze re-release meer dan welkom voor de liefhebbers die de band pas later hebben ontdekt. Bard is een over het algemeen genomen rustige, sfeervolle plaat waarop BBT de subtiele kant van het proggenre verkent. Het album bevat in de vorm van The Last English King een fraaie opener, daarnaast telt de cd twee aantrekkelijke, rond de vijftien minuten durende epics (Broken English en For Winter) en ingetogen, met fraaie melodieën bedachte liedjes als This Is Where We Came In, Blacksmithing en Love Is Her King. Bard is zeker niet BBT's beste werk, maar het is toch prettig dat het album weer beschikbaar is. Doe er je voordeel mee! (Joop van Rossem)

CASSIUS **1999 DJ Tool**

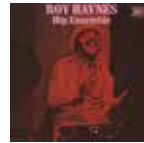
Cassius was een Franse band, bestaande uit (wijlen) Philippe Cerboneschi ("Zdar") en Hubert Blanc-Francard ("Boom Bass"). Het duo startte al in 1988 met het maken van housemuziek. In 1999 verscheen hun debuutalbum 1999 die 8 tracks bevatte. Nu is er 1999 DJ Tool. Een dubbelvinylalbum met lang uitgesponnen versies van de nummers van het album 1999. Elk van de tracks van hun debuut-LP wordt teruggebracht tot de meest basale elementen en is een "hommage" aan hun vroege experimenten met eindeloze loops. (Cornelis Groot)

CUNNINGLYNGUISTS **Southern Underground**

Een reissue waar ik blij van word. Cunninlynguists verdient namelijk een groot publiek. Deze mannen zijn in alle opzichten bijzonder. Ze komen uit Kentucky, doorgaans niet een Mekka van HipHop te

noemen. Maar zij hebben de gave om die 'Southern charm' te mengen met een boombap-vibe en dat is verdomd aanstekelijk! Bovendien verstaan ze de kunst om momenten van introspectie af te wisselen met humor en lichtvoetigheid. Kno's producties zijn heerlijk, mede door het gebruik van live instrumenten. Aanrader! (Dirk Monsma)

ROY HAYNES **Hip Ensemble**

Heruitgave van een album dat Roy Haynes in 1971 voor het Mainstream-label opnam. De vorig jaar overleden drummer had er toen al een indrukwekkende

carrière opzitten, die eind jaren '40 was begonnen. Door modale free jazz-solo's, onconventionele instrumenten en jaren '70 jazzfusion te mixen, creëerde Haynes met Hip Ensemble een meesterwerk, begeleid door een geweldige band, aangedreven door de hyperactieve blazers George Adams and Marvin Peterson. Volkomen terecht dus om dit album aan de vergetelheid te onttrekken met deze fraaie vinyl reissue. (Jos van den Berg)

JOE HENDERSON **Multiple**

Tenorsaxofonist Joe Henderson is één van de grootste jazzsaxofonisten van de vorige eeuw. Voor het label Milestone

bracht hij in 1973 het album Multiple uit, waarvoor hij zijn inspiratie putte uit de hardbopstroming, de avant-garde jazz en de latin muziek. Grootheden als Jack DeJohnette en Dave Holland spetteren, net als de grootmeester zelf, volop uit de groeven. Het is dan ook volkomen terecht dat dit alom geprezen album opnieuw is uitgegeven in een prachtige en frisse vormgeving, klaar voor een hernieuwde kennismaking. (Luc van Gaans)

HOOVERPHONIC **Magnificent Tree**

In het oeuvre van het Vlaamse Hooverphonic is The Magnificent Tree uit 2000 een absoluut hoogtepunt. Zelden klonk hun mix van pure pop, triphop en

orchestrale muziek zo verfijnd, terwijl het album met dank aan succesvolle singles als Mad About You, Vinegar & Salt, Out of Sight en Jackie Cane ook nog eens zorgde voor internationale erkenning. Nu 25 jaar later is er een heruitgave op blauw vinyl. Een mooie gelegenheid om deze tijdloze klassieker in huis te halen. (Peter van der Wijst)

JOHN MISSISSIPPI HURT Today!

Dat Today! niet zomaar wat blues-getokkel is, werd wel duidelijk toen het album in 2009 een plek verwierf in

het National Recording Registry (NRR), een archief van geluidsoptnamen die 'cultureel, historisch of esthetisch belangrijk zijn en/of het leven in de VS informeren of weergeven'. Nu is er de eveneens terechte heruitgave van het tweede studioalbum van Mississippi John Hurt (1892-1966), dat oorspronkelijk in 1966 verscheen, en klassiekers als Payday, Coffee Blues en Candy Man bevat. Maar nog meer brengt Today! het syncopische fingerpicking en de zachte, melancholische stem van de legendarische bluesmuzikant opnieuw tot leven. (Cees Visser)

LL COOL J Phenomenon

Al weer bijna 30 jaar is verstreken sinds deze Ladies Lover Cool James dit album uitbracht. Nu is het tijd voor

een heruitgave. De rapper en later acteur brak door in de jaren 80 en bracht vlak voor Phenomenon nog een 'greatest hits' uit. Zijn zevende lag destijds in het verlengde van de succesvolle voorganger Mr Smith; enkele venijnige raps maar bij tijd en wijle dampende r & b met lekkere beat. Tien nummers met een LL in vorm. (Willem de Man)

LORD HURON Strange Trails (10th Anniversary)

Strange Trails (het tweede album van deze band uit Los Angeles) bestaat 10 jaar, hoog tijd dus voor een feestje

met een speciale uitgave (inclusief stripboek) van deze wereldplaat. De mix van western, americana en folkrock wordt geperfectioneerd op nummers zoals The World Ender en Meet Me In The Woods. Wat is de samenhang toch heerlijk op deze plaat! 14 september zullen ze dan ook een uitverkocht TivoliVredenburg plat gaan spelen. (Said Ait Abbou)

KALI MALONE The Sacrificial Code

Kali Malone (Amerikaanse/Denver Colorado) toog in 2012 voor haar muziekstudie naar Stockholm die zij

in 2019 met een masterscriptie elektroakoestische compositie aan het Royal College of Music succesvol afrondde. De diverse onderwerpen, facetten en aspecten van haar jarenlange studie kregen vorm in het album The Sacrificial Code. Malone is een uitermate boeiende componiste die met haar geheel eigen benadering van harmonie, toonhoogte en stemmingsleer. De opname techniek was in 2019 opzienbarend en spraakmakend; de opnamemicrofoons werden op en in de pijpen van het orgel geplaatst, waardoor het geluid veel directer binnenkwam en was ontdaan van de 'ruimtelijke' sound van de drie kerkgebouwen waar dit album werd opgenomen. Zo hanteert zij deze soberheid,

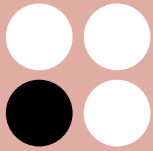

VARIOUS Fallout: The Soothing Sounds Of The Apocalypse (OST) (Suburban)

LP coloured

Als de plaatjes om te recenseren voor de Mania worden voorgeschoteld kijk ik altijd met aandacht naar OST's: Original Sound Track's. Bij deze titel had ik mij niet gerealiseerd dat het om het originele computerspel Fallout handelde. De hoofdredacteur wees me erop dat hij het spelletje in the early days nog had gespeeld. Ik reageerde

meer op de term Fallout, u weet wel dat is die harde regen die naar beneden klettert als er een Harrisburgje of Chernodebieltje afgaat. Fallout is een Amerikaans post-apocalyptische zwart komische negendelige computerserieserie die op de markt werd gezet tussen 1997 en 2018. Afgelopen jaar is er ook een televisieserie van gemaakt. De Fallout-serie speelt zich af in een divergente, anachronistische toekomst.(Anachronisme is een fout tegen, of in de tijd) Nu verschijnt deze uitermate prachtig verzorgde elpee uitgave met muziek van het spel en uit de serie. Muziek daterend uit de periode dat de Fallout een item was in de States gedurende de jaren '40 tot '60. Grote namen. Leuk samengesteld en vooral ook met een duidelijke knipoog (Into Each Life Some Rain Must Fall :-). Mooi lay out werk. Doet me ook weer grijpen naar de Singing Detective compilatie. (Paul Maas)

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 1999.

DISTURBED **The Sickness**

Zelden ging een genre zo snel van de pestkop op het schoolplein naar het sukkeltje van de klas, als nu metal. Fred Durst van Limp Bizkit was vaak posterboy van de grappen en de haat, maar ook fonetische schreeuw-scats van Disturbed's David Draiman leveren de nodige haatlievende grappen en memes op. Maar anno 2025 beleven de zware riffs, de flirts met hiphop en grote driekwartsbroeken hun tweede jeugd. Het genre betreedt eindelijk zijn post-ironische tijdperk, waarmee het zich lijkt op te kunnen maken voor de eeuwigheid. Elementen die op een gegeven moment werden bestempeld zijn ineens leuk en schattig, het genre gooit men plotseling terug naar een tijd waar met amoreuze nostalgie op teruggekeken wordt. Kijk maar naar de Papa Roach boeking op Lowlands. Het is dan ook hoog tijd om de U-WAH-AH-AH-AH van Down With The Sickness weer af te stoffen. En eerlijk - het is gewoon een gigantische headbanger. Dat geldt ook Stupify, Voices en Fear. Disturbed en Draimans schizofrene vocals zijn hot. Nu voor zijn 25e verjaardag opnieuw uit op gekleurd vinyl en als dubbel-cd met de nodige extra's!

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

ROB DE NIJS **Dit Is Rob De Nijs (1964)**

Natuurlijk kwamen Malle Babbe en Banger Hart langs in alle eulogieën rondom de grote Rob De Nijs. Maar nergens een woord over de plaat die hem een ereplek in deze rubriek bezorgt: Dit Is Rob De Nijs uit 1964, uitgebracht 9 jaar voor de plaat die herhaaldelijk werd aangehaald als zijnde 's man's "debuut". Sinds 1964 alleen als museumuitgave op CDR heruitgebracht, is deze totaal vergeten plaat een perfecte weergave van een jongeman die rocker wil zijn, maar tiener idool aan het worden is. De keuze tussen Engels en Nederlands wordt briljant omzeild door soms in één song gewoon allebei te doen (ik wil money, ik wil geld, that's what I want!). Blue Velvet, door De Nijs als Rob Denis ook in de originele taal uitgebracht, kent een prachtige vertaling in Hoe Heet Je. Zijn dilemma komt

ook naar voren in de begeleiding die afwisselend wordt verzorgd door The Lords, die wegens hun outfit alleen al in de Hall Of Fame dienen te worden opgenomen, en de onvermijdelijke Jack Bulterman, zeg maar gerust de Nederlandse Paul Shaffer, maar dan avant la lettre. Zijn bijnaam, de Nederlandse Cliff Richard, is heel aardig, maar ten tijde van deze plaat had hij zomaar de Nederlandse Elvis kunnen zijn... (Jurgen Vreugdenhil)

TRACY CHAPMAN

Tracy Chapman

(Warner)

LP coloured, LP

Vanwege de toenemende interesse voor vinyl is er goed nieuws voor Tracy Chapman-fans. Het debuutalbum van deze onvolprezen Amerikaanse singer-songwriter is opnieuw uitgebracht. Het is hierdoor voor het eerst in tijden weer verkrijgbaar op plaat met de originele hoes. Wie hoopt op speciale extra's of bonustracks is misschien teleurgesteld, want deze zijn er niet op te vinden. De volgorde van de tracks is hetzelfde als in 1988. De plaat opent met haar hit Talkin' 'bout A Revolution. Dit nummer mocht ze met haar akoestische gitaar spelen op het verjaardagsfeest van Nelson Mandela in het Wembley-stadion. Als protestzangeres wilde ze mensen aan het denken zetten over de ontwikkelingen in de samenleving. Dat sprak Mandela aan. Haar debuutalbum was direct een commercieel succes en ontving vier Grammy-awards. Ze is een vroegbloeiër: op haar derde speelde ze al ukelele en als achtjarige schreef ze haar eigen gitaarliedjes. (Rosanne de Boer)

hip hop history

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend.

KILLARMY

Silent Weapons For Quiet Wars

Medio jaren 90 wordt het HipHop-landschap enorm gekleurd door de Wu-Tang Clan en haar individuele leden. Klassieker na klassieker wordt afgeleverd door Rza en de zijnen en alles wat een Wu-Tang-signatuur heeft verandert in goud of platina. De meest succesvolle 'affiliate group' is het New York based Killarmy, dat haar debuutalbum 'Silent Weapons for Quiet Wars' dropt in 1997, vlak nadat Wu-Tang Clan hun tweede album 'Wu-Tang Forever' heeft uitgebracht. Killarmy, met o.a. 9th Prince, de jongere broer van Rza, binnen haar gelederen, kenmerkt zich door de vele toespelingen op oorlog en krijgsvoering. Oorlogsmetaforen en pro-zwarte ideologieën worden gebracht op een rauwe, cinematografische manier alsof je naar een film aan het luisteren bent. De productie is grotendeels in handen van de uit Ohio afkomstige producer 4th Disciple en hij geeft de grimey teksten extra lading door zijn sombere, onheilspellende en vlijmscherpe beats. Er zijn gastoptredens van Hell Razah, Masta Killa en ook Rza levert een productie af met het iconische 'Wake Up' dat één van de hoogtepunten is op dit album, naast andere uitschieters 'Camouflage Ninjas' en 'Wu Renegades'. Criticasters noemen Killarmy wel eens gekscherend de 'Low Budget-Wu-Tang Clan', maar daarmee doe je deze groep echt te kort. Zeker als je kijkt naar de tijdgeest en de thema's die Killarmy verweeft in hun teksten is het meer op zijn plaats om hen te beschouwen als een mooie zijtak binnen het Wu-Tang Imperium. Deze reissue op mooi zwart vinyl mag niet ontbreken in de collectie van een echte HipHop junkie! (Dirk Monsma)

QUINCY JONES

Discografie

(Universal)

Wat valt er nog te zeggen over de in oktober 2024 overleden jazz-grootheid, die zowel als muzikant (al in de jaren '50) als producer (met natuurlijk Michael Jackson's *Thriller* als meest succesvolle wapenfeit)? De man heeft zó onvoorstelbaar veel tijdloze muziek gemaakt en met zoveel wereldsterren gewerkt, denk aan Dizzy Gillespie, James Ingram, the Isley Brothers, Toots Thielemans, Louis Armstrong, George Benson, Ray Charles, Aretha Franklin, Frank Sinatra en de lijst gaat nog eindeloos door. Zojuist is er een serie albums van hem als reissue verschenen, voor de liefhebbers een 'must have' en voor de mensen die hem nog mogen ontdekken een prachtige kans om meteen schitterende versies van zijn albums te bemachtigen. Van zijn eerste Big Band *Bossanova* tot aan *Body Heat* en alles dat daartussenin gemaakt is, *This is How I Feel About Jazz*, *the Dude*, *Mellow Madness*, *Sounds... And stuff like That*, *Walking In Space*, *The Quintessence*, *L.A. Is My Lady*, *Milestones of a Legend*, *Soul Bossa Nova*, in totaal 16 albums en stuk voor stuk tijdloos. Ik mis helaas *Razzmatazz*, dat ten tijde van *Thriller* werd opgenomen, inclusief al die wereldberoemde sessiemuzikanten die meespeelden op *Thriller* (waaronder Toto's David Paich, Steve Lukather en Jeff Porcaro), maar een kniesoor die daarop let. Als je dan toch naar de winkel rent (of online bestelt), koop dan ook meteen die film *Ray* (over Ray Charles, met Jamie Foxx in de hoofdrol), zodat je een prachtig beeld krijgt van hoe lang geleden Quincy Jones al muziek maakte en hoe ongelofelijk groot hij daarin is geworden... Oneindig veel luisterbeurten tijdloze muziek gegarandeerd. (Jasper Koot)

CLASSIC JAZZ VINYL

(Door: Sjef Moerdijk)

Voor de vinyl liefhebber is het prachtig dat platenmakers opnames van 50, 60 jaar geleden een nieuw leven inblazen. Dit is er zo een: Joe Pass heeft met dank aan Craft Recordings na meer dan 50 jaar niets van zijn glans verloren. En wat te zeggen van de Verve By Request Series: vernieuwers als Archie Shepp en Marion Brown krijgen opnieuw het podium dat ze verdienen. Let's take-off!

JOE PASS

Virtuoso

Joe Pass hoort tot de allerbeste jazzgitaristen die ooit op deze planeet hun getokkel hebben laten klinken. Virtuoso, oorspronkelijke release 1973 via Pablo Records, is een wonder. Hoor ik daar nu een andere gitaar, zelfs een derde naast Pass zijn lead? Of zou Pass vier handen gehad hebben? Nee hoor, bij hem krijg je harmonie, akkoorden en ritme gewoon tegelijk. Dit is dus virtuositeit. Bijvoorbeeld in Sweet Lorraine, zo sweet was ze nog nooit. Best ever van deze gigant, zonder twijfel.

ARCHIE SHEPP

The Magic Of Ju-Ju

Iets geheel anders: The Magic of Ju-Ju. Een hypnotiserende opname uit 1967 via Impulse! van Archie Shepp. De gelijknamige track van 18 minuten kent maar liefst vijf(!) musici die deze saxofonist op drums en percussie begeleiden. Hoe houden Shepp en kompanen dit vol? Het is pure magie. De laatste minuut laat horen dat Shepp bij John Coltrane vandaan komt. Als avant-garde is dit nog steeds actueel. Wees niet bang voor trance, luister deze jazzplaat.

MARION BROWN

Vista

Het is een kleine wereld, die free jazz. Saxofonist Marion Brown werd ooit door Shepp bij Coltrane geïntroduceerd. Tien jaar later zijn we met Browns Vista in 1975 aanbeland. Deze set klinkt waanzinnig relaxed. Maimoun is muziek voor zo'n luie zondagochtend, net na het late ontbijt. Vocalist Allen Murphy weet samen met Brown en zijn ritmesectie je gedachten te openen: Visions. Heerlijk, mijn dag kan beginnen. Zeker na al die pianosolo's van Anthony Davis, Stanley Cowell en Bill Braynon waar Browns sax tegen aan ligt: was de hele week maar zo'n zondag...

minimalisme zo je wilt, om een vorm van transcendentie te bereiken, door in te zoomen op geluid op een bijna microscopisch niveau: op Rose Wreath Crown (For CW) kun je de golven van bas voelbaar trillen. Het gehele album is opnieuw gemixt en gemasterd door haar partner Stephen O'Malley van o.a. Sunn O))) in de EMS studio. (Paul Maas)

MESHUGGAH **Immutable - The Indelible Edition**

(Suburban)
Niet lang na de release van Immutable is er nu de speciale heruitgave. De Zweedse metalband timmert inmiddels al jaren aan de weg en heeft

binnen de metalstroming een unieke plek ingenomen. Een plek die door het publiek en critici op waarde wordt geschat. Immutable vat de discografie van de band aardig samen: beukende riffs, grunts en niet al te makkelijke muzikale patronen. Wellicht een album die je vaker moet luisteren om volledig te kunnen ontrafelen. Een geoefend oor is geen overbodige luxe. Deze geremasterde versie van het destijds positief ontvangen Immutable biedt het oog een mooi artwork en het oor drie extra live tracks. Een mooie toevoeging om de band in topvorm te horen. Knap is het als je na jaren nog steeds kwaliteit levert en daarbij diverse muziekgenres door elkaar gebruikt maar die toch allen samen passen. (Willem de Man)

NEW MODEL ARMY **Live SO36**

Plaats delict is de historische punkrock club SO36 in Kreuzberg, Berlijn. Dat New Model Army een band is die je live moet

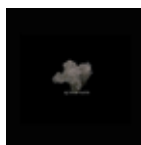
'ondergaan' bewijst alleen al het feit dat deze opnames uit de zomer van 2022 alweer hun zevende liveplaat is. Sinds de oprichting van de band in 1980 in Bradford, UK heeft NMA-boegbeeld Justin Sullivan een zeer loyale grote schare fans, die ook wel bekend staat als de The Family. New Model Army voedt haar toegewijde volgers al decennialang met knallende concerten. Politiek geladen poëtische nummers die hun wortels vinden in folk en punkrock. De idee voor deze plaat is ontstaan na de opnames voor Sinfonia waar de band met een heus orkest livemateriaal werd geregistreerd. De behoefte om weer terug te gaan naar de kern is, op Live SO36, vastgelegd in twintig songs. NMA-klassiekers worden afgewisseld met minder bekende nummers uit hun roemruchte verleden. Zo sluit het gestileerde Sinfonia een verbond met de onversneden melancholische rock zoals iedereen die de band live aan het werk heeft gezien ook kent. Lyrisch, rauw en ongefilterd. (Jeroen van der Vring)

RED FANG **Deep Cuts** (Relapse)

Als je met een stel maten in 2005 een band opricht, dan valt er in het jaar 2025 wat te vieren. Dit zou zo maar een rol hebben gespeeld bij deze release. De heren

leveren al die jaren constante kwaliteit zonder een enorme wereldwijde doorbraak. Twintig jaar Red Fang betekent tijd om te grasduinen door her archief. Denk aan demo's, b-kantjes en covers. Liefst 26 nummers zijn gekozen waar de fans zeker niet teleurgesteld over zullen zijn. Er is zeker geen sprake van een album vol met onbeluisterbare rariteiten. Opener Antidote valt heerlijk met de deur in huis en had op geen enkel album van de band misstaan. Red Fang wisselt pure rock af met punk en stoner. Het is een cliché om te zeggen 'op naar de volgende twintig jaar.' Als het dan echter weer zo'n topalbum oplevert als Deep Cuts dan zeg ik het stiekem toch. Het afstoffen van restjes op de plank was in tijden niet zo lekker. (Willem de Man)

SAULT **Acts Of Faith**

Was vorig jaar Acts of Faith van Sault 3 dagen te downloaden, nu is het album beschikbaar op vinyl. Typisch de wijze hoe Sault zich presenteert. Ook

is er vrij weinig informatie beschikbaar van de band. Gehuld in een vrijwel zwarte hoes bevat het album Acts Of Faith soulachtige muziek en prachtige zang. De teksten worden daarbij hypnotiserend herhaald. De heldere productie van producer Inflo, met intrigerende elektronische ritmes, en de zang van Cleo Sol levert een bijzonder album op. Van zwoel naar funky en weer verder naar een dromerige stemming, biedt Acts Of Faith een muzikale reis die je met Sault kan maken. (Cornelis Groot)

SEEFEEEL **Quique**

Met debuutalbum Quique gaf Seefeel in 1993 het geluid van de toekomst vorm. Oprichter Mark Clifford raakte

geïnspireerd door de ambient techno die tijdens het begin van de jaren 90 in opkomst was. Hij wilde echter het hypnotische effect van dit genre opwekken met een complete band. Na een aantal sterke ep's kwam Quique uit, dat achteraf Seefeels grootste succes bleek. Als het album louter de bedwelmende elektronica en abstracte beats bevatte, was het ongetwijfeld een ambient technoklassieker geworden. Maar gelukkig ging Seefeel veel verder dan dat, waardoor ze nu als pioniers binnen de post-rock worden gezien. Zo hoor je op Quique ook de bedwelmende shoegaze-gitaren van Clifford, de dub-baslijnen van Daren Seymour en de woordloze zang van Sarah Peacock. Hoewel de invloeden van Aphex Twin, Public Image Ltd en Cocteau Twins onmiskenbaar zijn, vormt het geheel een unieke, retro-futuristische atmosfeer die zowel gevoelens van nostalgie als vervreemding oproept. (Jeroen van der Vring)

LEWIS PARKER

Masquerades & Silhouettes (The Ancient Series One) **(Boombap Relickz/Melankolic)**

Wie kent het nog: Melankolic Records, van de mannen van Massive Attack en gerund door hun manager. Ze brachten niet alleen triphop uit, maar ook een ondergrondse parel van Britse hiphop met mythische proporties. Lewis Parker bevond zich aan de staart van hiphop's gouden jaren 90. Dat betekent oekige boombap vol samples, toen het eigenlijk al een langzame dood begon te serven. Lange tijd waren zijn albums niet te vinden, op cd noch vinyl. Het past ook bij de man. Lewis Parker moet het stillere jongetje van de klas zijn geweest, die op het achterste tafeltje stiekem zat te broeden op talloze creatieve ideeën. Masquerades & Silhouettes bevat dan ook geen uitgesproken meningen of stoerdoenerij, maar abstracte concepten en poëtische vrijheden. Hij rapt figuurlijk en appelleert aan de fantasie van de luisteraar. De beats complementeren zijn raps. Sfeer over hooks; sitar, strijkers en harps voeren de boventoon. Als je dan toch een keer naar een Desert Island vertrekt, waarom dan niet een introspectief meesterwerk meenemen? Eentje die uitdaagt te reflecteren en te filosoferen. Een parel van een hiphopplaat die door de mensen van Boombap Relickz weer een groter publiek kan bereiken. Mis deze kans niet! (Stef Mul)

DESERT ISLAND DISC

SMASHING PUMPKINS
Siamese Dreams

Met niet één bandlid ging het goed toen Smashing Pumpkins aan het cruciale tweede album begonnen. Juist dan is voorman Billy Corgan op zijn best. Eigenlijk heeft hij samen met producer Butch Vig Siamese Dreams in elkaar gedraaid, de fuzz pedalen alsmaar diep ingetrapt. Het resultaat is zwaarmoedig en toch sprankelend en bevrijdend. Qua sfeer en klank gelijkend op het eveneens in 1993 verschenen In Utero van Nirvana. Nu op (rood) vinyl. (Wim Koevoet)

SUN RA & HIS MYTH SCIENCE
ARKESTRA

When Angels Speak Of Love

Oorspronkelijk alleen per post en bij concerten verkrijgbaar kreeg deze plaat uit 1966 een mythische status, zoals dat bij Ra vaker gebeurde trouwens. De enorm strakke band stuitert heen en weer tussen de opgefokte bop van The Idea Of It All, gestoorde loungejazz in het titelnummer en bijna achttien minuten free jazz in Next Stop Mars. Niet echt voor de gevoelige zielen onder ons, maar wie zich onderdompelt in het geluidsuniversum van bandleider Ra wordt beloond met schitterende vergezichten. De oorspronkelijke mono-plaat werd op deze cd aangevuld met drie stereo-mixen. (Enno de Witt)

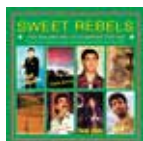
TINA TURNER
Private Dancer

Na een aantal geflopte albums kwam er voor Tina Turner een omkeer in 1984. Het album Private Dancer bezorgde haar een definitieve doorbraak als solozangeres en ging twaalf miljoen keer over de toonbank. Het 40-jarig jubileum van de klassieker wordt gevierd met vier verschillende, fysieke edities. De meest interessante daarvan is de 5CD+Blu-ray set waar onder andere het niet eerder uitgebrachte nummer Hot For You Baby, live-registraties, B-Kanten en promo video's op te vinden zijn. Het album is daarnaast voor het eerst op gekleurd vinyl (Pearl) verkrijgbaar en er is een prachtige vinyl Picture Disc te koop. (Stef Ketelaar)

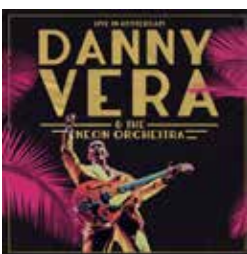
UNREST
Perfect Teeth (30th Anniversary)

Ah, de jaren 90. Ergens toch een beetje de hoogtijdagen van dromerige gitaartokkels, meanderende vocalen en tegendraadse songstructuren. Het zijn ook meteen de Amerikaanse piekjaren van het 4AD label, opgericht in 1980 te Londen. Pop en experiment kwamen regelmatig samen in onorthodoxe gitaarpop of anti-rock. Zo ook op Unrest's zwanenzang Perfect Teeth. Springerige songs vol gezellige hoeks (Make Out Club; West Coast Love Affair) staan tussen dreinende noise (Food And Drink Synthesizer) en spookachtig gezang (Stylized Ampersand). Het was trouwens wel de laatste plaat van de Washingtonians. Nu eindelijk weer op vinyl, plus wat Extra Teeth op de cd-versie. (Stef Mul)

VARIOUS
Sweet Rebels: The Golden Era Of Algerian Pop-Rai

Het is alweer 37 jaar geleden dat de wereld kennismakte met de moderne variant van de traditionele Algerijnse raï. Ruw, swingend en opwindend, met jonge rebellen waarvan een aantal het nog ver zou schoppen. Met de nodige obstakels, want opstandig zijn in Algerije is gevaarlijk. Dat merkte ook producer Rachid Baba Ahmed, de grote man achter de nieuwe raï. Hij werd in 1995 in Oran door moslims vermoord en sindsdien is het genre praktisch dood. Deze nieuwe compilatie bestaat uit gemasterde opnames die in de hoogtijdagen op cassette verschenen en is minstens net zo opwindend als zijn verre voorganger. (Enno de Witt)

DANNY VERA
Live In Amsterdam
(Excelsior)

Op 7 september 2024 stond Danny Vera met zijn band in een uitverkochte Ziggo Dome in Amsterdam. In tegenstelling tot vorige keren werden hij en zijn band bijgestaan door een 50-koppig orkest 'The Neon Orchestra', onder leiding van de beroemde dirigent Dominic Seldis. En dat leverde een prachtig concert op, dat nu vereeuwigd op LP/CD/Blu-Ray. De liveplaat neemt de luisteraar terug naar die avond, die geopend wordt door een mooie suite. Wat volgt is een mooie bloemlezing door het rijke oeuvre van Danny Vera. Naast eigen werk staat er ook een mooie cover op de setlist met de Koos Alberts klassieker: Zijn Het Je Ogen, en natuurlijk kan Roller Coaster niet ontbreken. Dit is niet de eerste liveplaat van Vera, maar wel de meest complete en de toevoeging van het orkest is prachtig. Of je nu een doorgewinterde Danny Vera fan bent of gewoon een liefhebber van goede (live) muziek, dit album is een absolute must-have voor je platencollectie. (Thijs Walhof)

THE WAR ON DRUGS
Lost In A Dream (KONK40)
(Konkurrent)

Het is een trend dat steeds eerder reissues verschijnen van milestone albums. In dit geval gaat het om het doorbraakalbum van The War on Drugs. In 2014 was dat voor mij het album van het jaar (en ik was niet de enige!). Dit keer in een unieke reissue door het Nederlandse Konkurrent die de distributie doet en met dit album hun 40-jarig bestaan vieren. Lost In The Dream komt nu uit als dubbel LP in een clear green versie. Lekker genieten van de ijzersterke songs en lekkere dromerige gitaar sound die dit album zo bijzonder maakt. De War On Drugs heeft hierna nog twee albums gemaakt maar Lost In The Dream is hun ultieme milestone! (Frank de Bruin)

FLEETWOOD MAC
Fleetwood Mac 1975-1987
(Warner)
6LP, 5CD

Anno 2025 is het bijna niet meer voor te stellen, maar ooit stortte het van oorsprong Britse Fleetwood Mac zich in de zestiger jaren, met aan het roer meestergitarist Peter Green, op bluesmuziek. Er waren hits (Need Your Love So Bad, Albatross, Oh Well, The Green Manalishi en het machtig mooie Man Of The World) maar nadat Green de band had verlaten, was er een aantal jaren sprake van een schip zonder koers. Nadat Stevie Nicks en Lindsey Buckingham de groep kwamen versterken en zich meteen bemoeiden met de composities, veranderde dit. In Amerika bereikte hun titelloze plaat in '75, waarop de blues definitief werd afgezworen, de bovenste positie in de Album Top 200. Het bleek een opstapje naar het monumentale album Rumours (1977): een van de meest gewaardeerde langspelers ooit, waarvan de liedjes nog met grote regelmaat op de radio te horen zijn. Om zo'n iconische plaat op te moeten volgen bleek lastig: Tusk (1979) was een ambitieus dubbelalbum dat altijd wat in de schaduw van zijn voorganger bleef hangen - ondanks de prachtige Nicks-composities Sara en Angel. Ondanks alles was de plaat een verkoopsucces: nummer 4 in Amerika, nummer 3 in ons land en zelfs op 1 in Engeland. In 1980 verscheen Fleetwood Mac Live, maar die wordt in deze box overgeslagen. De studio-opvolger Mirage (1982) genereerde ook weer prima verkoopcijfers, met fijne singles als Gypsy en Hold Me. De laatste plaat in deze fraaie box is Tango In The Night (1987), net als Mirage een zeer poppy album met ook weer diverse hitsingles zoals Seven Wonders, Everywhere en Family Man. Het was het laatste album in de meest succesvolle line-up van de band. Rhino Records brengt deze vijf albums nu opnieuw uit op 5 cd's of 6 lp's en in een mooie box. Doe er je voordeel mee! (Joop van Rossem)

JIMMY PAGE & THE BLACK CROWES
Live At The Greek - Anniversary Edition-
(Suburban)
6LP, 3CD, 2LP coloured, 2LP

Hoewel Jimmy Page in zijn eentje Led Zeppelin vertegenwoordigde en The Black Crowes voltallig het podium van The Greek in Los Angeles betraden op 18 en 19 oktober 1999 heeft de live-dubbelaar die begin 2000 verscheen een aanmerkelijk hoger Led-Zeppelin gehalte. Dat komt doordat er wel Led Zeppelin nummers en covers op staan maar geen materiaal van de broers Robinson en hun band. En dat had weer te maken met de platenmaatschappij waarvan The Black Crowes net afscheid hadden genomen. Die bood maar weinig ruimte om songs te gebruiken uit de periode dat de band bij haar onder contract stond. Maar omdat The Black Crowes spelen alsof ze al jaren met de Led Zeppelin-catalogus rondtrekken, krijg je nooit het idee dat je zit te luisteren naar Jimmy Page met zijn begeleidingsband. Hoewel Page absoluut een glansrol vervult, trekt zanger Chris Robinson de meeste aandacht naar zich toe. Wat heeft die man toch een heerlijke rauwe scheur. Een kwart eeuw later wordt de gitaristenhoogmis, want dat was het, daar in de Greek, opnieuw uitgebracht. Deze versie telt 16 oftewel 75 procent méér nummers. En ja, daar zitten ook nummers bij van The Black Crowes. Het was al een reusachtig goed album dat nu niet per se nog beter is. Maar je hebt er wel langer plezier van en dat is winst. Ook de toegevoegde jams tijdens soundchecks zijn de moeite waard. (Wim Koevoet)

YUFU
Heal Me Good

(Zip Records)

Een internationale aangelegenheid, dit fijne plaatje. Yufu Chen komt uit Taiwan, hangt vaak rond in Japan en brengt zijn debuut uit op Zip Records, dat

opereert uit San Francisco én hier, in Amsterdam! Wat je kan verwachten? Rete strakke funk en soul zoals we kennen van Westbound, Stax, King Records, Tamla en Motown. Vooral Eddie Kendricks, Willie Hutch en ergens in de verte de psychedelische sound van Sly & The Family Stone - zeker de wah-wah-gitaar en sitar op een prachtige ballad als 3rd Dose Of Your Mystic Drug. Yufu komt dus uit het veelbesproken eiland aan de kust van China, maar zingt in vloeiend Engels. Zijn stem klinkt doorleefd en hees, alsof de rook van de industrie van de Fujian provincie aan de overzijde van de zeestraat op zijn longen is geslagen, maar is toch ook prettig en zacht. De band is uitstekend en jamt er op los, wat op een nummer als Searchin' For Some Love zelfs uitmondt in meerdere solos. In de huidige renaissance van oude soul, komt de grootste verrassing misschien wel uit een plek waar we het niet zouden zoeken. (Stef Mul)

DOORNROOSJE

CONCERTEN - CLUBNACHTEN - FESTIVALS - NIJMEGEN

za 26 apr 2025

Code Oranje

Kid Kapichi, Sophie Straat, Gurriers, The Vices,
De Niemanders & meer

PUNK, ROCK, HIP HOP, ELECTRONIC

wo 14 mei 2025

The Murder Capital

ROCK, POST PUNK, NEW WAVE

zo 25 mei 2025

Alabaster DePlume

PSYCHEDELIC, JAZZ, POETRY

wo 28 mei 2025

Mannequin Pussy

EMO, PUNKROCK

zo 01 juni 2025

Stereolab

POP, ROCK, ELECTRONICS, DANCE

do 12 juni 2025

Raquel Rodriguez

POP, R&B, HIP HOP, JAZZ, SOUL

NEIL YOUNG

Coastal
(Warner)

LP coloured, LP, CD

Je hebt het eigenlijk met ze te doen: die hard Neil Young fans. Het archief van de bijna-tachtigjarige lijkt meer planken te bevatten dan de Library of Congress. Al enige jaren is Young gestart met het afstoffen van die planken, daarmee vele verloren gewaande (of slim als zodanig bestempelde) blikken met master tapes ontdekkend. Een voor een vinden ze hun weg naar de platenzaken. Je zou er bijna een los spaarpotje voor moeten beginnen, wil je ze allemaal kopen. Begin dit jaar was daar al *Oceanside*, *Countryside*,

nauwelijks een maand later is daar al *Coastal*. Dat is wel net even wat anders. Neil Young is namelijk ook nog volop aan het touren in het nu. Een aantal van jullie zal al kaartjes in handen hebben voor zijn optreden in het Stadspark van Groningen, of zelfs ervoor willen uitwijken naar onze Oosterburen. Degene die niet kunnen of naast kaartjes grepen, kunnen met *Coastal* genieten van een verzameling van zijn recentere optredens. Intieme optredens welteverstaan, met Young op gitaar, piano en harmonica. Het is bewonderenswaardig hoe zo'n grootste artiest op zo'n kleine schaal nieuw leven en elan weet te vinden in oud materiaal. Bovendien zijn het veelal nummers die hij minder speelt. *Coastal* gaat het beste samen met de gelijknamige film van Daryl Hannah (zijn vrouw), waarin we een kijkje krijgen achter de schermen van het vele touren. Gaat het luisteren en zien! (Stef Mul)

Achter De Schermen

MAYA DELILAH

*In de kleermakerszit vanuit haar slaapkamer bereikte ze de hele wereld. Nu gaat ze een van haar grote voorbeelden, Norah Jones, achterna en heeft ze getekend bij het vermaarde Blue Note Records. Daarop heeft de Britse Maya Delilah eindelijk haar debuutplaat uitgebracht, *The Long Way Round*. We gingen met haar in gesprek. Over die plaat, natuurlijk. Hoe ze zich liet inspireren van Coldplay's *Parachutes* en Jones tot Derek Trucks. Maar ook over haar positie als vrouw in een muziekwereld die niet altijd even welkom is.*

Kan je ons mee terug nemen naar het moment dat je verliefd werd op de gitaar?

Ik ben opgegroeid in een huis van muziekfanaten en op jonge leeftijd wist ik dat ik iets wilde spelen. Ik begon op de piano, maar dat ging voor geen meter. Wat ik toen nog niet wist, is dat ik dyslectisch ben waardoor zwarte letters op wit papier me doen duizelen. Bladmuziek was een nachtmerrie, zeker omdat ik niet wist waarom het niet lukte om goed te leren. Daarom ging ik op zoek naar een ander instrument en dat werd de gitaar. Daar kon ik opeens op intuïtie en gehoor leren spelen en dat ontwaakte een passie in me. Het voelde nooit meer als huiswerk en ik legde de gitaar nooit meer neer.

Als je het geluid van de gitaar vergelijkt met bijvoorbeeld de piano, welke unieke kwaliteiten dicht je haar toe?

Ik denk dat de gitaar uitblinkt in emotionele kracht. Je kan zoveel gevoel eruit trekken. De manier waarop ik probeer te spelen is ook niet om pronken, door bijvoorbeeld super snel te shredden. Ik wil mijn gitaar laten zingen. Zoals mijn icoon, mijn held op de gitaar, Derek Trucks.

Opvallend is daarom ook het nummer Jeffrey, het instrumentale middenrif van je plaat. Kunnen we stellen dat we daarop het ultieme gitaargeluid van Maya Delilah horen?

[Lacht] Het is mijn enige gitaarnummer op de plaat, dus ik denk het wel! Ik ben dit nummer al vier of vijf jaar aan het schrijven. Ik wist dat ik een gitaarnummer op de plaat wilde, maar die moest wel echt perfect zijn. Gedurende shows, studiosessies of tokkelen thuis, vormde dit nummer zich langzaam tot wat het nu is geworden. Uiteindelijk werd het rechtstreeks op band opgenomen met een liveband, in een take. Het was de grootste uitdaging voor dit album, maar het is ook mijn meest dierbare song.

Op een ander liedje, Maya Maya Maya, lijkt je jezelf aan te spreken. Je zingt over jezelf zijn en niet te veel bezig met anderen pleasen. Wat zou jij je jongere zelf meegeven, over groeien als een persoon en artiest?

Zoveel verschillende artiesten uit verschillende genres en hoeken inspireren me, maar jarenlang heb ik verkrampd geprobeerd heel hard één enkel consistent geluid te creëren. Ik zou graag tegen een jongere Maya zeggen dat ze al die inspiraties lekker moet laten samenvloeien. Houd je niet in, doe lekker wat je wilt.

Het is je gelukt om door middel van hele persoonlijke filmpjes in een intieme setting een enorm publiek te bereiken. Typerend voor de grillige grenzeloosheid van social media. Hoe kijk jij naar de positieve maar ook negatieve kanten, wat die online ratrace ook kan zijn?

Ik zie het inderdaad als enorm bitterzoet. Mijn verhouding tot de digitale wereld verandert ieder moment. Aan de ene kant is het ongelooflijk hoe snel het je leven kan veranderen, hoe ver je muziek kan reiken. Maar ik kan me ook nog goed herinneren hoe ik het haatte om er zo mee bezig te moeten zijn. Ik weet nog hoe ik een beetje tegen mijn vader aan klaagde.

“Bob Dylan zou nooit iets op TikTok hebben geplaatst!” Waarop hij antwoordde dat het equivalent voor artiesten zoals Bob Dylan destijds niet veel beter was: tien opeenvolgende jaren rondtours zonder de mogelijkheid om thuis te zijn. Dat deed me beseffen hoe tof het is dat ik in staat ben een fijn thuis te hebben, muziek te maken waar je wil en meer controle hebben over je eigen leven dan muzikanten vroeger misschien hadden.

Ben je dan ook bang dat je een groot deel van je fans verliest als je ooit besluit toch te stoppen met zoveel delen vanuit je huis?

Zeker, zeker. Er zijn bovendien momenten waarop bijvoorbeeld TikToks voortbestaan in de US bedreigd wordt, en dan kan ik alleen maar hopen dat de mensen die me via die weg kennen en volgen, me ook op andere manieren weten te vinden. Maar uiteindelijk wil ik vooral gewoon albums maken. Dat is het belangrijkste. Mensen vinden het leuk of ze vinden het niet leuk om naar te luisteren. Hoe mijn muziek hen bereikt, maakt niet uit.

Zijn er artiesten of genres waarvan zelfs die fans niet weten dat je er zo gek op bent?

Tijdens de opnames van The Long Way Round zetten we iedere dag een plaat op, die de sfeer van die opnamesessie bepaalde. Norah Jones kwam veel voorbij, Coldplay's Parachutes. Maar ook een plaat, en nu kom ik stom genoeg niet op de naam, van Ray LaMontagne. Ook ben ik dol op country. Vooral in het nummer Man Of The House hoor je dat terug. En het vele gebruik van lap steel-gitaren op de hele plaat!

Maya Delilah was de enige vrouw op de felbegeerde BRIT School die destijds de elektrische gitaar oppakte. Het is tekenend voor een muzikewereld waarin de gitaar traditioneel toch vaak in de handen van een man wordt verwacht. Dergelijke ongelijkheid en bijbehorende misogynie is iets dat ze regelmatig durft te benoemen in haar interviews en video's. Nu ben ik getekend bij een major label en zou je kunnen zeggen dat ze tegen de stroom in omhoog is gezwommen, als singer-songwriter en gitarist.

Op welke manier ervaar je desondanks nog een ongelijke behandeling?

Het gebeurt het meest in concertzalen. Sound guys need to step up! Dan kom ik in een zaal, regel ik mijn hele set-up en komt de geluidsman vragen of 'ie mijn gitaar moet stemmen. Het is wel eens gebeurd dat, als ik vervolgens wegga, mijn hele set-up is veranderd, inclusief de specifieke stemming van mijn gitaar. Zoiets zou zeker niet zijn gebeurd als Derek Trucks dezelfde zaal in zou lopen!

Welke vrouwen hebben jou geïnspireerd om tegen de stroom in te zwemmen?

Allereerst mijn familie, die me altijd super erg hebben aangemoedigd ervoor te gaan. Maar ook iemand als H.E.R., haar manier van zingen en gitaarspelen. Ik wil ook een lans breken voor BRIT School, die vanaf het moment dat ik de elektrische gitaar oppakte in plaats van de akoestische supportieve waren!

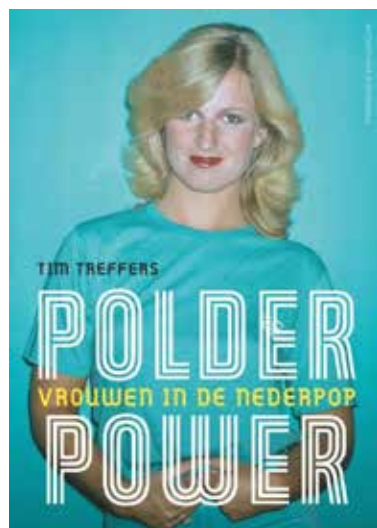
REMKO VAN BORK
Rotterdam popstad

In 2015 zei een lokale politicus tegen Martin Scheijgrond, directeur van de Popunie (die de beoefening van popmuziek in Rotterdam en Zuid-Holland stimuleert, ontwikkelt en promoot):

'gelukkig heeft Rotterdam jazz als uithangbord, want popmuziek stelt hier weinig voor.' Die was het daar uiteraard totaal mee oneens. Hij vond vervolgens musicoloog en kunstadviseur Remko van Bork bereid een boek over de Rotterdamse popgeschiedenis te vervaardigen. Zo verscheen onlangs na vijf jaar onderzoek Rotterdam Popstad. 70 jaar Rotterdamse popmuziek. Deze kloeke, rijk geïllustreerde uitgave van 559 pagina's kent twee hoofdlijnen: hoofdstukken waarin een genre of stijl centraal staat (zoals soul, dance of metal) en hoofdstukken die een bepaalde periode beschrijven. In 10 grote hoofdstukken wordt de historie van de Rotterdamse muzieksce­ne vanaf eind jaren vijftig tot nu behandeld: van Hoes tot house en van punk tot Paay. Artiesten, platenlabels, podia, festivals, platenzaken, werkelijk 'alles' komt aan bod.

EEN AANRADER, DIT PRACHTBOEK! (PETER SIJNKE)

de vaderlandse popmuziek en maakte een selectie uit talrijke solo, duo, trio, meidenbands en frontvrouwen. Hij beschrijft 75 zangeressen uit de periode 1960 tot heden. Heel diverse zangeressen met een heel divers repertoire, van Willeke Alberti en Annie Schilder tot Fay Lovsky en Jerney Kaagman. Treffers verdeelde zijn boek in 6 decaden. Iedere periode leidt hij kort in, waarbij lijstjes met 'de hits' en 'obscure tips' worden gegeven. Veel van de biografieën zijn nogal beknopt, maar als Treffers de dames heeft geïnterviewd zijn de stukken aanzienlijk langer. Leuk is dat de auteur ook achtergrondzangeressen eens naar voren haalt. Het prettig leesbare boek (328 blz.), met een foto van een piepjonge Anita Meijer op het omslag, opent met Anneke Grönloh en eindigt met Roxy Dekker. (PETER SIJNKE)

TIM TREFFERS
Polderpower: Vrouwen in de Nederpop

De afgelopen jaren nam het aantal vrouwelijke muzikanten in ons land aanzienlijk toe. Toch waren er vroeger ook al heel wat zangeressen. Muzikant Tim Treffers verdiepte zich in vrouwen in

FILMS

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

IMMACULATE Regie: Michael Mohan

Cast: Sydney Sweeney, Álvaro Morte, Dora Romano, Benedetta Porcaroli, Giorgio Colangeli
Het afgelopen filmjaar stond ineens deels -onbedoeld?- in het teken van de Rooms-Katholieke Kerk. Natuurlijk was daar het machtige Conclave, wijd bejubeld. In diens

kielzog werden bovendien twee opvallend eensgezinde, maar nog zwartgalligere publiekslievelingetjes uitgebracht. The First Omen, de prequel van de cultklassieker uit de '76, werd -onbedoeld?- gekoppeld aan dit nunsplotation-verhaal over de duistere kant van het geloof. Immaculate durft de rol van de vrouw versus de man in het geloof op venijnige wijze te verbeelden. Gedurfde blasfemie en een Sweeney Todd die het op haar heupen heeft. Kijken als double-bill met The First Omen, aftoppen met Conclave: duivelse praktijken alom in deze multiverse der (on)gelovigen.

voor de meest rudimentaire mensenrechten onder groot gejuich de prijs voor beste documentaire. En zo kan het dat een film die durft te tonen hoe Israëliërs Palestijnse Grond plunderen, bezetten en vernietigen, een prijs wint op de grond die systematisch ontkent en bijdraagt aan diens genocide. Dat deze productie voortkomt uit een Palestijns-Israëliësch vriendschap inspireert mensen hopelijk om nader tot elkaar te proberen blijven komen. Verplichte kost voor iedereen die zich interesseert in het conflict - of juist vastgeroest zit in zijn of haar idee van de wereld.

CONCLAVE Regie: Edward Berger

Cast: Ralph Fiennes, Stanley Tucci, John Lithgow, Sergio Castellitto, Isabella Rossellini
We noemden 'm hierboven al, maar Conclave behoort absoluut tot de toppers van 2024. Het Vaticaan en zijn lange politieke arm blijven de meute

beklijven. Zeker als je ook nog eens Ralph Fiennes, Stanley Tucci en Sergio Castellitto in de rollen van hun leven voorschotelt. De samenzweringen en complotten gaan niet zo ver als de Da Vinci Code en zijn ook zeker niet zo grimmig als de fratsen van de mannen uit Immaculate. Maar alsnog ontvouwt er zich een intrigerende whodunnit, die eveneens raakt aan de rol van gender in het geloof. De acht (!) Oscar-nominaties kwamen er niet voor niets...

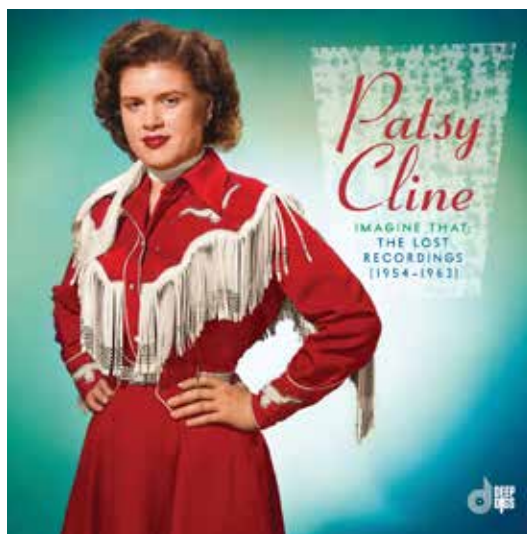
NO OTHER LAND Regie: Basel Adra, Hamdan Ballal, Yuval Abraham

Het moet een van de belangrijkste en ongemakkelijkste Oscars ooit zijn geweest. In een land dat andermaal een farce maakt van zijn eigen paradepaardje (democratie) en universele normen en waarden, kreeg een film over/noodkreet

Elemental Music

Record Store Day 2025

Elemental Music is een kwaliteitslabel dat vergeten meesterwerken uit het verleden uitbrengt. Daarnaast hebben ze een speurneusje voor nog niet eerder uitgebrachte releases van grootheden in de jazz, blues en alles daartussen. Dat levert gedurende het hele jaren mooie uitgaves op en voor Record Store Day pakken ze altijd net wat meer uit. (Door: Stef Mul)

BILL EVANS

Further Ahead: Live In Finland 1964 - 1969

Met Further Ahead continueert Elemental Music hun innige samenwerking met de Bill Evans Estate. De meesterpianist heeft in zijn toch wel veel te korte leven een gigantische hoeveelheid opnames nagelaten, die nog altijd mondjesmaat worden herontdekt. Daarbij horen natuurlijk talloze live opnames, die overigens onwaarschijnlijk scherp en ruimtelijk klinken. Je zou nooit kunnen raden dat ze al een halve eeuw op de plank hebben gelegen. Al een paar RSD's op rij laten ze horen hoe Evans in de jaren 60 door Scandinavië trok. We hoorden de voorgaande jaren al hoe hij het publiek Denemarken en Noorwegen in vervoering bracht met zijn herkenbare harmonieuze spel, betovert hij op Further Ahead de Finnen met zijn instrumentale maar lyrische versies van Come Rain Or Come Shine, Detour Ahead en My Melancholy Baby. De ene tour nam hij de Noorse legende Niels-Henning Ørsted Pedersen mee, voor de andere serie concerten Chuck Israels. Ook horen we Alan Dawson, Larry Bunker, Eddie Gomez, Marty Morrelli en Lee Konitz. Ware fans weten natuurlijk al lang dat ze deze -inmiddels- RSD traditie blind kunnen aanschaffen. Maar ook nieuwsgierige nieuwe luisteraars krijgen de pianist op de top van zijn kunnen.

PATSY CLINE

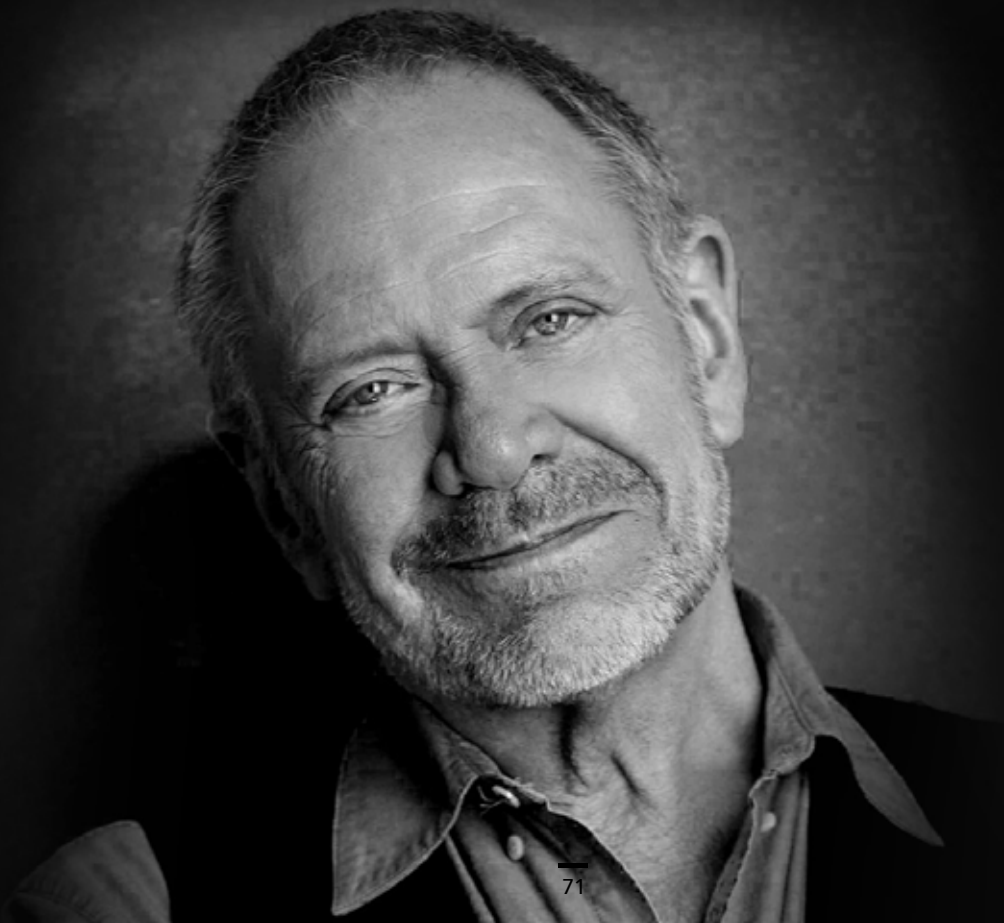
Imagine That: The Lost Recordings 1954-1963

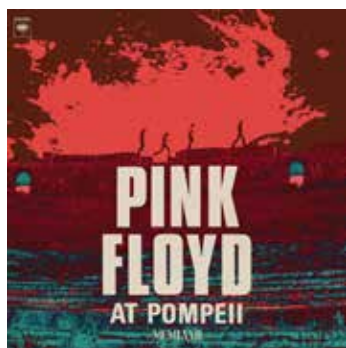
Country is heter dan ooit. Grote popsterren steken hun liefde voor de honky-tonk steeds minder onder banken en stoelen, Shaboozey toverde Paradiso afgelopen maand nog om tot een bruisende saloon en als zelfs Beyoncé haar plasje erover doet, weet je hoe laat het is. Dat betekent ook dat gezellige namen en foute hoezen, die de afgelopen jaren regelmatig rechtstreeks de kunst & kitch 5 euro bakken in werden gekeild, nu ineens weer trots mogen pronken in de etalges over de hele wereld. En terecht. Neem Patsy Cline, iemand met een levensverhaal, inclusief tragische dood, en een stem zo expressief, dat ze niet te onderschatten is. Ze bracht country en pop zo dichtbij elkaar, dat ze tot op de dag van vandaag hand in en hand blijven huppelen door het plooiende Amerikaanse muzieklandschap. Imagine That is de ultieme verzameling van haar levenswerk, van haar eerste meters als muzikant bij Bill Peer & the Melody Boys and Girls in de vroege jaren '50 tot het hoogtepunt van haar populariteit, slechts enkele weken voordat ze op 30-jarige leeftijd tragisch om het leven kwam bij een vliegtuigongeluk.

In Memoriam

ROB DE NIJS (1942 - 2025)

In 2019 maakte de zanger bekend dat hij leed aan Parkinson. Door deze ziekte gaf hij in 2022 een laatste concert in een uitverkocht Ziggo, een prachtig maar ook ontroerend afscheid aan zijn dierbare fans die hem al zestig jaar trouw volgden. In deze zonnige maart maand, werd de ziekte hem spijtig genoeg meester. We zullen De Nijs altijd herinneren als een van de grootste popidolen van Nederland die een groot scala aan hits achter heeft gelaten die deze generatie voor altijd in hun hart zal sluiten. Van Ritme Van De Regen, Malle Babbe, Banger Hart, Troela Troelala en Stil Verdriet. Rust zacht.

Pink Floyd - Pink Floyd At Pompeii MCMLXXII

De legendarische concertregistratie komt terug naar de bioscoop! Het gaat natuurlijk om een zorgvuldige restauratie van beeld en geluid, door wie anders dan Steven Wilson. Meer diepte en helderheid zonder de rauwheid van het origineel uit het oog te verliezen. De plaat kan natuurlijk niet uitblijven. Ook hier geldt dat het gaat om een audiofiële bewerking van het origineel. Verplichte kost voor de fans.

Young Gun Silver Fox - Pleasure

Dat de heren Shawn Lee en Andy Platts een goede band hebben met Nederland, staat buiten kijf. Dit jaar maken ze zich daarom op voor een heuse mini-tournee langs een paar grote buitenpodia. Dat doen ze om te vieren dat hun nieuwe plaat Pleasure eraan komt. Het recept is bekend: zonnige muziek, weelderig opgemaakt met keys en strings. Muziek om je sores en dagelijkse beslommeringen bij te vergeten. Precies op tijd voor de zomer!

Little Simz - Lotus

Plotseling kwam daar de aankondiging van de nieuwe Little Simz. Haar vorige plaat was een favoriet bij ons en de platenkopers. Haar show op het North Sea Jazz Festival liet andermaal zien wat voor rasartiest ze is. Ze belooft bovendien een verandering in geluid te maken... weg met de laidback beats. Die worden ingeruild voor een stuk rauwere, agressievere en zelfs activistischere vorm. We zijn heel benieuwd...

Thom Yorke & Mark Pritchard

Deze twee Britse legendes staan voor hun debuut als duo. Pritchard is vaste prik op het geweldige Warp label, Yorke behoeft natuurlijk geen enkele introductie meer. De twee zouden zichzelf niet zijn als het geheel niet op een grote, interdisciplinaire manier wordt gepresenteerd. Visueel kunnen we dus ook veel verwachten. Muzikaal zo mogelijk nog meer... Een fijne verrassing op de releselijst!

BINNENKORT BINNEN

- 11 april Anouk - Set This Thing On Fire
Claude - C'Est La Vie
Diggy Dex - Tempo Giusto
Idle Heirs - Life Is Violence
- 18 april Childish Gambino - Bando Stone And The New World
King Garcia - Hamellin
Various - A Goofy Movie
- 25 april Machine Head - Unatoned
Purple Trap - The Stone
Mad Season - Above
Changeling - Changeling
Imagine Dragons - Reflections
Uwade - Florilegium
Blur - The Magic Whip
Jensen McRae - I Don't Know How But They Found Me!
Viagra Boys - Viagr Boys
D4vd - Withered
Maria Sommerville - Luster
Candice Night - Sea Glass
Jan Akkerman - North Sea Jazz Concert Series: Jan Akkerman 2005 - 2011
Salami Rose Joe Louis - Lorings
Jimi Tenor & Cold Diamond & Mink - July Blue Skies
Emma-Jean Thackray - Weirdo
- 2 mei Lael Neale - Altogether Stranger
Sextile - Yes, Please
Pink Floyd - Pink Floyd At Pompeii MCMLXXII
Car Seat Headrest - The Scholars
Young Gun Silver Fox - Pleasure
- 9 mei Little Simz - Lotus
Brandon - Before You Go
Rob Simonson - Deadpool & Wolverine
Thom Yorke & Mark Pritchard - Tall Tales
Royksöpp - True Electric
- 16 mei Billy Nomates - Metalhorse
Matt Maltese - Hers
Yuno - Blest
Damiano David - Funny Little Fears

70 JAAR CONCERTO... ...AND THE AWARD GOES TO!

In het jaar dat Amsterdam 750 gigantische kaarsen uitblaast en Concerto 70 kleinere, werden we enorm verrast door een uitnodiging voor de Ondernemers Inspiratie Award. En tot onze verbazing wonnen we 'm ook nog!

In het prachtige Beurs van Berlage werd ons begin maart de wisseltrofee uitgereikt door De Mof van de Haarlemmerdijk, de winnaar van vorig jaar. Het was bijzonder om vanuit zo'n onverwachte hoek te horen hoe Concerto al decennia een icoon voor muzikliefhebbers is en blijft inspireren met een ongekeerde passie voor muziek. Van het ondersteunen van nieuw talent met intieme in-store optredens tot het bewijzen dat vinyl en cd's nog springlevend zijn – "deze winkel ademt muziek."

Gefeliciteerd, team Concerto! Een terechte winnaar en een onmisbare plek in de stad Amsterdam.

In de woorden van de jury:

"Wat begon als een platenzaak, is uitgegroeid tot een veelzijdige en dynamische onderneming waar muziek en beleving samenkomen. En dat in, inmiddels, vijf aaneengesloten panden. Concerto heeft met zijn vooruitstrevende ondernemerschap de tand des tijds doorstaan en zich steeds opnieuw weten uit te vinden, zonder de authentieke ziel te verliezen die het zo geliefd maakt bij generaties muzikliefhebbers."

LIGHT

KNAL! Een verhaal dat begint in een autocrash. Nadat Matt Sullivan zijn gehuurde Fiatje volledig total loss had gereden, viel zijn oog op de, tot de nok gevulde achterbak van het andere blikken slachtoffer. Die bleek van Iñigo Pastor te zijn, eigenaar van het Spaanse Munster Records (nu het vermaarde Vampi Soul). Daar ontstond geen vete over verzekeringen maar een muzikale vriendschap die uiteindelijk zou leiden tot Light In The Attic. Een kwaliteitslabel van jewelste, dat de gekste en tofste dingen van over de hele wereld weet te plukken en in de dikste hoezen met fijne extra's verpakt. Normaal worden die prijzig overgevlogen vanuit de States, maar nu hebben we een exclusieve actie met een aantal prachtige titels in de sale. Zolang de voorraad strekt vind je o.a.....:

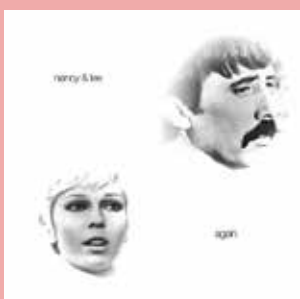
Nancy Sinatra - Boots €19,99

Een tijdsdocument van jewelste, maar ook eentje die met de jaren stiekem aan kwaliteit lijkt te winnen. Ja, je kan je afvragen of de go-go-boots de grootste winst waren van Nancy Sinatra's vroege muziekjaren, maar Boots is een debuut dat niet onderschat mag worden. Uiteraard vind je er de plichtmatige covers van simultane hits van The Beatles en The Stones, maar op Boots schitteren vooral Lee Hazlewoods schrijfkunsten (These Boots Are Made For Walking als absolute hit) en Nancy's ontegenzeggelijke charmes.

Nancy Sinatra - Keep Walkin': Singles, Demos & Rarities 1965-1978 €19,99

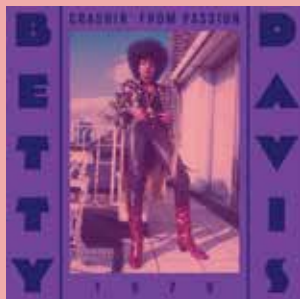
Van een multidimensionaal icoon, activist en trendsetter als Nancy kun je natuurlijk nooit genoeg krijgen. Hard werken deed ze bovendien. Er zijn zoveel b-sides, demo's en andere bijzonderheden te vinden, dat Light In The Attic er niet 1 maar 2 vette verzamelaars hebben kunnen vullen met gekke gems en zonnige popliedjes uit een andere tijd - en wat soms een andere planeet lijkt.

Nancy Sinatra & Lee Hazlewood - Nancy & Lee Again €19,99

"Dumb stuff, as Lee used to call it. Dumb doesn't mean stupid. It means human and understandable. It was the sound of three guitars, drums, and bass." Dat is de simpele maar mooie kern van de samenwerking tussen Nancy en Lee, die misschien wel Sinatra's beste muziek heeft voortgebracht. In 1972 ontmoetten ze elkaar weer voor een sessie. Het werd Did You Ever?, nu bekend als Nancy & Lee Again. And they did it again... prachtige sunshine country pop folk!

IN THE ATTIC SALE

Betty Davis - Crashin' From Passion €19,99

Vooruitstrevend op alle vlakken. Lak aan genre en gender: Betty Davis was een funky rock chick sex machine zonder blad voor de mond en fier vooraan in a man's world. Het was misschien ook de reden dat ze toch werd laten vallen door haar label toen haar muziek niet meteen insloeg als een bom, nog niet begrepen door de massa's. Na deze desillusie betrad ze nog eenmaal de studio. En niet zomaar, want Herbie Hancock, Alphonse Mouzon, Chuck Rainey en leden van The Pointer Sisters kwamen gewoon weer opdraven. Zij wisten wel wat voor goud ze in handen hadden. Wij nu gelukkig ook...

Karen Dalton - In My Own Time (50th Anniversary) €24,99

Dit is misschien wel het grootste koopje uit dit lijstje... alleen al voor de prachtige verpakking kan je deze niet laten liggen. Een dikke trifold hoes met daarin 2 lp's (gesneden voor 45 toeren), 2 singletjes met eigen artwork en een uitgebreid boekwerk met daarin het verhaal van deze geliefde cultfolk. Althans, in hoeverre dat verhaal helemaal bekend is. Karen Dalton is een van die geestverschijningen die het genre kent. Het maakt deze uitgave des te wenselijker en belangrijker. Prachtig.

Lou Reed - Word & Music (2LP, 7", CD) €29,99

Ook hier weer de prachtige packaging die Light In The Attic typeert. Niet alleen een stevige dikke hoes, maar 45 toeren, een extra singletje en een cd. Word & Music is sowieso bijzonder, daar het de eerste zoekende stappen van Lou Reed als songwriter laat horen. Nog voor hij frontman was van Velvet Underground. Neem die 7": de allereerste vinylrelease van zes nummers opgenomen tussen 1958 en 1964, inclusief vroege demo's, een cover van Dylans Don't Think Twice, It's All Right en een doo-wop-serenade opgenomen in '58 toen de legendarische singer-songwriter pas zestien jaar oud was. Kippenvel.

Joe Wong - Russian Doll €14,99

Het verhaal over een vrouw die in een loop terecht komt, waarin de avond van haar dood moet herleven. Haar ontdekkingsreis naar waar ze in godsnaam in is beland wordt kracht bijgezet door de bevreedende ambient van Joe Wong. Soms verwrongen en vervormd, zoals de verwarring die zich meester maakt van het hoofdpersonage. Andere keren rustgevend en repetitief - als de loop waar ze in zit. Joe Wong is een vermaarde componist voor deze en andere Netflix-series zoals Master of None.

DE RECORD STORE DAY 2025 TIPS VAN PLATO/CONCERTO

Slechts enkele dagen nadat deze editie van de Mania verschijnt, vangt het de grote, jaarlijkse platenfeest aan. Record Store Day behoeft geen grote uitleg meer: de rijen voor de deuren spreken iedere editie boekdelen. Voor wie zich graag toch nog even snel inleest tijdens het wachten, of die er niet bij kan zijn maar achteraf gericht wil kunnen zoeken, hebben we toch wat plaatjes uitgekozen waar wij stiekem niet op kunnen wachten...

Adrian Borland And The Citizens – Brittle Heaven

Ondanks dat het alweer meer dan 25 jaar geleden is dat Adrian Borland zichzelf het leven benam, is de belangstelling voor zijn werk nog steeds groot. Vooral ook in Nederland waar hij na het uiteenvallen van The Sound ook resideerde. Dat had natuurlijk alles met de liefde te maken, die hij bezong op het tweede album met The Citizens, die we hier te lande beter kennen als Sjakol!, de band rondom Wouter Planteijdt. Na de re-release van de albums van The Sound en de biografie die onlangs uitkwam hier de re-release van dat fraaie album, voor de gelegenheid aangevuld met een aantal demo's uit dezelfde periode.

Bobby Charles – Bearsville Studio Sessions

Bobby Charles kwam rechtstreeks uit de swamps van Louisiana om in de jaren vijftig de originele versie van See You Later, Alligator de wereld in te helpen, maar had een grondige hekel aan bekendheid en alles wat daarbij hoorde. Het duurde dan ook tot 1972 voordat hij zijn debuut uitbracht, en heel veel meer platen nam hij ook niet op tot zijn dood in 2010. Van die sessies voor zijn eerste plaat komen nu de outtakes en demo's voor het eerst op vinyl, met op de gastenlijst Dr. John, David Sanborn en alle leden van The Band, waar hij trouwens ook nog mee op The Last Waltz stond. Zeer geliefd onder zijn collega's dus, maar hij hield zijn heerlijke swamp R&B het liefst een beetje onder de radar. Mooi dat we die nu wel meekrijgen.

Cypress Hill – Live At The Fillmore

Rap en hiphop staan niet bekend om hun meeslepende livealbums, Cypress Hill weet er echter wel raad mee. Het baanbrekende rap collectief nam in de legendarische Fillmore in 2000 dit album op, waar de energie werkelijk van af spat. De superstrakke liveband en de inventieve raps zorgen voor een uitzinnige sfeer bij het publiek, dat natuurlijk helemaal losgaat als hits als Insane In The Brain en Checkmate langskomen. Toendertijd kortstondig op vinyl, nu op een mooi uitgevoerde dubbelaar.

Def P & The Beatbusters - Aangenaam

In het rijtje van baanbrekende Nederlandse muzikanten door de jaren heen, dient een hoge plek gereserveerd te zijn voor Def P als voorman van de Osdorp Posse staat hij aan de wieg van de Nederlandstalige hiphop, en heeft hij een aantal albums op zijn naam die moeilijk te evenaren zijn. In de nadagen van de Posse werkte P. ook samen met de skaband The Beatbusters, met wie hij in 2001 het album Aangenaam maakte. De mix van P's straattaal en de harde ska werkte uitstekend, maar het album kende slechts een cd-release. Hoog tijd dus voor zwart-glanzend vinyl.

Gorillaz - Demon Days Live from the Apollo Theater

In april 2006 speelden de Gorillaz, de virtuele band van Damon Albarn, hun op dat moment immens populaire album Demon Days compleet live in Manchester en New York. Hoewel ze eerder live speelden, is het voor het eerst dat de band zichtbaar op het podium staat en zich niet verschuilt achter de getekende alter ego's. Met al dan niet live bijdragen van Ike Turner, Dennis Hopper, De La Soul en nog vele anderen, bleek het een evenement van formaat. De Manchester shows werden al eerder verzameld in een videoregistratie, nu op RSD een compilatie van de New Yorkse shows, opgenomen in het legendarische Apollo Theater in Harlem.

Isobel Campbell & Mark Lanegan – Keep Me In Mind Sweetheart

De combinatie van de voormalige Belle & Sebastian zangeres Campbell en de inmiddels betreude Screaming Trees zanger Lanegan zorgde 3 studioalbums lang voor werk vol met tristesse en een hang naar het donkere. Van hun tweede album Sunday At Devil Dirt kwam de titelsong van deze EP, die, alleen op CD, in 2008 werd uitgebracht. 5 Extra songs waarvoor geen ruimte was op de reguliere LP, maar die daar toch echt niet voor onder deden. Nu dan eindelijk op vinyl.

Judas Priest – Live In Atlanta '82

Het zal toch de enige heavy metal band die naar een nummer van Bob Dylan is genoemd, en inmiddels draaien ze bijna net zo lang mee als die inspiratiebron. Dat werd in 2021 uitgebreid gevierd met de 42 CD Box 50 Heavy Metal Years Of Music. Daarin verstoppt ook dit concert, welke nu is uitgekozen om op een dubbel LP te verschijnen. Op het toppunt van hun kunnen, vlak na de definitieve doorbraak van British Steel. Aangevuld met een stevige cover van Fleetwood Mac's the Green Manalishi, komen dan ook alle krakers voorbij, waarbij uiteraard wordt afgesloten met Hell Bent For Leather.

Kytteman's HipHop Orkest – Hermit Sessions Live

Net zo pijsnel als het begon was het ook weer afgelopen, het fantastische Hiphop orkest van trompettist Kytteman. Na één album en een tour waarbij elke toeschouwer werd weggeblazen werden er andere wegen ingeslagen, ons achterlatend met de herinnering. Dat album werd vorig jaar opnieuw uitgebracht met een extra CD waarop het album live werd uitgevoerd. En die CD is er nu ook op een dubbelaar. Met natuurlijk hoogtepunt Sorry, maar bovenal met een energie die sindsdien zelden meer op de Nederlandse podia is waargenomen.

Post Malone – Post Malone Tribute To Nirvana

Met zijn recente hang naar country kan enig opportunistische Post Malone niet ontzegd worden, maar gezegd moet worden dat hij vaker teruggreep naar inspiratiebronnen. Zo ook in 2020, toen hij samen met o.a. Travis Barker een tribute to Nirvana streamde. Lithium, heart Shaped Box en Come As You Are zijn drie van de hoogtepunten van 14 tracks die nu voor het eerst op een fysiek medium verschijnen.

Ry Cooder - The Main Point – Live 1972

Er zijn diverse bootleg releases met live opnames uit Cooder's eerste solo jaren, maar dit is toch echt de eerste officiële release. Net gebroken met Captain Beefheart om zijn eigen LP's te gaan maken, drenkte Cooder zichzelf diep in de blues en folk tradities van de jaren dertig en veertig. FDR In Trinidad, Vigilante Man, vooral het werk uit de Dust Bowl tijden sprak hem aan en zou ook zijn hele carrière bij hem blijven. Zo jong als hij toen was, zo doorleefd klinkt het allemaal.

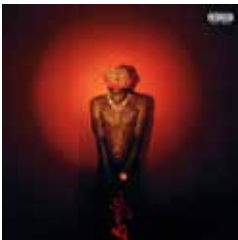
Oasis – Time Flies 1994-2009

Voorlopig zijn ze nog bij elkaar, de broertjes Gallagher, zich voorbereidend op de live concerten deze zomer. We houden het in de gaten....Tot die tijd wordt het tijd om de singles compilatie Time Flies uit 2010 nog eens op vinyl uit te brengen, want die was sinds die tijd niet meer in die hoedanigheid verkrijgbaar. Vreemd genoeg nu op 4 LP's, toen nog op 5, maar alle nummers staan er op. Iedereen zal zo zijn favorieten hebben, ze zijn er in ieder geval allemaal. Op gekleurd vinyl en gelimiteerd, dus vroeg opstaan!

Dorus – Twee Motten

Social media heeft een hoop teweeg gebracht, maar de terugkeer van Tom Manders', alias Dorus, grote hit Twee Motten hoort toch wel bij de meer onverwachte gebeurtenissen. Muziek van Cor Steyn, nog zo'n naam die we niet op Record Store Day hadden zien aankomen. Maar helemaal verdiend natuurlijk. Dit is de originele versie uit 1957, met niet de originele B-kant, dat was De Nachtwacht, want daarop staat de al snel opgenomen Duitse versie door Dorus zelf, getiteld, u raadt het, Zwei Motten.

Young Thug – Barter 6 (10th Anniversary)

Barter 6 was de eerste tape van Young Thug die daadwerkelijk een fysieke release kreeg en van welke we nu het 10 jarig bestaan vieren. Afkomstig uit Atlanta, wat daarmee ook de bakermat is van de sound die Young Thug op Barter 6 perfectioneerde, de Trap Music. De zeer minimalistisch en elektronisch georiënteerde versie van Hiphop komt voort uit de tragiek en eenzaamheid van de traphouses, waar drugs gedeald en genomen worden. Het bleek het begin van een boeiend en nog steeds gestaag groeiend oeuvre, maar het is goed om de basis nog eens tot ons te nemen.

Flying Lotus – Spirit Box

De achterneef van Alice Coltrane timmert alweer twintig jaar aan de weg als producer en na vele samenwerkingen, met onder andere Anderson .Paak en Black Thought, kregen we vorig jaar eindelijk weer een onder zijn eigen naam uitgebrachte EP. Spirit Box verscheen echter alleen digitaal, iets wat met Record Store Day mooi recht gezet kan worden. Ergens tussen Nu Soul en Deep House in, in ieder geval uitstekende elektronische soundscapes om de zo langzamer hand de zomer in te gaan. Acht tracks, een stuk mystieker dan zijn eerdere platen, maar altijd inventief en avontuurlijk.

Various - The Virgin Suicides (Music From The Motion Picture)

Een vijftienvijftigjarig jubileum voor de soundtrack van het regiedebuut van Sofia Coppola. Even later zou ze helemaal doorbreken als regisseur met Lost In Translation, maar deze film beloofde al veel. De soundtrack loog er ook niet om. Klassieke tracks van Al Green, The Hollies en Todd Rundgren, om maar wat te noemen, afgewisseld met nieuw werk van Air. Die zouden ook nog een hele score uitbrengen van deze film, die eveneens de moeite waard is.

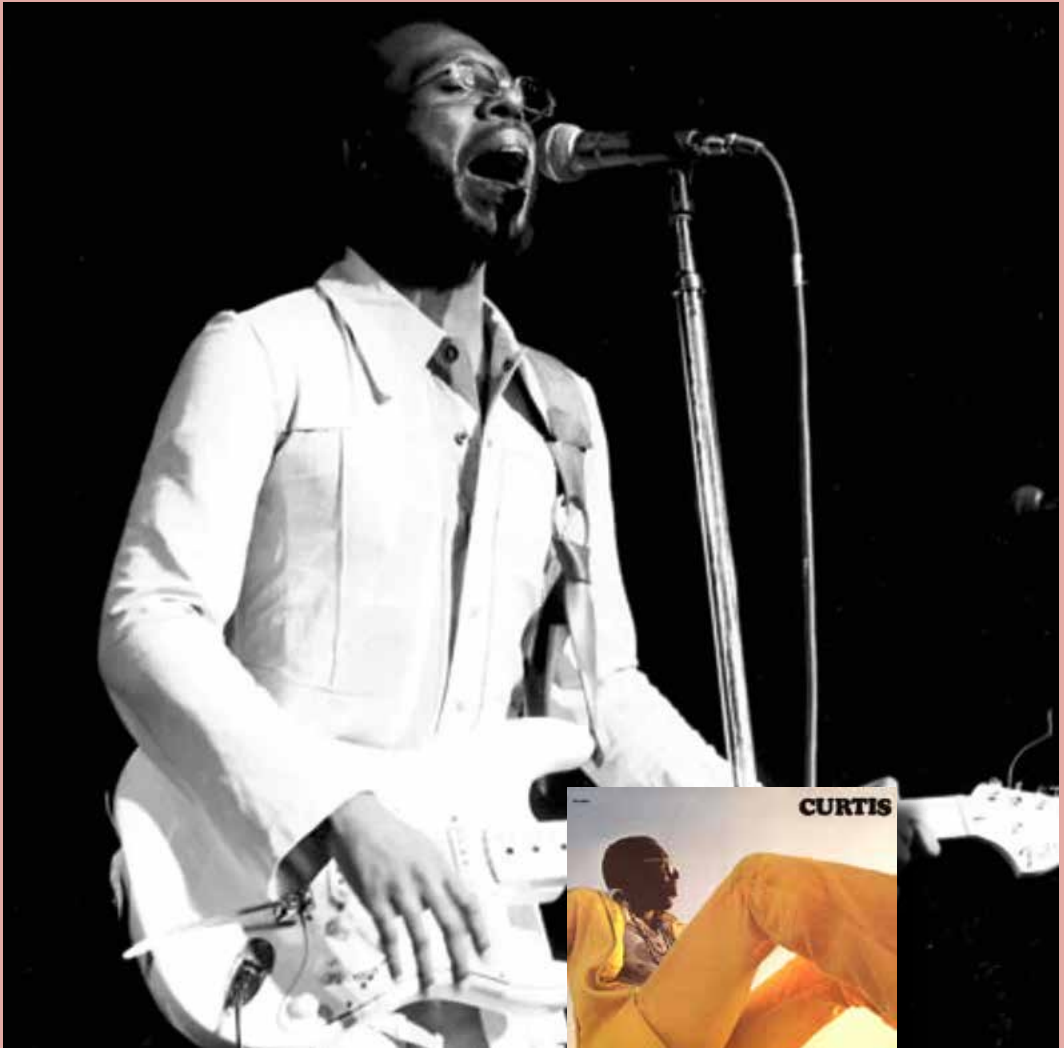
Opening hernieuwde Mansion24/Plato Apeldoorn

Jullie kennen ze natuurlijk van de knusse filmpjes van achter de platenspelers. Iedere dag de beste plaat met een lach. Het gaat om de jongens en meiden van Plato Apeldoorn/ Mansion24, de enige zaak binnen onze gemeenschap die naast muziek ook kleding én heerlijk eten aanbiedt! Een holistisch uitje dus.

Zeker nu ze naar een nieuwe locatie gaan...

Ze vertrekken op 2 april naar Marktplein 22, in het bruisende hart van Apeldoorn. Hier zal er nog meer ruimte zijn voor latte art, vette sneakers, maar vooral een nog beter aanbod aan lp's en cd's! We kunnen niet wachten om nog meer vette nieuwe releases en tweedehands platen naar Gelderland te verschepen. Want vanaf dat moment gaat het inmiddels eeuwenoude credo ook gewoon op: **even Apeldoorn bellen!**

De editie even speciale aandacht voor een uniek project, lange tijd niet verkrijgbaar en toen eventjes heel duur. Maar nu vind je dit kunstwerk, waarvan je de hoes alleen al zou moeten willen ophangen in je woonkamer, voor een prikkie!

CURTIS MAYFIELD

Curtis

De Sgt. Pepper's van 70s soul, riep Bruce Eder van AllMusic. Dat omschrijft wel een beetje het gewicht van Curtis Mayfield's debuut, dat over de jaren heen alleen maar status lijkt te hebben gewonnen. Nou ja, debuut. Curtis was natuurlijk al even flink aan de weg aan het timmeren met The Impressions, met wie hij meerdere zoete poppy soulhits schreef. Niet iedereen was meteen overtuigd trouwens. De Rolling Stone recensie destijds laakte de keuze om ritmiek boven melodie te stellen. Weg zijn dan ook de compacte liedjes met meerstemmige harmonieën. Daarvoor in de plaats komen de krachtige percussie, opjuttende blazers en sprekende strijkers. Nummers rollen voort, alsof je luistert naar een vrije jamsessie. Curtis zingt in korte zinnen en losse kreten, alsof ook hij soms improviseert. Spreekt uit het hart. Het past ook bij de tijd. De burgerrechtenbeweging was strijdvaardiger dan ooit en de mensheid verhardde met rasse schreden. Dat maakt dat de plaat met de jaren alleen maar aan zeggingskracht wint. Het is de absolute soundtrack voor de jaren 70. Een wereld die versnelt, ritmisch als de conga's op Move On Up. Een must-have voor iedere muzikliefhebber. Nu kan dat ook nog eens voor een prachtprijs. €19,99, een prikkie als je het ons vraagt.

Check op platomania.nl/vinyl-aanbiedingen of houd onze nieuwsbrief in de gaten voor de vele andere prachtplaten in de sale!

BESTEL NU OP WWW.PLATOMANIA.NL

NO RISK DISC

BON IVER
SABLE, FABLE

GRAND CRU

SUPERSISTER
NANCY NEVER KNEW

LUISTER TRIPS

SAM AKPRO
Evenfall

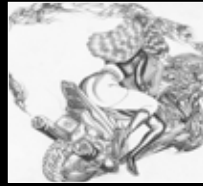
JOE ARMON-JONES
All The Quiet (Part I)

JULIEN BAKER &
TORRES
Send A Prayer My Way

BLACK COUNTRY, NEW ROAD
Forever Howlong

COURTING
Lust For Life Or How To
Thread The Needle And
Come Out The Other

LUCY DACUS
Forever Is A Feeling

DJO
The Crux

GREENTEA PENG
Tell Dem It's Sunny

MARATHON
Fading Image

PANCHIKO
Gingkgo

TIP VAN DE MAAND

DJO

The CruX